

www.burmeseclassic.com

မယ်ခိုင်

မာန်ဝယ်များနှင့်မိန်းမ

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်မှုတမ်း

- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၃၊ မေ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေဥစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ထုတ်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
ရွှေပဒေသာအောင်ဆု
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ဖြူး - ၁၃၀၀ ကျပ်
- အုပ်ချုပ် - ၅၀၀ အုပ်

မယ်ခိုင်

မာန်စွယ်များနှင့်

မိန်းမ

မယ်ခိုင် ၀၉၅-၈၃

မာန်စွယ်များနှင့်မိန်းမ / မယ်ခိုင်။ - ရန်ကုန်

ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၃ ။

၂၄၉ - စာ ၊ ၁၂.၃ x ၁၈ စင်တီ ။

(၁) မာန်စွယ်များနှင့်မိန်းမ

စာအုပ်ဟောင်းကြီးစာအုပ်အသစ်... ဆိုကြပါစို့...

BURMESE
CLASSIC

ရင်ခွင်တိုင်းရဲ့အချစ်တွေကို
မသိခဲ့ပါဘူး...
ငါ့မသိတဲ့အချိန်မှာ
အချစ်က ငါ့ကိုစားသွားတယ်
ဒါပေမဲ့...
ပြန်အန်တတ်ခြင်းခံရပါတယ်
ငါက မအောင်တတ်တော့လေ....

အခန်း (၁)

“မွေးပြီတော့၊ မွေးပြီ”

ဟု အားပါးတရပြောလိုက်သော ဝမ်းဆွဲဆရာမရဲ့အသံ
က ဟိန်းပြီး ညံ့ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဘာလေး မွေးသလဲဆရာမ”

“မိန်းကလေးတော့ မိန်းကလေး၊ ဖြူဖြူတုတ်တုတ်ကြီး
နဲ့ ချစ်စရာကြီးတွေ။ အဖေမြင်ရင်တော့ ကျိန်းသေချစ်မှာပဲ”

ဟု ဆရာမက အားရဝမ်းသာပြောလိုက်ပေမယ့်လည်း
ကလေးမွေးဖွားပြီးခါစ အမျိုးသမီးမှာ အင်အားတို့ဖျော့တော့သွား

ရပါတော့သည်။

“မမီးမေ၊ ကလေးကြည့်ဦးမလား”

ဟု ဆရာမက ဆိုပေမယ့်လည်း အမျိုးသမီးကတော့
ခွက်စိုက်ခိုက်ကာ လက်ကာပြန်သာ နေပါတော့သည်။ ဒီတော့
မှ ဆရာမက ကလေးကို ချက်ကြိုးဖြတ်ကာ ပိုနေသောအစကို
အထုံးသဖွယ်ချည်နှောင်လိုက်ပြီးမှ ကလေးကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်
ပေးကာ အနီးဖြူလေးဖြင့် ထုပ်ပိုးလိုက်ပါ၏။

“ထူးဆန်းတယ်တော့၊ ကလေးက တစ်ချက်မှမငိုဘူး”

“မွေးခါစမှာ မငိုတဲ့ကလေးက စိတ်ကြီးဒေါသကြီးပြီး
အငြိုးအမျက်ကြီးတတ်တယ်တဲ့”

ဟု အကူအဒေါ်ကြီးကပြောရင်း နီရဲနေသောအပိုစအချို့
ကို လေ့ကြီးထဲထည့်လိုက်ကာ အပြင်ကို မထုတ်လာခဲ့ပါသည်။

“ဟဲ့! ဖိုးကျော်၊ ဟဲ့...”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

ဟု ပုဆိုးစုတ်ကလေးနှင့် ပိန်လီနေတဲ့ကောင်လေးက
အိပ်ချင်မှူးတူးဆိုတော့ အဒေါ်ကြီးက လေ့ကို ထိုကောင်လေးကို
လှမ်းပေးကာ...

“ရော့၊ ဒါကို မြေသန့်သန့်မှာမြှုပ်ခွဲ”

“ခင်ဗျာ... ဒါ... ဒါတွေက”

“နင်တို့လူမျိုးတွေကို အပြောခက်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ငါမပြော
လည်း မင်းက ထပ်ရှည်ပြန်ဦးမယ်။ ကဲ၊ အဲတော့ ဖြစ်သလိုသာ
နားထောင်ပေတော့ဟေ့။ ဒါက မိခင်နဲ့ကလေးကို ဆက်ထားတဲ့
အရာ။ ချက်မြှုပ်ဖာတိဆိုတာ ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား”

“ဪ၊ ဒီလိုလား”

“ဟဲ့၊ ဖိုးက လင်းသေးတာမဟုတ်ဘူး။ မမြင်စမ်းတဝါး
နဲ့ သွားမနေနဲ့၊ ဓာတ်မီးလေးနဲ့သွား။ ဖြစ်သလို ကျင်းတူးပြီး
မြှုပ်မြှုပ်မလုပ်ခွဲနဲ့ ကလေးလန့်နေမယ်။ မြေသန့်သန့်မှာ ညင်
ညင်သာသာလေးနဲ့ မြှုပ်နဲ့... ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါနဲ့ မင်းတို့ဆရာကိုရော သတင်းပို့ပြီးပြီလား”

“မပို့ရသေးဘူး။ ဆရာက ကြိုမှာထားတယ်။ ယောက်ျား
လေးဆိုမှ ပြေးပြီးလာပြောပါလို့ပြောလို့ပါ”

“ဟင်း... ခက်ပါရဲ့ကွယ်”

ဟုဆိုလိုက်သော အဒေါ်ကြီးဒေါ်မြစိန်ရဲ့ သက်ပြင်းသံ

က ပီပီသသထွက်ပေါ်လာရပြန်ပါသည်။

“ကဲကဲ... သွားချေကွယ်၊ အပြင်မှာကြာရင် ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ မြွေပါးကင်းပါးလည်း သတိပြုဦး”

လူကြီးပီပီ လူငယ်တစ်ယောက်ကို သတိစကားနှင့်ဆိုကာ အခန်းထဲပြန်ဝင်လာတော့ ဆရာမက လုပ်စရာရှိသည်များကို လုပ်ပြီးနေခဲ့ပါပြီ။

“ဟင်! ဆရာမ ပြီးကုန်ပြီလား”

“ပြီးပြီ၊ မိုးလင်းတာနဲ့ ပြန်ရဲ့ပဲ”

“ဆရာမကိုလည်း အားနာပါတယ်ရှင်။ ခါတိုင်းတော့ လက်သည်နဲ့ မွေးနေကျပါ... ဆရာက အခုတစ်ယောက်ကို ယောက်ျားလေးထင်ပြီး သည်းသည်းလှုပ်နေတာ”

“အားမနာပါနဲ့ရှင်။ ဒါက ကျွန်မအလုပ်ပဲ၊ အားနာစရာ မရှိပါဘူး။ ကျွန်မကလည်း အခကြေးငွေယူထားတယ်လေ”

“ဒါနဲ့ ဆရာမ၊ ကလေးရော မိခင်ရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အဆင်ပြေပါတယ်... ကလေးလည်း အင်္ဂါစုံတယ်။ အမေကတော့ မောသွားပြီထင်ပါရဲ့၊ မျက်လုံးကို ဖွင့်မကြည့်လာ

တော့ဘူး”

“လူမောတာမဟုတ်ဘူး ဆရာမရဲ့၊ စိတ်မောတာ။ ဆရာက သားယောက်ျားလေး သိပ်လိုချင်တာလေ”

“ဪ... ကိုယ့်ကလေးပဲ၊ ယောက်ျားလေးဖြစ်ဖြစ် မိန်းကလေးဖြစ်ဖြစ် ချစ်ရမှာပေါ့။ မိန်းကလေးဆိုတော့ မိခင်အတွက် အဖော်ရတာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

“သူတို့က အစွဲရှိတယ် ဆရာမရဲ့။ သားယောက်ျားလေးမှ အိမ်ရဲ့လူမှုရေး စီးပွားရေးကို ဦးဆောင်နိုင်သူလို့ သတ်မှတ်ထားကြတာ။ သားယောက်ျားလေးမှ သူတို့ရဲ့မျိုးဆက်သစ်လို့ ယူဆထားကြတာ”

“အင်း... ဒီအစွဲတွေက ခက်ပါရဲ့”

“အစွဲ ဆရာမရဲ့၊ အစွဲပဲ။ ဒီအစွဲက ခုမှမဟုတ်ဘူး၊ မျိုးရိုးနဲ့ကို ဖြစ်တည်လာပြီ”

“မိန်းမသားတွေလည်း လောကကို ဦးဆောင်နိုင်သူဆိုတာ ဘာလို့မတွေးမိတာလဲ။ တကယ်တော့ ယောက်ျားရယ် မိန်းမရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ အရည်အချင်းကသာ အဓိကကျတာပါရှင်။ ယောက်ျားတွေထက် တော်တဲ့မိန်းမတွေက လောကမှာ အများ

ကြီးပါ။ မိန်းမတွေတော်တာကမှ ထောင့်စေ့တာ”

“ဒါကို ဆရာလက်ခံနိုင်ရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့”

“ဖျောင်းဖျူကြည့်ပါလား ဒေါ်ကြီးစိန်”

“မလုပ်ပါနဲ့ဆရာမရယ်၊ အိုးစားကွဲနေပါ့မယ်။ ဆရာက တစ်ယူသန်သမား။ မိဘလက်ထက်ကတည်းက ဒီအိမ်မှာနေလာ ခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့်လည်း အစေခံကတော့ အိမ်ရှင်ဖြစ်မလာနိုင်ပါဘူး ဆရာမရယ်”

“ကျွန်မ ကြားထားရသလောက်တော့ ဒေါ်ကြီးစိန်က ဦးနေလနဲ့သားအမိလိုပဲဆို။ ဦးနေလက ဒေါ်ကြီးစိန်လက်ထဲမှာ ကြီးလာတာဆို”

“ဒါကြောင့် သူ့အကြောင်းပိုသိတာပေါ့။ ဆရာက မရဘူး၊ နားတစ်ဖက်ဖောက်၊ ဒါဆိုဒါပဲ။ ထပ်ပြီးမချင့်ချိန်ဘူး”

“ဒီလိုလူမျိုးက ဒီမြို့ရဲ့မျက်နှာဖုံး အချမ်းသာဆုံးသူဌေး ဖြစ်နေတာတော့ အံ့သြစရာပဲ”

“ဆရာက ထက်မြက်သူဖြစ်နေတာက တစ်ကြောင်း၊ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ချမ်းသာခဲ့တာက တစ်ကြောင်းပေါ့ ဆရာမရယ်။ ဒါကြောင့် သူက မျိုးဆက်လိုနေတာပေါ့။ ကဲ၊ ဆရာမရေ၊ စကား

ကောင်းနေလိုက်တာ မိုးလည်း စင်စင်လင်းသွားပြီ”

“ကျွန်မလည်း ဆေးပေးခန်းဖွင့်ရဦးမှာပို့ ပြန်မဖြစ်မယ်”

ဟုဆိုကာ ပစ္စည်းတွေ ကောက်သိမ်းတော့ အလိုက်သိတဲ့ ဒေါ်မြစိန်က...

“မောင်ဖိုးကျော်ကို လိုက်ပို့ခိုင်းမယ်လေ”

“ရပါတယ် ဒေါ်ကြီးစိန်ရယ်၊ ကိစ္စမရှိဘူး”

“ဆရာမလည်း တစ်ညလုံး အိပ်ရေးပျက်တော့ ပင်ပန်းနေပြီ”

“စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကျွန်မက ကျင့်သားရနေပါပြီ။ ဒေါ်ကြီးစိန်သာ နားပါဦး၊ ပင်ပန်းရော့မယ်။ ကဲ၊ ဒေါ်ကြီးစိန်ရေ၊ ပြန်ပြီ။ ညနေခင်းဘက်မှ လမ်းလျှောက်ထွက်ရင်း တစ်ခါဝင်ကြည့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“သာမန်မွေးဖွားမှုဆိုပေမယ့် ဂရုစိုက်ပေးပါ။ ကလေးက ထွားတော့ မိခင်မှာ တော်တော်အားကုန်နေတယ်။ ညော်လည်း မမိစေနဲ့ဦး။ အနာက ကျက်သေးတာမဟုတ်ဘူး”

“စိတ်ချပါ ဆရာမရယ်၊ စိတ်ပြောင့်ပြောင့်ပြန်ပါ”

“ကဲ၊ ဒါဆို ကျွန်မ ပြန်ပြီ”

ဟုဆိုကာ အိတ်လေးဆွဲကိုင်လိုက်တော့ ဒေါ်မြစိန်က၊

“ဟဲ့! ဖိုးကျော်၊ ဘယ်ရောက်သွားပြန်ပြီလဲ”

ဟုဆိုကာ အခန်းပြင်ထွက်လာတော့ အခန်းထဲတွင် ပုဆိုးလေးခြုံကာ အိပ်မောကျနေသောဖိုးကျော်ကြောင့် ဆရာမရော ဒေါ်ကြီးစိန်ပါ ပြုံးမိသွားပါသည်။

“အိပ်ပါစေ ဒေါ်ကြီးစိန်ရယ်၊ သူလည်း တစ်ညလုံး အိပ်ရေးပျက်နေရတာ”

“အားနာဖို့တော့ ကောင်းသွားပြီဆရာမရယ်”

“ရပါတယ်”

ဟုဆိုကာ ဆင်မယဉ်သာလေး ပြန်သွားသော ဆရာမကို ဒေါ်ကြီးစိန်မှာ ငေးကြည့်ရင်း ငိုက်မြည်းနေသူ၏ခေါင်းကို ခွပ်ခနဲခေါက်လိုက်ပါတော့သည်။

“အဲ... ပလုတ်တုပ်ဗျ”

“ဘယ်နတ်သမီးနဲ့များ တွေ့နေလို့တုန်း”

“ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ အမေစိန်”

“ဟဲ့! ဘာခိုင်းရမှာလဲ၊ မီးဖိုလုပ်၊ ကလေးမွေးထားတာ မီးထိုင်ရမှာပေါ့ဟဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့”

ဟုဆိုကာ သွက်သွက်လက်လက်လေး ထွက်သွားသော ဖိုးကျော်ကို မျက်စောင်းခဲရင်း အခန်းထဲပြန်ဝင်လာတော့ မျက်လုံးပွင့်ကာ မျက်နှာကျက်ကိုငေးနေသော ဆရာမတော့်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဟင်! ဆရာမတော် နီးပြီလား”

ဟုမေးပေမယ့် ခွန်းတုံ့ပြန်မှုမရှိတဲ့အတွက် ထိုတိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဒေါ်ကြီးမြစိန် သိလိုက်ပါပြီ။

နာကျင်ခံစားနေရမယ့် မမိုးမေရဲ့ခံစားချက်ကို ရိပ်စားမိနေသူမို့ ဘာစကားလုံးမှ ထပ်မဆိုတော့ပါဘဲ ဖိုးကျော် မ,ဝင်လာသောမီးဖိုတွင်သာ ထင်းချောင်းလေးများတင်ပြီး မီးမွှေးလိုက်ပါသည်။

မကြာခင်မှာပင် မီးက စွဲလောင်သွားကာ တစ်ခန်းလုံး ထိန်လင်းလာခဲ့ပါ၏။ ဒီတော့မှ ပဝါစီဖြင့် ထုပ်ပိုးထားသော စမုန်စပါးထုပ်လေးကို အနံ့ထွက်စေရန် မီးပုံလေးတွင် အပူပေးလိုက်ပြီး မမိုးမေကို လှမ်းပေးလိုက်ပါသည်။ သည်တော့မှ မမိုးမေက ဘိအထုပ်ကိုဆွဲယူပြီး ရှူလိုက်၏။

“နေသာရဲ့လား ဆရာကတော်”

“ဆရာကတော်၊ ဟုတ်လား။ ဘယ်အချိန်မှာများ ဒီရာထူးက ကျမလဲလို့ ကြောင့်ကြနေရတဲ့စိတ်ကို ဒေါ်ကြီးစိန် သိပါလား”

“ငယ်ပါသေးတယ်... အခုမှ သုံးဆယ်ရှိသေးတာပဲ။ ကလေးထပ်မွေးနိုင်ပါသေးတယ်။ စိတ်မလျှော့ပစ်ပါနဲ့”

ဟုဆိုကာ အဖြူရောင်အစကြီးကို ဆွဲယူကာ ခေါင်းတွင် ပတ်တင်လိုက်ပါသည်။

“နာစေးမယ်၊ မိန်းမ မီးနေ၊ ယောက်ျား ဖောင်စီးတဲ့ မွေးဖွားပြီးလည်း ဂရုစိုက်ရတယ်။ မီးတွင်းရောဂါက သေရာပါပဲ။ မိန်းမမှာ မီးယပ်က ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးပဲ။ အစားအသောက်ကအစ ဆင်ခြင်ရတာ၊ မီးတွင်းထဲ ယားတာစားမိလို့ ကတော့ တစ်သက်လုံးမပျောက်ဘူး။ ချမ်းမိရင်လည်း ရာသက်ပန် မီးယပ်ချင်း ထတော့တာပဲ။ သွေးနုသားနုဆိုတော့ ဂရုစိုက်ရတယ်”

ဟု မိခင်တစ်ယောက်လို နွေးနွေးထွေးထွေးဆိုတော့ မမိုးမေမှာ မျက်ရည်ကျသွားမိပါသည်။

“ဟဲ့! မငိုရဘူး၊ မီးတွင်းထဲ မျက်ရည်ကျတာက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မျက်စိနှုတ်ရောဂါ ရစေတာပဲ။ မငိုနဲ့... မငိုနဲ့”

ဟုဆိုတော့ စီးကျလက်စ မျက်ရည်တို့ကို အားယူပြီး သုတ်ပစ်မိပါသည်။

“သူသိပြီးပြီလားဟင်”

“သိလောက်ပေါ့၊ ဖိုးကျော် သွားပြောပြီးလောက်ပေါ့”

ဟုဆိုကာ မဲတူးနေသော မြေအိုးတစ်လုံးကို မီးဖိုပေါ်တင်လိုက်ပြီး ဓာတ်ဘူးထဲမှရေကို အိုးထဲလောင်းထည့်ကာ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ထဲမှ သစ်သားစအချို့ကို ထည့်လိုက်ပါသည်။

“ဘာတွေလဲ”

“နို့ထွက်အားကောင်းတယ်၊ မီးယပ်အတွက် ကောင်းတယ်လေ။ ဆေးမြစ်ရည်ပြုတ်သောက်။ ဗမာဆေးက မီးယပ်တော့ နိုင်တယ်။ ခဏနေကျရင် ကြက်ဥပြုတ်နဲ့ မြင်းခွာရွက်ပြုတ် သုတ်ပေးမယ်၊ ထမင်းစားရအောင်။ ရေတော့ မနက်ဖြန်မှပဲ ချိုးတော့။ ဆပ်ပြာနဲ့မချိုးရဘူး၊ ဆေးမြစ်ပြုတ်နဲ့ပဲ ချိုးရမယ်။ ဒါပြီး နနွင်းတွေ လူးရမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဒေါ်ကြီးစိန်ရယ်၊ ဒေါ်ကြီးစိန်က ကျွမ်းကျင်တာပဲ”

အတွက်တော့ အမေလိုပါပဲ”

“အူဝဲ!... အူဝဲ!...”

“ဟော... ကလေးငိုပြီ”

ဟုဆိုကာ ဒေါ်ကြီးမြစိန်က ဆန်ကောလေးထဲ စောင်တွေ အပုံလိုက်ခွေကာ ထည့်သိပ်ထားသော ကလေးငယ်ကို ပွေ့ချီလိုက်ပါသည်။ ဒေါ်ကြီးမြစိန်လက်ထဲ ရောက်သွားတော့ ကလေးမှာ ချက်ချင်းအငိုစဲသွားရပါ၏။

“လက်ကြိုက်မယ့်ပုံပဲ၊ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ချစ်စရာကြီး။ သူ့အဖေနေ့တော့ တော်တော်တူတာ”

“ကျွန်မကိုပေးပါဦး၊ ချီးမယ်”

ဟုဆိုကာ ကလေးကို လက်ငြိမ့်ချီလိုက်တော့ မိခင်ဖြစ်သည့် သူမရင်ထဲသို့ မေတ္တာတို့က စီးမျောသွားရပါသည်။

“သားဖြစ်ဖြစ် သမီးဖြစ်ဖြစ် အမေဖြစ်လာတဲ့ကျွန်မကတော့ ချစ်ရမှာပဲ ဒေါ်ကြီးစိန်ရယ်”

“ဒါပေါ့၊ ဖခင်ဆိုတာ သွေးသားရယ်လို့ပဲ သံယောဇဉ်ရှိတတ်ကြတာ၊ မိခင်နဲ့တော့ ဘယ်တူပါ့မလဲ။ ကိုယ့်ငိုက်ထဲမှာ တောင် လပေါင်းများစွာ နေခဲ့သေးတဲ့သွေးသားပဲ။ သူတို့က

စိတ်ထဲမှာတင် ဆက်နွယ်ပြီးသားလေ။ ဒုက္ခိတဆိုရင်တောင် မိခင်မေတ္တာဆိုတာ မပစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဒါနဲ့ သမီးကြီးရော”

“စာအံ့နေရောပေါ့၊ မီးကြီးက ဉာဏ်ကောင်းတယ်လေ၊ မယ့်မရှိနဲ့ ဆရာကတော်ရေ။ မီးကြီးလို သွက်လက်ထက်မြက်ပုံမျိုးနဲ့ဆို ကျိမ်းသေပေါက် ဆရာဝန်ဖြစ်ဦးမယ်”

ဟူသော ဒေါ်ကြီးစိန်ရဲ့နိမိတ်စကားက မမီးမေအတွက် အားဆေးတစ်ခွက် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

သမီးမိန်းကလေးချည်း နှစ်ယောက် ဆက်တိုက်မွေးခဲ့၍ နောင်ဖြစ်လာမယ့်ပြဿနာတွေကို သူမရင်ဆိုင်ဖို့ အားမွေးနေမိပါသည်။

သမီးတွေကို ပုတ်ခတ်လာမယ့်စကားလုံးတွေကို သူမရဲရဲရင့်ရင့် ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မည်လေ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူမကလည်း ကြီးမြတ်လှတဲ့ မိခင်ဖြစ်ရင်းပါပဲ။

အခန်း (၂)

ကလေးမွေးပြီး ခုနစ်ရက်မြောက်တော့ မီးထွက်ပွဲလုပ်
ဖို့ဖြစ်လာပါတော့သည်။ ခုနစ်ရက်ပြည့်လို့ ကလေးကို လောက
ထဲ စတင်ဝင်ရောက်စေခြင်းမို့ မင်္ဂလာတစ်ခုအနေနှင့် ရွာရဲ့ထုံးစံ
အတိုင်း မီးထွက်မင်္ဂလာ ယူဖြစ်ပါတ်။ ရပ်ကွက်ထဲရှိသော သက်
ကြီးရွယ်အိုများနှင့် မမိုးမေကိုချစ်ခင်သောမိတ်ဆွေများက ထိုပွဲ
လေးကို ကောင်းချီးမြှင့်ဘာပေးကြပေမယ့် တစ်မျက်နှာတစ်ရွာ
ထင်ပြီး အားကိုးယုံကြည်ထားခဲ့ပါသော အိမ်ဦးနတ်ကိုမူ မတွေ့
ရပါချေ။

အခုရောဆိုလျှင် သူမရဲ့အိမ်ဦးနတ်ကို မတွေ့ရသည့်မှာ ခုနစ်ရက်မြောက်သွားခဲ့ပါပြီ။ သူမရင်ထဲ နာကျင်ခံစားရပါ၏။ ကိုယ် နဲ့အကြောင်းပါပြီး မွေးဖွားခဲ့တဲ့ကလေးကိုတောင် လျစ်လျူရှုနိုင် သည့်ခင်ပွန်းသည်ကို နာကြည်းမိပါ၏။ သို့သော် ဒါက ကလေး တွေရဲ့ဖခင်လေ။ သူမ ဒီလိုမနာကြည်းသင့်ပါ။

မိမိကသာ ခင်ပွန်းသည်ကိုနာကြည်းနေလျှင် မိခင်နဲ့ အနေများသည့်ကလေးတွေရဲ့ရင်ထဲမှာ ဒဏ်ရာတွေဖြစ်သွားပေ လိမ့်မည်။ ဒီလိုသာဆိုလျှင် သူမကိုယ်၌က သူမရဲ့ကလေးတွေကို ငရဲခန်းပို့သူဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သူမ မှားခဲ့ပြီပဲ။ သူမခင်ပွန်းအခေါ် မှားခဲ့ပြီလေ။ ဘယ်သူမပြု မိမိမို့ ဒုက္ခမှန်သမျှ ခါးစည်းခံရုံပေါ့။

“ကလေးက ချစ်စရာလေးတော့၊ သူ့အဖေခွဲတူတာ ထင်တယ်။ နဖူးပြင်က ကျယ်တယ်”

“နာခေါင်းတွေရောပဲ၊ စင်းနေတာပဲ။ ဦးနေလနာခေါင်း ဖြုတ်တပ်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ”

“အဖေတူသမီး ချမ်းသာတတ်တယ်တဲ့၊ မမိုးမေတို့က တော့ သမီးကောင်းလေး ရလာပြီကိုး”

ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်လာကြသော ပရိသတ်တွေကို သူမက

ဟန်ဆောင်ပြီးလေးနှင့်သာ တူနေမပျက် ညှော်ခံခဲ့ပေမယ့် သူမ ရင်ထဲ အပူလှိုင်းလုံးတွေက အံ့ကြွနေခဲ့ပါသည်။

“ကလေးကို ဘယ်လိုနာမည်ပေးထားသလဲ”

ဟူသောမေးခွန်းမျိုးတွေကို သူမ ရှောင်ရှားချင်လှပါ၏။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူမတို့လို ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ ဆွေကြီးမျိုးကြီး ထဲကဆိုလျှင် ကလေးနာမည်ကို ဒီလိုမင်္ဂလာနေ့မှာပဲ ဖခင်ကိုယ် တိုင် ကင်ပွန်းတပ်ပြီး ဆုတောင်းပေးတတ်ကြတာလေ။ အခုတော့ ကလေးရဲ့ဖခင် ဘယ်မှာလဲ။

သူမရင်ထဲမှာ မျက်ရည်တို့က သွေးချောင်းစီးနေရပေ မယ့် သူမက ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်မို့ အပြုံးမပျက် ပင် ဟန်ဆောင်မြို့သိပ်ရင်း ထိုပွဲလေးကို လှလှပပအဆုံးသတ် ပေးနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ထိုပွဲကလေး ပြီးသွားချိန်မှာတော့ တင်းထားသမျှသော စိတ်တို့ကို ဖြည်လျှော့ကာ ကလေးမွေးဖွားသော ထိုအိမ်အသေး လေးမှ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အိမ်မကြီးသို့ ကူးလာခဲ့ပါသည်။ အဆောင်ဆောင်အခန်းခန်းရှိသည့်ထဲမှ ခင်ပွန်းသည် အမြဲနားနေ ရာ စာကြည့်ခန်းဘက်သို့ ကူးလာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်းကနုတ်များနှင့် ခမ်းနားလှသည့်တံခါးခွက်ကို သူမ တွန်းဖွင့်လိုက်တော့ ကျောမှီထိုင်ခုံတွင် ဇိမ်ကျကျထိုင်ကာ အဝေး တစ်နေရာကို ငေးမောနေပါသော ခင်ပွန်းသည်ကို ဘွားခနဲတွေ့ လိုက်ရပါ၏။ သူမ ဒေါသထွက်သွားရပါသည်။ ဒီလောက် အား နေပါလျက်ကယ်နှင့် ဘာကြောင့်များ သူမသမီးကို ကောင်းချီးပြ ဘာမပေးနိုင်ရတာလဲ။

စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်းသာဆိုလျှင် မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ မာနမျိုးနဲ့ ခင်ပွန်းသည်အပေါ် ပေါက်ကွဲသောင်းကျန်းချင်လှပါ သည်။ သို့သော် သူမရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ခင်ပွန်းသည်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ ကို သူမ ထည့်တွက်ရမည်လေ။ ဒါကြောင့်ပင် ချက်ချင်း နီနေ သောဒေါသတို့ကို တံတွေးနှင့်အတူ မြှူချကာ...

“အစ်ကို ဘာငေးနေတာလဲ”

ဟု ပကတိရိုးရှင်းသောအသံနှင့် အနိမ့်အမြင့် အတက် အကျမရှိဘဲ ချောချောမွေ့မွေ့ပြောနိုင်လိုက်ပါသည်။

“မင်း စည်းကမ်းတွေ ပျက်လာပြီ မိုးမေ။ အခန်းထဲဝင် လာတာ ဘာကြောင့်တံခါးမခေါက်ရတာလဲ”

“ကျွန်မ သတိမမူမိလိုက်တာက အမှားတစ်ခု ဖြစ်သွား

ရတယ်။ အဲဒီလိုပဲ အစ်ကို သတိမမူလိုက်တာမျိုးကလည်း အမှား တစ်ခုဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

ဟုဆိုတော့ ကိုနေလက မမိုးမေထံ ချာခနဲလှည့်ကြည့် လာပါ၏။ ထိုအကြည့်ထဲတွင် စူးစမ်းခြင်း၊ လေးစားခြင်းတွေ ပါကောင်းပါနိုင်ပေမယ့် နွေးထွေးတဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာမျိုးတော့ မရှိ တာ အမှန်ပါပဲ။

“အစ်ကို့ကိုမတွေ့တာ တစ်ပတ်ကြာသွားလို့ အစ်ကို နေများကောင်းရဲ့လားလို့ စိတ်ပူပြီး လာကြည့်တာပါ”

“မှန်းကြည့်စမ်းပါဦး၊ ငါနေကောင်းရဲ့လား”

“နေပူပူ မိုးရွာရွာ ကောင်းကင်ကြီးက ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲပါဘူး။ တိမ်တွေဆိုင်းနေရင် ကောင်းကင်က မည်း မယ်။ နေသာရင် ကောင်းကင်က ပြာမယ်။ ကောင်းကင်ဆိုတာ တိမ်ရှိမှ လှတာလေ။ လှပအောင် ဖန်တီးပေးတဲ့တိမ်တိုက်တွေ ကို ကောင်းကင်က မြတ်နိုးပေးရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကောင်းကင်ဆိုတာ တိမ်တိုက်တွေရဲ့မိဘလေ”

အဓိပ္ပာယ်ပါပါလေး ပြောလိုက်သော မမိုးမေရဲ့စကား လုံးတွေက သိပ်ကိုထိရောက်သွားပြီထင်ပါရဲ့။

ကြားနာသူဖြစ်တဲ့ ကိုနေလမှာ ထိုင်နေရာမှ ထလာခဲ့ပါသည်။

“မင်းဆိုလိုချင်တာက နေရောင်ကလည်း ကောင်းသလို မိုးစက်တွေကလည်း သူ့အဓိပ္ပာယ်နဲ့သူ ပြည့်စုံတယ်ပေါ့”

“တစ်နည်းနည်းတော့ တန်ဖိုးရှိကြတာချည်းပါပဲ။ သူတို့က လောကရဲ့ရတနာတွေလေ”

ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးဆိုပြန်တော့ ကိုနေလမှာ မမိုးမေကို စွေခနဲစိုက်ကြည့်လာပါသည်။ သိပ်လှသောမမိုးမေကို ကြာရှည်စွာ ကြည့်လာပြီးကာမှ တဖြည်းဖြည်းနှင့်ပြုံးလာခဲ့ပါသည်။ ပြီးမှ မမိုးမေရဲ့ပခုံးစွန်းလေးကိုဖက်ကာ...

“မင်းတော်တယ် မိုးမေ၊ မင်းသိပ်တော်တယ်။ ကဲ၊ ငါတို့သမီးလေးကို သွားကြည့်ကြရအောင်”

ဟု အိမ်ဦးနတ်ကဆိုတော့ နာကြည်းနေသည့် သူမရဲ့ စိတ်တွေက ဘယ်ဆီလွင့်ကုန်မှန်း မသိနိုင်တော့ပါ။

သူမ သာယာရပါသည်။ စောစောက ဖြစ်လာခဲ့မိသော ဒေါသတွေပင်လျှင် အိမ်ဦးနတ်ရဲ့ စကားလုံးချိုချိုအောက်တွင် ပျောက်ဆုံးသွားရပြန်ပါ၏။ ဒါက အချစ်ကြောင့်ဟုတ်မဟုတ် မဆို

နိုင်ပေမယ့် ယောက်ျားကို ဘုရားတစ်ဆူလို ကိုးကွယ်တတ်သော မိန်းမပြတ်လေး မမိုးမေရဲ့ သိပ်ကိုနူးညံ့တဲ့စိတ်တစ်ခုဟု ဆိုကြပါစို့။

အခန်း (၃)

“အစ်ကို သမီးလေးကို နာမည်ဘယ်လိုပေးကြမလဲ”

ဟု ကလေးအနီးများကို ခေါက်သိမ်းနေသောမမီးမေက
ဆိုလျှင် ဟင်္သာရုပ်လေးကို စူးစူးစိုက်စိုက်လေ့လာနေသော ဦး
နေလမှာ...

“မင်းဘယ်လိုစဉ်းစားထားလို့လဲ”

“သမီးကြီးကို မိုးဦးနေခြည်လို့ အစ်ကိုပဲ နာမည်ပေးခဲ့
တယ်လေ”

“မိုးဦးနေခြည်... အင်း၊ မိုးရွာပြီးစအချိန်မှာ လင်းလင်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

တဲ့နေရောင်က သိပ်ကိုတန်ဖိုးရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူကိုတော့ အနေခက်စေတယ်။ ဒါ ကိုယ့်ဘဝထဲ အကြီးမ ဝင်ရောက်လာခဲ့တဲ့ ခံစားချက်တစ်ခုပဲ”

ဟုဆိုတော့ မမိုးမေရဲ့ရင်ထဲ နွမ်းလျာသွားရပါသည်။ သူမတွင် ခွန်းတုံ့ပြန်စရာ စကားလုံးမျိုးက ရှိမနေခဲ့ပါချေ။

“လေပြည်မိုးသက်လို့ ခေါ်လိုက်ပါ”

ဟုသာပြောပြီး တစ်ချိန်လုံးစောင့်ကြည့်နေသော ဟင်္သာရုပ်ကို မ,ယူကာ ထွက်သွားသဖြင့် မမိုးမေရဲ့ရင်ထဲတွင် မကောင်းခြင်းများစွာတို့ တိုးဝင်လာရပါသည်။

‘ကျွန်မလည်း ခံစားရပါတယ်အစ်ကိုရယ်၊ ခင်ပွန်းသည် ရဲ့ဆန္ဒကို မဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲက နာကျင်မှုကို အစ်ကို သိရဲ့လားရှင်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာလည်း နာကျင်ရပါတယ်၊ ရှက်လည်းရှက်မိပါတယ်။ ကျွန်မက ဘာဖြစ်လို့ သားယောက်ျားလေး မမွေးနိုင်ရတာလဲ။ သားယောက်ျားလေးက ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မမှိုက်ထဲ မဝင်နိုင်ရတာလဲ။ ကျွန်မလည်း သားကောင်းမခင်ဖြစ်ချင်တာပါပဲ။ ဘာလို့မဖြစ်လာရတာလဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ထပ်မွေးနိုင်ပါသေးတယ်။ သားလေးမွေးပြီးမှ အစ်ကိုရယ်၊

ကျွန်မရယ်၊ သားသမီးတွေရယ်နဲ့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ သာသာယာယာ လှလှပပနဲ့ ကောင်းကောင်းနေထိုင်ကြတာပေါ့’ ဟုသာ ရင်ထဲမှာ အားတင်းလိုက်ပြီး ရစ်ဝဲနေသော စိတ်အိမ်မှန်ရည်အချို့ကို လက်ဖြင့် ဖွဖွဖယ်ရှားလိုက်ပါသည်။

“ဒေါက်! ဒေါက်! ”

တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာ၍ တိမ်ဝင်ချင်နေသော အသံအချို့ကို ပြုပြင်ရန်အတွက် လည်ချောင်းရှင်းလိုက်ပြီး...

“ဘယ်သူလဲ”

“ကြီးမေပါ”

“ဝင်ခဲ့လေ၊ ဒေါ်ကြီး”

ဟုအသံပြုလိုက်ပြီးမှ မျက်ရည်မူန့်လက်ကျန်အချို့ကို အကျီလက်စနှင့် သုတ်လိုက်ပါသည်။

“ကလေးအနီးစတွေကို သန့်သန့်လေးထားမှ၊ ကလေးက နုတော့ ပိုပြီးဂရုစိုက်ရတယ်”

ဟုဆိုကာ ဒေါ်မြစိန်က မမိုးမေရဲ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ဒေါ်မြစိန်မှာ သက်ပြင်းကို သိသိသာသာကြီး ရှိုက်လိုက်မိပါသည်။

“ဟင်း... စိတ်မောပါတယ်”

ဟုဆိုတော့ မျက်လုံးရဲလေးများနှင့် မိုးမက ဒေါ်မြစိန်ကို တွေ့စွာလှမ်းကြည့်ပြီး...

“ဒေါ်ကြီး နားပါ၊ ဒေါ်ကြီးလည်း ပင်ပန်းလှပေါ့”

“ကျွန်မထက် ဆရာကတော်က ပိုပင်ပန်းတာပါ။ သွေးနုသားနုဆိုတော့ သူများဂရုစိုက်တာထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂရုစိုက်ပါမှ တန်ကာကျတာ။ ကလေးမွေးတယ်ဆိုတာ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အပင်ပန်းဆုံးကိစ္စပဲ။ အနားယူပါ၊ စိတ်ရောကိုယ်ရော”

ကြင်နာစွာဆိုလာသော စကားလုံးများအောက်တွင် မျက်ရည်တို့က ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ယိုဖိတ်လာရပြန်ပါသည်။

“ဒေါ်ကြီးက ကျွန်မရဲ့ဆွေမျိုးသားရင်းပါပဲ။ အဒေါ်ဝမ်းကွဲရဲ့ မသထာရေစာထမင်းကို ကပ်စားပြီး ကြီးလာခဲ့ရတဲ့ကျွန်မရဲ့ဘဝမှာ ဒေါ်ကြီးက ဆွေမျိုးရင်းခြာလို ကျွန်မအပေါ် ကြင်နာခဲ့သူပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါ်ကြီးရယ်။ အမေလို အဒေါ်လို အစ်မလို ကောင်းပေးလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မတင်ပါနဲ့... မတင်ပါနဲ့ ဒေါ်ကြီးက အစေခံပါ။ ဆရာ

တို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ထိန်းခဲ့လို့ အိမ်တော်စိုးကြီးဖြစ်နေခဲ့ပေမယ့် အခြေအနေအဆင့်အတန်းချင်း မတူပါဘူး။ ဒူးနေရာ ဒူးနေရမယ်လေ။ ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိပေမယ့် အစေခံနေရတာက မတူပါဘူး”

“ဒေါ်ကြီးရယ်”

“ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်း ငိုပြန်ပြီ။ မငိုရဘူး ဆရာတော်ရယ်၊ သွေးနုသားနုနဲ့ ကလေးမွေးထားတာပဲ တစ်လမျှညှိသေးဘူး ဒီလိုအချိန်မှာ စိတ်ထိခိုက်တောင် ခံရတာမဟုတ်ဘူး။ နှလုံးရောဂါ ရနိုင်တယ်၊ မငိုပါနဲ့။ မီးဖွားပြီးစ ငိုရင် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မျက်စိမူန်လိမ့်မယ်။ မိန်းမမှာ မီးနေတဲ့ ယောက်ျားမှာ ဖောင်စီး၊ သိပ်ကိုဂရုစိုက်ရတာ။ မီးယပ်ဆိုတာ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတာ။ အစားလည်း အမှားမခံဘူး။ မီးတွင်းထဲမှာဖြစ်လို့ကတော့ ဘယ်တော့မှ ကုမနိုင်တော့တဲ့ သေရာပါရောဂါကြီးပဲ။ ကဲကဲ... ဒီလိုပြောနေတာနဲ့ပဲ အချိန်လင့်တော့မယ်၊ ရေချိုးရအောင်။ ဆေးပြုတ်ရည်နဲ့ချိုးပြီး နွေးနွေးထွေးထွေးနေမှပဲ။ ရေချိုးပြီးမှ ထမင်းစားကြတာပေါ့။ မြင်းခွာရွက်ကိုပြုတ်ပြီး သုတ်ထားတယ်။ ကြက်ဥကို ငြီးငွေ့ပြီးဆိုတာနဲ့ ငါးရဲ့ခြောက်

စစ်စစ်ကို ဆားပေါ့ပေါ့သုတ်ထားတယ်။ ဟင်းရည်ကတော့ တဖန်း
ရွက် ကျိုထားတယ်။ အဲဒီအရွက်က နို့ထွက်ကောင်းတယ်တဲ့။
နို့ဝမှ ကလေးက ဝဖြိုးကျန်းမာမယ်လေ”

ဟုဆိုကာ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် မမိုးမေဇာအပေါ်ဝတ်
အင်္ကျီကို ကူချွတ်ပေးသည်တွင် မမိုးမေက ဒေါ်ကြီးကို အားနာ
သွားရပါသည်။ သို့သော် သူမက သိမ်မွေ့စွာနေထိုင်ရမည့်အခြေ
အနေလေ။ အားနာပေမယ့် ငြင်းဆန်ဖို့မှ မတတ်နိုင်တာ။

“ရတယ် ဒေါ်ကြီး ကျွန်မဟာသာ ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ
မယ်”

“ရပါတယ်ကွယ်၊ အသက်ကြီးပေမယ့် သန်မာပါသေး
တယ်။ ခါးစည်းကြီးဖြုတ်လိုက်၊ ခါးစည်းကြီးမပါတော့ရင်လည်း
လမ်းလျှောက်တာကို သတိထားဦးမှ။ ထမင်းစားပြီးတော့ ဆေး
ပူလေးတစ်ခွက် သောက်ရအောင်”

ဟုဆိုကာ အင်္ကျီချွတ်ခြင်းကို အဆုံးသတ်လိုက်ပြီး ဒေါ်
မြစိန်က လျှော်စရာအဝတ်ဟောင်းတို့ကို ပွေ့ယူကာ အခန်းထဲမှ
ထွက်မည်ပြုတော့...

“ဒေါ်ကြီး”

“အင်း... ဘာခိုင်းစရာရှိလဲ၊ ဘာလိုအပ်သလဲ”

“နာရီဝက်လောက်ကြာရင် မိုးကျော်ကိုလွှတ်လိုက်ပါဦး”

“နာရီဝက်လောက်ကြီး၊ ရေကိုစိမ်မချိုးနဲ့နော်”

စိတ်မချနိုင်စွာပြောသွားသော ဒေါ်မြစိန်ရဲ့စေတနာစကား
ကို သူမရင်ထဲ နှလုံးသွင်းလိုက်မိပါသည်။

ဒေါ်မြစိန် သတိပေးခဲ့သလိုပဲ လမ်းကို ညင်သာစွာဖြင့်
လျှောက်ပြီး မိုးကာအကြည်များနှင့် လုံလုံခြုံခြုံကာရံထားသော
ရေချိုးရန်အခန်းငယ်ထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်းဝင်ရောက်လာမိပါသည်။

ထိုအခန်းငယ်ထဲသို့ရောက်သည်နှင့် နွေးခနဲခံစားလိုက်
ရပါသည်။ အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသော ဆေးပြုတ်ရည်
ငွေ့များက ထိုမိုးကာအကြည်ခန်းထဲတွင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်
မရှိ၍ ရစ်ဝဲနေရပါသည်။

ဆေးပေါင်းခံရင် မီးယပ်ရောဂါကင်းတယ်ဆိုတဲ့ ရှေး
လူကြီးတွေရဲ့စကားလုံးများက မှန်လေရောမလား။ မှန်မမှန်တော့
မသိပါ။ သမီးကြီး မိုးဦးနေပြည်ကိုမွေးခဲ့တဲ့ ဒီနှစ်နှစ်တာကာလ
လုံးလုံး မိုးအုံ့ရင်လည်း ကိုယ်ခန္ဓာတွေ မကိုက်ခဲခဲ့ဖူးတာအမှန်
ပါ။

ဆေးပြီးတိုရနဲ့များက ပြင်းရှူပင် ညှိစိုစိုကြီးဖြစ်လာ၍ သူမက နွေးနွေးလေးဖြစ်နေသော အညိုရောင်အရည်များကို ရေခွက်နှင့်ကော်ကာ ချိုးလိုက်ပါသည်။ ရေသန့်သန့်မဟုတ်တဲ့ ဆေးရည်မို့ စိတ်ထဲသန့်သွားခြင်းတော့ မရှိပါချေ။

ရေခိုးချိုးပြီး အကျိတ်စဉ်တွင် သူမအနားသို့ ဒေါ်မြစိန် ပြန်ရောက်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။ လုံးလုံးရှည်ရှည်ကြိုးကြိုးတစ်ခုကို သူမထံ လှမ်းပေးပြီး...

“ခါးစည်းကြိုးကို ကောင်းကောင်းချည်ပါ။ ဒါနဲ့ ရေချိုးတဲ့အခါ ဆပ်ပြာသုံးခဲ့သေးသလား”

“မသုံးခဲ့ဘူး”

“မသုံးနဲ့... မသုံးနဲ့၊ ဒါတွေက ပူတယ်။ အရေပြားထိမှာ ပူရတယ်။ သုံးချင်သပဆိုလည်း ပ...စ်ခါတစ်ရံ ကာဘော်လိတ်ကို သုံး။ ဒါနဲ့ ဖိုးကျော်ကိုခေါ်တာ ဘာလုပ်မလို့လဲ။ ဖိုးကျော် မရှိဘူး။ ဆရာက ခိုင်းလိုက်လို့ အပြင်သွားတယ်။ ခိုင်းစရာရှိရင် ဒေါ်ကြီးကိုခိုင်းပေါ့”

“ဒေါ်ကြီးလည်း အသက်ကြီးပြီ၊ ဝေယျာဝစ္စတွေ ချက်ရပြုတ်ရတွေနဲ့ မောလှပါတယ်။ အကူမိန်းကလေးတစ်ယောက်

လောက် ဖိုးကျော်ကို ခေါ်ခိုင်းမလို့ပါ”

“ရပါတယ်၊ ဒေါ်ကြီးလုပ်နိုင်ပါတယ်”

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ ဒေါ်ကြီးရယ်၊ ဒေါ်ကြီးကို နားစေချင်တယ်”

“ခုလည်း မပင်ပန်းပါဘူး။ အိမ်မှာ ထမင်းချက် အဝတ်လျှော် နှစ်ယောက်ရှိနေတာပဲ။ ဒေါ်ကြီးက စီမံခန့်ခွဲရုံပဲက”

“အိမ်ကို ညွှတ်က မကြာမကြာရောက်တတ်တယ်။ မိန်းကလေးတွေ မနိုင်လို့ ဒေါ်ကြီးပါ ပိုင်းကူရချိန်မှာ ကျွန်မရင်ထဲ မကောင်းဘူး၊ အခုဆို သမီးငယ်ရဲ့ဝေယျာဝစ္စပါ တိုးလာတော့ အကူခေါ်မှဖြစ်တော့မယ်”

“ကောင်းသလောက်လည်း ကောင်းပါတယ်။ ကတော်တစ်ယောက်မှာ သင့်တင့်တဲ့ဟိတ်ဟန်တော့ ရှိဖို့လိုအပ်တယ်လေ။ အပြင်သွားလို့ ကလေးဆိန်းမပါရင်လည်း ဘယ်အဆင်ပြေပါ့မလဲ ဣန္ဒြေပျက်တာပေါ့။ ဆရာက မြို့မျက်နှာဖုံးဆိုတော့ ပွဲတက်ရချိန်က များပါတာသနဲ့၊ စိတ်မပူပါနဲ့ ဒေါ်ကြီးရှာပါမယ်။ ဒေါ်နန်းကြိုင်ကို ဆက်သွယ်ထားလိုက်မယ်လေ။ ဘယ်လိုပုံမျိုး ရချင်သလဲ”

“သွက်သွက်လက်လက်နဲ့ ခပ်ငယ်ငယ်လေး၊ ဆယ့်ကိုး နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်လောက်ပေါ့။ သိပ်ငယ်လွန်းရင်လည်း ကလေး ထိန်းမှာပို့ အဆင်မပြေဘူး၊ ကြီးလွန်းပြန်ရင်လည်း လေးလေး ပင်ပင်ရှိလာမယ်”

“ရှုပ်ခပ်ဆိုးဆိုးခေါ်ရမလား”

“ရပါတယ်၊ ဒါကသိပ်အရေးမကြီးပါဘူး၊ အိမ်မှာက ယောက်ျားသားဆိုလို့ အစ်ကိုရယ်၊ ဖိုးကျော်ရယ် ဦးမြတ်ရယ်ပဲ ရှိတာ။ ဖိုးကျော်ကလည်း ကလေးသာသာရယ်၊ ဦးမြတ်ကလည်း အိုမင်းနေပြီ၊ အဲဒီလိုကန့်သတ်လိုက်ရင် အစ်ကိုရဲ့သိက္ခာကို ထိ ခိုက်သလိုဖြစ်နေဦးမယ်”

“ဆရာကတော်က သိပ်ကိုအကွက်စေပါပေတယ်။ ဒါ ကြောင့် ဒေါ်ကြီးက လေးစားချစ်ခင်ရတာပေါ့။ ကဲကဲ... အကျီ ကို နွေးနွေးထွေးထွေးဝတ်လိုက်ဦး။ သမီးငယ်လေးက နို့ဆာလို့ ထင်တယ်၊ ငိုနေပြီ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့်ထင်တယ်၊ ကျွန်မနို့ကြောတွေ တင်းနေတာ”

“ဒါပေါ့၊ မိခင်နဲ့ကလေးဆိုတာ မမြင်နိုင်တဲ့ဆက်နွယ်

မူတွေ ရှိကြတယ်”

“သမီးကြီးရောဟင်”

“ရှိပဲ၊ မိအေးနဲ့ ဆော့နေလေရဲ့”

“သမီးကိုလည်း မတွေ့တာကြာပြီ”

“မတွေ့ပါနဲ့ဦး၊ ကလေးက ဘာမှသိသေးတာမဟုတ် ဘူး၊ မဆင်မခြင်နဲ့ မိခင်ပေါ်ပြေးပွေ့မှ ဆရာကတော် အခက်တွေ့ နေဦးမယ်။ ကဲ၊ အချိန်ရှိတုန်း ဒေါ်ကြီးလည်း နန်းကြိုင်ဆီ သွား လိုက်ဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ အသက်ကြီးပေမယ့်လည်း သွက်လက်စွာ ထွက်သွားသော ဒေါ်မြစိန်ကို သူမ ကြည့်နေမိပါသည်။

သူမ နာကျင်ခံစားရပေမယ့်လည်း အထီးကျန်မနေခဲ့ပါ။ ခင်ပွန်းသည်ရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုမရှိပေမယ့် ဒေါ်မြစိန်ရဲ့ကြင်နာမှုက သုမဘဝကြီး နွေးထွေးလုံခြုံရပါသည်။

အခန်း (၄)

“ဆရာကတော်”

ဟုခေါ်လိုက်သည်နှင့် ကလေးကို ရင်ခွင်ထဲပိုက်ကာ နေပူစာလုံနေသောသူမမှာ ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဪ၊ ဒေါ်နန်းကြိုင်၊ လာပါ... ထိုင်”

ဟုဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တစ်ပတ်နှမ်း အင်္ကျီနှင့်ဒေါ်နန်းကြိုင်ဆိုသူမှာ သူမနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ဒေါ်နန်းကြိုင်နှင့်ပါလာသောမိန်းကလေးမှာ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ပါသည်။

“ရပါတယ် ညီမ၊ ခုံပေါ်မှာပဲ ထိုင်ပါ”

သူမက လူသားချင်း တန်းတူအခွင့်အရေးနှင့်ပြောလျှင် ထိုမိန်းကလေးမှာ သူမကိုမျက်လွှာပင့်ကြည့်ကာ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ဟု ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးဆိုလျှင် သူမရင်ထဲ ထိုအသံကို နှစ်သက်သွားရပါသည်။

“ခင်မူနီခ တဲ့၊ ရော့တီနယ်ဘက်က။ အလုပ်အတွေ့ အကြုံတော့ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကလေးတော့ ကောင်းကောင်းထိန်း တတ်တယ်လို့ပြောတယ်။ ဒေါ်ကြီးမြစိန်ကလည်း ကလေးထိန်း ရှာပေးဖို့ပြောထားတာနဲ့ ကွက်တိပဲဆိုပြီး ပြကြည့်ဖို့ခေါ်လာတာ ပါ”

ဟု တိုတိုနှင့်လိုရင်းကိုပြော၍ ကလေးငယ်ကို ရင်ခွင် ထဲပွေ့ချီထားသောသူမက ခင်မူနီခဆိုသည့်မိန်းကလေးကို အကဲ ခတ်လိုက်ပါသည်။ ဆံပင်ရှည်ကို ကျစ်ဆံပြီး ကျစ်ထားပြီး သနပ် ခါးရေကျလေးနှင့် ခင်မူနီခမှာ သူမမျက်စိထဲမှာတော့ ယဉ်ယဉ် လေးနှင့် လှနေခဲ့ပါသည်။

“နာမည်က ခင်မူနီခနော်၊ မိဘတွေကရော”

“မရှိကြတော့ပါဘူး၊ အဒေါ်တစ်ဝမ်းကွဲနဲ့နေတာ ခုဆို ဆယ်နှစ်နီးပါးရှိပါပြီ။ ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်ကျောင်းတော့မယ်လို့ ဆုံး ခြတ်ပြီး ထွက်လာတာပါ”

“အတန်းပညာကရောကွယ်”

“ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ စာအဖွဲ့ ပါတယ်။ သင်ပုန်းကြီးတော့ ကောင်းကောင်းရပါတယ်။ ပါဠိနည်း နည်း အင်္ဂလိပ်နည်းနည်းတော့ တတ်ပါတယ်”

“ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ ကလေးထိန်းလုပ်မယ့်လူက ဒီ လို သွက်လက် ချက်ချာပြီး စာလေးဘာလေးတတ်ဦးမှ။ လခ ချော ဘယ်လောက်မှန်းထားလဲ”

“ကျောတစ်ခင်းစာ နေရာကောင်းနဲ့ ဘဝက လုံခြုံနေ ခင်ပဲ ကျွန်မအဖို့ လုံလောက်နေပါပြီ”

ဟု ထက်ထက်မြက်မြက်ပင် မဆိုင်းမငဲ့ဖြေတော့ မမိုး ခေရင်ထဲ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိထားမိလိုက်ပါသည်။ ခင်မူနီခဆို တဲ့သူမက ခေသူတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့။

“မင်းက မဆိုးဘူးပဲ၊ လစာထက် ပိုလေးနက်တဲ့အဖြေ ချီးကို သုံးခဲ့တာပဲ”

ဟုဆိုပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကိုအကဲခတ်ကာ...

“မိအေး... မလေး”

ဟု အသံကိုအနည်းငယ်မြင့်ကာ ခေါ်လိုက်သည်တွင် ပါးကွက်ကြားထူထူ လူးထားသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်က ပြေးထွက်လာကာ...

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကတော်၊ ဘာများခိုင်းစရာရှိလို့လဲ”

ဟုဆိုလျှင် မမိုးမေမှာ ခင်မှုန်ခဆိုသည့်မိန်းကလေးကို စွေခနဲကြည့်ကာ...

“သူ့နာမည်က ခင်မှုန်ခတဲ့၊ ဒီအိမ်မှာပဲ အလုပ်လုပ် လိမ့်မယ်။ မိအေးတို့နဲ့ တစ်ခန်းတည်းနေလိမ့်မယ်။ သူ့ကိုခေါ် သွားပါ။ ပြီးတော့ ဒေါ်ကြီးမြစိန်ကို အကြောင်းကြားလိုက်။ ဟုတ် လား”

“ဟုတ်”

“ကဲ၊ ခင်မှုန်ခ၊ မိအေးနောက် လိုက်သွား။ မကြာခင် မှာ ဒေါ်ကြီးမြစိန် ရောက်လာလိမ့်မယ်။ မင်းကို အိမ်ရဲ့စည်းကမ်း နဲ့ မင်းလုပ်ရမယ့်တာဝန်တွေကို သေသေချာချာပြောလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကတော်”

ဟုဆိုကာ အထုပ်လေးပွေ့ကာ မိအေးနောက် သိပ်ငယ် စွာ ရိုရိုကျိုးကျိုးလေး လိုက်သွားသော ခင်မှုန်ခဆိုသည့် မိန်း ကလေးကြုံကြည့်ကာ...

“မိန်းမချောလေးပဲ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လှတယ်”

“ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ဆရာကတော်က သေသေချာချာကြီး စစ်ဆေးဘူးနော်။ ထူးဆန်းနေတယ်”

စေ့စပ်သေချာသည့် သူမအကျင့်ကိုသိနေသော ဒေါ်နန်း ကြိုင်ကဆိုလျှင် သူမက နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံလေးပြုံးကာ...

“သူ့ဘဝကိုကြားရတာ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရမိသွား ထို့ပါ။ ကဲ၊ ဒေါ်နန်းကြိုင်၊ ကျွန်မ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

“အမယ်လေး ဆရာကတော်ရယ်၊ လူရင်းတွေပဲ။ ဒါနဲ့ ဒီမိန်းကလေးကို သဘောကျရဲ့လား”

“လောလောဆယ်တော့ မပြောနိုင်သေးဘူး။ သွက် ဆက်ချက်ချာတယ်လို့တော့ ပြောနိုင်တယ်။ ကျွန်မလည်း ဒီလို ဓာလေးထိန်းမျိုး လိုချင်တယ်လေ”

“ဒါနဲ့ ဦးနေလကို မတွေ့တာကြာပြီနော်”

“သူက ဒီလိုပဲ၊ မကြာခဏ ခရီးတိုလေးတွေ ရှိတယ်”

လေ။ အိမ်မပြုဘူး။ သူလည်း ပင်ပန်းလှပါတယ်”

“ဆရာကတော်ကလည်း ကိုယ့်ယောက်ျားကို လွတ်
မထားနဲ့ဦးနော်။ ဦးနေလက ဥပဓိရုပ်ရှိတာနဲ့၊ ခေတ်မိန်းကလေး
တွေက ငွေပေါတဲ့ယောက်ျားဆို ပျိုတယ်အိုတယ် ဂရုစိုက်တော့
တာမဟုတ်ဘူး”

ဟု အတင်းလိုလို ကဲ့ရဲ့တာလိုလိုနှင့် ပြောလာသော
ဒေါ်နန်းကြိုင်ရဲ့စကားလုံးများက သူမနားထဲ ခါးသက်သွားရပါ
သည်။

“ကျွန်မကတော့ ကျွန်မရဲ့ခင်ပွန်းကို ယုံကြည်ပါတယ်။
ဒေါ်နန်းကြိုင် မတွေးမိလို့ပါ။ ဒီလိုစကားတွေက သိပ်ကိုအန္တရာယ်
များတာ။ ဒေါ်နန်းကြိုင်ရဲ့စကားလုံးတွေထဲမှာ ဦးနေလရဲ့သိက္ခာ
ကို ပုတ်ခတ်နေတဲ့စကားလုံးတွေ ပါနေတယ်။ ဒါကိုသာ ဦးနေလ
သိသွားလို့ကတော့ ရှင် တရားခွင်ရောက်မှာသေချာတယ်”

စူးရှတောက်ပသောမျက်လုံးများနှင့် တိတိကျကျ ပြတ်
ပြတ်သားသားဆိုလျှင် ဒေါ်နန်းကြိုင်ရဲ့မျက်လုံးတွင် ဂဏှာမငြိမ်
မှုတွေ များစွာတွေ့မြင်လိုက်ရပါ၏။ အင်အားကြီးမားသူကိုကြောက်
ရတာက အင်အားနည်းသူတို့ရဲ့သဘာဝမို့ ဒေါ်နန်းကြိုင်မမျှာ

စကားကျွံမိခြင်းကို သက်ဆုံးတိုင် နောင်တရချင်နေမိမှာ အမှန်ပါ။

“သိပ်လည်းမစိုးရိမ်ပါနဲ့ ကျွန်မ ဘာမှပြန်ပြောမှာမဟုတ်
ပါဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မက အဲ့လိုလူမျိုးမဟုတ်လို့ဘဲ။
နောက်တော့ ဒေါ်နန်းကြိုင် သတိထားပေါ့။ စကားဆိုတာ ပြော
တိုင်း ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ နှုတ်ဖွားလွန်းရင်လည်း ကြိုးစင်
ပေါ် တက်ရတတ်တယ်”

ဟု တရစပ်ပြောလျှင် ဒေါ်နန်းကြိုင်မှာ ချွေးဒီးဒီး စီးကျ
ချင်လာပါ၏။ သေချာပါသည်။ နောက်ဆိုလျှင် ဒေါ်နန်းကြိုင်က
သူမတို့အိမ်အကြောင်းကို ရွာထဲမှာ ဖိုးဖိုးဝတ်ဝတ်ပြောရဲတော့
မှာ မဟုတ်ပါချေ။

သူမက အဲဒီလို ပညာသားပါပါ မြိမ်းခြောက်တတ်တဲ့
လူမျိုးလည်း ဖြစ်သေး၏။

★ ★ ★

အခန်း (၅)

“ခင်မှုန်ခ၊ ခေ”

“ရှင်... ဆရာကတော်၊ လာပြီ”

ဟုဆိုကာ အသံနှင့်အတူတစ်ဆက်တည်း လူကိုပါ တွေ့
ဆိုက်ရတော့ သူမရင်ထဲ ကျေနပ်သွားရပါသည်။ ဒီတစ်ယောက်
ဆိုတော့ သူမ သိပ်ကိုစိတ်တိုင်းကျလှပါသည်။ ကလေးထိန်းတာ
ဆရာ သွက်လက်ယဉ်ကျေးတာပါ ပြောစရာမရှိလောက်အောင်
ပြည့်စုံသူဟုထင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ
ခင်မှုန်ခက မမိုးမေကို လွှမ်းမိုးနိုင်ခဲ့ရပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဒီနေ့ မင်းတို့ဆရာ အိမ်ကိုပြန်ရောက်လိမ့်မယ်။ သမီး နှစ်ယောက်ကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ထားပေးပါ။ ပြီးတော့ အိမ် ရေချိုးဖို့ပြင်ဆင်ပေးပါ။ ဆေးပြုတ်ရည်က တော်သင့်ပြီကွယ်။ ကိုယ်ခန္ဓာလည်း ဆေးနဲ့တွေ့နဲ့ ညှိစို့ခွဲကြီးဖြစ်နေပြီ။ ရေခန်းခန်း နဲ့ ကာဘော်လိပ်ဆပ်ပြာကို ပြင်ထားပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကတော်”

“မင်းဆရာက အသန့်ကြိုက်တယ်ကွာ၊ ကလေးထိန်း ဖြစ်တဲ့မင်းလည်း တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းရေး လုပ်ထားပါ။ အိမ်ရှင် မတွေ့က ခင်ပွန်းသည်အပေါ် ခရီးဦးကြိုလှရမယ်။ ဒါမှ အိမ်ဦး နတ်က အိမ်မြဲတာ။ ကဲကဲ... သမီးကြီးကို အရင်ရေချိုးပေးပါ”

ဟုဆိုသဖြင့် ခင်မူနီခမှာ ခေါင်းလေးငုံ့ကာ ထွက်လာခဲ့ ပြီးမှ မြက်ခင်းပေါ်တွင် ပုံပွဲလေးထိုင်ကာ အရပ်ကလေးများနှင့် ဆော့ကစားနေသော နှစ်နှစ်အရွယ်မျှ သမီးကြီး မိုးဦးနေခြည်ကို ပွေ့ချီလိုက်ပါသည်။

“မင်းတို့များ ကံကောင်းလိုက်တာ ကလေးမရယ်။ ရေ ချိုးပေးမယ့်လူနဲ့၊ ချစ်တဲ့အမေနဲ့၊ ကောင်းတဲ့အဖေနဲ့၊ ငါလည်း မင်းတို့လို ပြည့်ပြည့်စုံစုံမွေးဖွားလာခဲ့ရင် ကောင်းမှာပဲ။ ငါလည်း

ဒီလိုဘဝမျိုးကို အိပ်မက်မက်ဖူးပါတယ်။ တကယ်တမ်းကျတော့ အရှင်သခင်အဖြစ် အိပ်မက်ရှိခဲ့ပေမယ့် ငါ့အဆင့်က ဘယ်နေ့ အလုပ်ပြုတ်မလဲလို့ စိုးရိမ်နေရတဲ့အစေခံပါပဲ”

ဟု နှုတ်မှတ်ဖွဖွသည်းထွားကာ အရှင်လေးလို ချစ်စရာ ကောင်းနေသော မိုးဦးနေခြည်ကို ရေချိုးခန်းသို့ ခေါ်ဝင်လိုက် ပြီး အကျီချွတ်ကာ ရေချိုးပေးလိုက်ပါသည်။

မိုးဦးနေခြည်ရဲ့လည်ပင်းမှ အနီရောင်လည်ဆွဲလေးက သူမဘဝကို သိမ်ငယ်စေရပါသည်။ သူမမှာ အသက်နှစ်ဆယ် အရွယ်ရှိပေမယ့် ဒီလိုလှပပြီး တန်ဖိုးရှိတဲ့လည်ဆွဲမပြောနှင့်၊ ဈေး နည်းသည့် ရွှေနားကပ်တစ်ရံတောင် မဝတ်ဆင်ခဲ့ဖူးပါချေ။ သူမ လည်း လှချင်တာပေါ့၊ မိန်းကလေးပဲ။ သူများတွေလို ဝတ်ချင် စားချင်တာပေါ့။

အဒေါ်ဝမ်းကွဲအိမ်မှာ ကပ်နေရပြီး စားကြွင်းစားကျန်ကို မသထားရေစာ စားရချိန်တုန်းကဆိုလျှင် ထမင်းပန်းကန်ပြားကို ရင်ဝယ်ပိုက်ပြီး မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်ကျကာ ဆုတောင်းခဲ့ဖူး ပါသည်။ ခန့်ငြားထည်ဝါသောထမင်းပိုင်းတွင် ထမင်းဦး ဟင်းဦး ကို နှစ်နှစ်မျှစားရလျှင်ပဲ သေပျော်ပါပြီဟု။ အဲဒီလိုနေ့ရက်မျိုး

မြန်မြန်ပေးပါလို့။ ဒီလိုနေ့ရက်မျိုးသာ ပေးခဲ့ပါလျှင် ဘယ်လိုပေး ဆပ်မှုမျိုးကိုပဲဖြစ်ဖြစ် လောကကြီးကို ပေးဆပ်ပါ့မယ်ဟုတောင် ကတိပြုမိခဲ့ဖူးပါသည်။

သူမမှာ အိပ်မက်တစ်ခု ရှိခဲ့ပါသည်။ ကောင်းသောအိမ် မှာ အရှင်သခင်အဖြစ် နေချင်လှပါသည်။ ဒါကြောင့် အဒေါ်အိမ် မှ အပြီးအပိုင်ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။ တတ်သည့်ပညာက ဘာ မှမရှိ၍ ဝမ်းရေးအတွက် ရရာအလုပ်ကို ဝင်လုပ်ရချိန်မှာ သူမ အိပ်မက်မက်ခဲ့ရသည့်ဘဝမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် ဒေါ်မိုးမေနှင့် ပထမဆုံး စတင်ကြုံဆုံရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူမ သိပ်ကိုအားကျရပါသည်။ အစေခံတွေ အများကြီး ခြံရံလျက် ဘုရင်မတစ်ပါးနယ် ခမ်းနားထည်ဝါလှတဲ့ ဒေါ်မိုးမေ မှာ သူမမျက်စိထဲ၌ သိပ်ကိုကျက်သရေရှိလှပါသည်။ ကြင်နာပြီး သဘောထားပြည့်ဝမည်ပုံမျိုးနှင့် ဒေါ်မိုးမေကိုကြုံဆုံရချိန်မှာတော့ သူမဘဝကိုသူမ သာမန်ထက် ပိုသိမ်ငယ်သွားသလို ခံစားရပြီး တစ်ဆက်တည်းမှာလည်း ဒေါ်မိုးမေ၏အချစ်ဆုံး မွေးစားညီမဖြစ် ချင်သွားရပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဒေါ်မိုးမေ၏ကြင်နာမှုကိုရရှိရန်အတွက် သာ

မန်ထက်ပြီး ကြိုးစားနေထိုင်ပြပါသည်။ သူမရဲ့ကြိုးစားမှုက အရာ ထင်သည်ဟု ဆိုရမလားပင်။ အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ ဒေါ်မိုးမေ ရဲ့ပါးစပ်ဖျားမှာ ခင်မှုန်ခချည်း ဖြစ်လာရပါသည်။

ချိုချိုသာသာကလေးနှင့် ခိုင်းတတ်သော ဒေါ်မိုးမေ၏ အပါးတွင် တစ်နေ့တစ်နေ့ မောလို့မောရုန်းမသိအောင်ပင် အချိန် ကုန်လာခဲ့ရပါသည်။

သူမ ထိုအိမ်ရောက်သည်မှာ တစ်ပတ်မျှရှိသွားခဲ့ပါပြီ။ ထိုအချိန်အတွင်းမှာ ခမ်းနားကျယ်ဝန်းသော ထိုအိမ်ကြီး၊ အိမ်ရှိ လူများအားလုံးပါ သူမနှင့်အသားကျသွားရပေမယ့် ယခုချိန်ထိ တော့ အိမ်ကြီးရှင်အရှင်သခင်ကို အရိပ်မျှ မတွေ့ရပါသေးချေ။

ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ၊ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်လဲဆိုတာ သိချင်ပေ မယ့် သူမမှာ ထိုသို့မေးပိုင်ခွင့်မျိုးမရှိပါချေ။ စည်းကမ်းတင်းကြပ် တဲ့ ထိုအိမ်ကြီးတွင် သူမ အသက်ပင် ရဲရဲမရှူဝံ့ပါ။ အသက်ရှူ မှားသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အလုပ်ပြုတ်သွားမှာကို ကြောက် နေရလို့ပါ။

ထိုဘဝမျိုးကို သူမလက်ဝယ် မပိုင်ဆိုင်ရပေမယ့်လည်း ဘေးမှင်းကြည့်နေရုံမျှဖြင့် အားကျကျေနပ်နေချင်တယ်လေ။

ဒီနေ့တော့ အရှင်သခင်ပြန်ရောက်မှာမို့ အိမ်ထဲတွင် လူ
တိုင်းစေ့ အလုပ်များနေကြပါသည်။ အတွေးစအချို့နှင့် သူမမှာ
လည်း မိုးဦးနေခြည်ကို သန့်ပြန့်တောက်ပြောင်သော ဝတ်စုံကို
ဝတ်ဆင်ပေးပြီး ဖြိုးလိမ်းပြင်ဆင်ပေးကာ တစ်လကျော်မျှသာရှိ
သေးသော လေပြည်မိုးသက်ကိုပါ ရေချိုးသန့်စင်ပေးပြီး ပေါင်ဒါ
မှုန့်ဖြူးကာ သန့်ပြန့်သောအနီးဖြင့် ထုပ်ပိုးလိုက်ပါသည်။ ကလေး
က ပျော့စိစိလေးမို့ ကိုင်ရခက်ပေမယ့်လည်း တစ်ပတ်ဆိုသော
အချိန်ကာလက သူမနှင့်ကလေးကို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်စေရပါသည်။

“ပြီးပြီလား ခင်မူနီခ”

ဟု အနောက်ဘက်ဆီမှ အသံထွက်ပေါ်လာချိန်မှာတော့
သူမက ကလေးကိုချီကာ လှမ်းပေးလိုက်ပြီး...

“ပြီးပါပြီ ဆရာကတော်၊ ကလေးက အကျင့်ကောင်း
တော့ မငိုဘူး။ သမီးကြီးကတော့ နားလည်စပြုနေပြီဆိုတော့
နည်းနည်းခက်တယ်”

သူမက အာဝဇ္ဇန်းရွှင်ရွှင်ပြောလိုက်ပေမယ့် ဒေါ်မိုးမေရဲ့
အကြည့်စူးစူးတစ်ခုကို လက်ခံရရှိလိုက်၍ သူမထိတ်လန့်သွားရ
ပါသည်။ သူမပြောတာ တစ်ခုခုတော့ မှားသွားပြီထင်ပါရဲ့။ သို့

သော် ဘယ်နေရာမှာ မှားသွားမှန်းမသိတာ အမှန်ပါ။

“ခင်မူနီခကို ပြောရဦးမယ်၊ မိုးဦးနေခြည်နဲ့ လေပြည်
မိုးသက်က ကလေးတွေဆိုပေမယ့် ဒီအိမ်ကြီးရဲ့သခင်မတွေပါ။
နောက်ဆို ခင်မူနီခ စကားကို ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ပြောစေချင်တယ်။
ဒေါ်ကြီးမြစိန်က ဒီအိမ်မှာ မွေးဖွားကြီးပြင်းလာသူပါ။ မျိုးရိုးစဉ်
ဆက် ဒီအိမ်ကြီးမှာ အမှုထမ်းခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အမျက်ရှတာ
တစ်ခါမှမခံခဲ့ရဖူးဘူး။ အဲဒါဘာလို့လဲ၊ သိလား။ အရိပ်သုံးပါး
နားလည်လို့ပေါ့။ ဦးနေလက ဒေါ်ကြီးမြစိန်ရဲ့လက်ထဲမှာ ကြီးခဲ့
သူပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ကြီးမြစိန်က ငယ်စဉ်ကတည်းက ဆရာလို့
ခေါ်တယ်။ အစ်မကိုလည်း ခိုရှိသေသေပဲ ဆရာကတော်လို့ လေး
လေးစားစားခေါ်တယ်။ ဘီလူးခန္ဓာမှာ မင်းသားခေါင်းဆောင်းထား
ရင်လည်း ကြည့်မကောင်းသလို၊ မင်းသားခန္ဓာမှာ ဘီလူးခေါင်း
ဆောင်းထားရင်လည်း အကြည့်ဆိုးတာပဲ၊ ဟုတ်လား။ အရိပ်သုံး
ပါးကိုသာ နားလည်ရင် မင်းက သိပ်ကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်
ဖြစ်လာလိမ့်မယ် ခင်မူနီခ”

ဟုဆိုကာ ကလေးချိုပြီး ထွက်သွားသဖြင့် သူမမှာ နေ
ရာမှာတင် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ရပ်ကုန်နေရပါသည်။

၅၆ ★ မယ်ခိုင်

သူမရင်ထဲမှာ နာကျင်ခံစားနေရပါသည်။

မိမိဘဝကိုမိမိ ဝမ်းနည်းလာရပါသည်။

အဒေါ်အိမ်မှာလည်း အဒေါ်အိမ်မှာမို့လို့ အပြောအဆို
ခံရ၊ ခုလိုအလုပ်သမားဘဝမှာလည်း အပြောခံနေရသေး၍ သူမ
ဘဝကိုသူမ စိတ်ပျက်မိပါသည်။

ဘယ်တော့များမှ ဒီလိုဘဝက လွတ်ကင်းနိုင်ပါ့မလဲ။
သူမကိုကယ်ထုတ်နိုင်မည့်လူက လောကမှာမရှိတော့ဘူးလားဟု
ရင်ဘတ်ကြီးထူကာ အော်ငိုချင်စိတ်ကို ချုပ်တည်းပြီး စိတ်ပျက်
အားလျှော့စွာပင် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ အပုံလိုက် ထိုင်ချွမ်းလိုက်ပါတော့
သည်။

အခန်း (၆)

“သူက ဘယ်သူလဲ”

ဟု မိုးဦးနေခြည်ဘေးတွင်ထိုင်ကာ မိုးဦးနေခြည်နှင့်
အတူ ဆော့နေသောသူမကို ရည်ညွှန်းပြီး ပြောလာချိန်မှာတော့
သူမရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်သွားရပါသည်။ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့အရှင်
သခင်က သူမကိုသတိထားမိလာပြီပဲ။ သူမ မပျော်ဘဲရှိပါ့မလား။

“ကလေးတိန်းပါ။ ခင်မှုန့်ခတွဲ”

“ဒေါ်ကြီးစိန်ရဲ့နေသားပဲ”

“ဒေါ်ကြီးက အသက်ကြီးပြီလေ၊ ဒေါ်ကြီးကိုနားစေချင်

လို့ပါ”

ဟူသော ဒေါ်မိုးမေရဲ့ စကားလုံးအဆုံးမှာတော့ သြရရ၊ အသံတစ်ခုက ပြန်လည်၍ တိတ်ဆိတ်သွားရပါသည်။ သူမ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။ အရှင်သခင်ရဲ့ လေယူလေသိမ်းက သူမကို မလိုအပ်ဘူးဆိုသည့်သဘောပေါ့။ သူမ စိုးရိမ်သွားမိပါသည်။ သူမကို အလုပ်ထုတ်လိုက်မှာကိုပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမ ထိုအိမ်မှာ နေသားကျနေခဲ့ပြီလေ။ အလုပ်ကြမ်းလုပ်စရာမလိုဘဲ ကလေးထိန်း၊ ဝေယျာဝတ္ထလုပ်ရုံပဲ သူမအဖို့တော့ အနေချောင်တာ အမှန်ပါပဲ။

“အစ်ကို ခရီးထပ်ထွက်ဦးမှာလား”

“တစ်လလောက် အေးအေးဆေးဆေးအနားယူမယ်။ တောမလည်ရတာလည်း ကြာနေပြီ၊ အသားလတ်လတ်ဆတ်ဆတ်စားချင်သေးတယ်”

“ဖိုးကျော်ကို ထနောင်းရွာ လွှတ်လိုက်မယ်လေ။ အဲဒီမှာက မုဆိုးပေါတော့ အသားလတ်လတ်ရနိုင်တယ်”

“အင်း... ဒါလည်းကောင်းသားပဲ။ ချေးသား ကောင်းကောင်းကောင်းဆို ပိုအဆင်ပြေမယ်။ မနေ့က ကိုယ်ပါလာတဲ့ အထုပ်ထဲက ဝိစင်ကို သေသေချာချာသိမ်းထားပါ။ အဲဒါ ကိုယ့်

ခိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ နိုင်ငံခြားပြန်လက်ဆောင်ပဲ။ ချေးသား ကောင်းကောင်းနဲ့မှ ပြည်းတော့မယ်”

ဟု သောက်စားဖို့သာ ပြောနေသောခင်ပွန်းသည်ကို မိုးမေက လေးတွဲစွာကြည့်ပြီး...

“အစ်ကို”

“အင်း... ပြော”

“သမီးငယ်ရဲ့ ရက်တစ်ရာပြည့်အတွက် မစီစဉ်ပေးတော့ဘူးလား”

မိုးမေရဲ့ရင်ထဲတွင် ထိုမေးခွန်းကြောင့် နာကျင်သွားရပါသည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို အဲဒီလောက်ပဲ လျစ်လျူရှုနိုင်ရသလား ဟု ပြင်းပြင်းထန်ထန်စကားနာထိုးချင်ပေမယ့် သိမ်းဆည်းမြို့သိပ်နေရပါသည်။

ယောက်ျားဆိုတဲ့အမျိုးက နားပူနားဆာလုပ်တဲ့အိမ်မျိုးကို မနှစ်သက်တတ်လို့ပါ။ ယောက်ျားတွေက ချိုသောအသံနှင့် အတူ သူတို့ကို ဖျစ်ခွဲပြောဆိုနေမှသာ နှစ်သက်ကြတာမျိုးလေ။ နောက်ကွယ်မှာ ဘာဖြစ်ဖြစ် ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ကောက်ကောက်၊ သူတို့စိတ်မဝင်စားတတ်ကြဘူး။ သူတို့အတွက် သာ

ယာမူရှိနေရင်ပဲ ဖိနပ်အောက်မှာ လောက်တက်နေတဲ့မစင်ပုံကြီး ရှိနေလျှင်လည်း မွေးပါတယ်ဟု အာရုံခံတတ်ကြတဲ့အမျိုးအစား လေ။ သူမရင်ထဲမှာ နာကျင်နေဦးတော့ အိမ်ဦးနတ်ကို ဆွဲဆောင် ဖို့ သူမ ဉာဏ်သုံးရမည်လေ။ ခံစားချက်ကို ဦးစားပေးလေလေ မှားလေလေဟူသော အိမ်ထောင်ရေးကို သူမက ဉာဏ်အမျှော် အမြင်ရှိရှိ ထိန်းသိမ်းနိုင်ရမည်လေ။

“လိုပါသေးတယ်၊ ကျွန်မက အစ်ကိုကို ကြိုပြောထား တာပါ”

“မင်းလုပ်နိုင်နေတဲ့ကိစ္စတွေကို မင်းဘာသာ ဆုံးဖြတ် ပြီးလုပ်ပါ မမိုးမေ။ အရာရာတိုင်း ကိုယ့်ကိုပြောနေရင် ကိုယ်လည်း ဦးနှောက်စားတယ်။ ကိစ္စသေးသေးမွှားမွှားလေးနဲ့တော့ ကိုယ့် ခေါင်းတွေကို မလေးပင်ပါစေနဲ့”

“လေပြည်မိုးသက်က အစ်ကို့ရဲ့ဒုတိယသမီးပါ”

“ကိုယ်လိုချင်တာက သမီးမဟုတ်ဘူး၊ သားပါ”

“ရတနာပါ အစ်ကို၊ ရတနာတိုင်း တန်ဖိုးရှိကြပါတယ်”

“တူမလားကွ၊ မိန်းမနဲ့ယောက်ျားဆိုတာ စကားလုံးမှာ တင် ကွဲပြားနေပြီ။ ငါ့အမေ စောစောစီးစီးဆုံးသွားလို့ မင်းကံ

ကောင်းသွားတယ်။ နို့မဟုတ်ရင် မင်းက မိန်းမချည်းမွေးတဲ့မိန်းမ ယုတ်လို့ အပြောခံရလိမ့်မယ်”

သူမရင်ထဲ နာကျင်သွားရပါသည်။ ဒါ သူမကို တစ်ချိန် တာ သိပ်ချစ်ပါတယ်လို့ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ယောက်ျားတဲ့လေ။ ဝေဝေလာ ထဲ့ မျက်ရည်အချို့ကို ဖယ်ရှားလိုက်ပြီးမှ...

“ပင်ယံထက်က ပန်းတစ်ပွင့်ပဲဖြစ်စေဦးတော့ ကြွေချိန် ထန်ရင် မြေပြင်ပေါ် သက်ဆင်းကြရတာချည်းပဲ။ ဒါ ကံမဟုတ် ခဲဘူး အစ်ကိုရယ်၊ သဘာဝတရားပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ အတိတ်ကံမကောင်းခဲ့ဘူးထင်ပါရဲ့”

ဟုဆိုရင်း ဝမ်းနည်းမှုကိုထိန်းမရနိုင်တော့သဖြင့် စီးကျ ထာသောမျက်ရည်အချို့ကို အကျီလက်စလေးနှင့် တို့ထိရုံသုတ် တော့ ဦးနှောက်လျော့ချခဲ့အကြည့်စူးစူးကို လက်ခံရရှိလိုက်ပါ သည်။

“ဒါတွေကြောင့် ငါစိတ်ရှုပ်တာ”

ဟုသာ တစ်ခွန်းတည်းပြောပြီး ထိုင်နေရာမှာ ထထွက် ချွေးသဖြင့် မမိုးမေမှာ ရှုံးပွဲချင့်ချပစ်မိပါတော့သည်။

“ငါဘာလို့များ အိမ်ထောင်ပြုမိခဲ့ရသလဲ။ ငယ်ကတည်း

က ဘဝကံခေခဲ့တဲ့ငါက ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိသင့်တယ်။ ဘာလို့များ အပူထပ်ရှာခဲ့သလဲ။ ဘာလို့များ တခြားလူကို အားကိုးခဲ့ရသလဲ”

ဝမ်းနည်းကာ မိမိကိုယ်မိမိ အပြစ်တင်ပြီး ရှုံးပွဲချင်ကြွေးမိပါသည်။

“မေမေ”

စကားပြောတတ်ခါစ ကလေးငယ်က သူမရင်ခွင်ကြားတိုးဝင်ကာ မျက်ရည်စများကို သုတ်ပေးတော့မှ သူမက ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိရသွားကာ မျက်ရည်စများကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းသုတ်လိုက်မိပါသည်။

သူမက မိခင်လေး၊ သားသမီးတွေရှေ့ မငိုရဘူးလေ။ မိခင်ရဲ့မျက်ရည်က သားသမီးတွေရင်ထဲ မြားတစ်စင်းလို စိုက်ဝင်စေတယ်ဆိုတာ သူမ မေ့လို့မဖြစ်ပါ။

“ဘာလဲ သမီးကြီး၊ ပြောလေ”

“ဟင့်အင်း”

ဟု သူမကို မျက်လုံးပြူးလေးနှင့်ကြည့်ပြီးမှသာ ဘာမှမပြောမဆိုတော့ပါဘဲ ငြိမ်သက်ပြီးနေသောသမီးကြောင့် သူမရင်

ထဲ ပို၍ခံစားရပါသည်။

“သမီးဆရာမ လာတော့မှာမဟုတ်လား။ ခင်မူနီခရေ၊ သမီးကို ရေချိုးသန့်စင်ပေးပါဦး။ အစ်မ ခဏနားလိုက်ဦးမယ်။ သမီးငယ်ကိုလည်း ဂရုစိုက်ထားဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟု ခွန်းတုံ့ပြန်လိုက်သော ခင်မူနီခက ဉာဏ်ကောင်းသူပီပီ ထိုအိမ်ထောင်ရေးကိုမြင်လိုက်ပါသည်။

ခင်မူနီခ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိပါသည်။ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ လူတွေမှာလည်း မပြည့်စုံမှုတွေနဲ့ပါလားဟု သိလိုက်ရ၍ပါ။

အခန်း (၇)

“ဝုတ်! ဝုတ်!”

ခွေးဟောင်သံကြောင့် မူးပြီးအိပ်ပျော်နေသော ဦးနေလ
မှာ နီးလာခဲ့ရပါသည်။

“ဝုတ်! ဝုတ်!”

ခွေးက ဆက်ဟောင်နေသေးသဖြင့် မှောက်အိပ်နေရာ
မှ လူးလဲထကာ နံရံမှနာရီကို ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ယခုချိန်ထိ
ထွန်းညှိထားဆဲဖြစ်သောမီးအိမ်မှတစ်ဆင့် နာရီလက်စာကို တွေ့
မြင်နေရပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ညဆယ့်တစ်နာရီ ရှိသွားပြီပဲ”

ဟု တီးတိုးညည်းကာ ယခုချိန်ထိ ပွင့်လျက်သားရှိနေသော ပြတင်းပေါက်ကိုပိတ်ရန်အတွက် တံခါးချပ်ကို ဆွဲလိုက်သည်တွင် ခြံထဲ၌ ဖြူလွလွအရိပ်တစ်ခုကို လှစ်ခနဲမြင်တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ထိုမြင်ကွင်းက အမှတ်တမဲ့ဆိုပေမယ့် အမှတ်တရဖြစ်သွားရပါသည်။ အာရုံစိုက်ကာ ထိုပုံရိပ်ကို စူးစူးနစ်နစ်ကြည့်ဖြစ်သွားပါသည်။

မှန်ပါသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါ၏။ ဦးနေလ မျက်လုံးများ မှေးကညိးသွားရပါသည်။ ဒါ ဘယ်သူလဲ။ ဒီအိမ်က သူတို့ရဲ့ဘိုးဘွားပိုင်အိမ်ကြီးပါ။ ဒီအိမ်ကြီးမှာပဲ သူနေထိုင်ရှင်သန်လာခဲ့တာ ယခုဆို သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ရှိသွားပါပြီ။ ဒီလိုဖြစ်ရပ်မျိုးမကြုံခဲ့ဖူးတာ အမှန်ပါ။

သရဲတစ္ဆေဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သိပေမယ့်လည်း ဒါဘယ်သူဆိုတာ စဉ်းစားမရတာအမှန်ပါ။ ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးက ဒီအချိန်ကြီးမှာ လရောင်ခံဝံ့မှာတဲ့လဲ။

“မျှော်မှန်းရည်ပြာ x x x တိမ်လွှာထက်က ညှို့နှိုင်း x x

x နှိုင်းညှို့ညှို့မှီးသားတွေရယ် x x x တိမ်လွှာတွေကြား ချစ်သူပုံရိပ်ဖျောက်ရှာ x x x ရှာသော်လည်း မတွေ့နိုင်တာ ချစ်သူပုံရိပ် x x x အထီးကျန်တဲ့မယ့်ကို ချစ်ရိပ်လေးတော့ ပေးသင့်ပါရဲ့လေ x x x

တေးသွားလေးတစ်ခုက လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေးလေးပင် ပျံ့လွင့်လာ၍ ဦးနေလ နားစွင့်လိုက်မိပါသည်။

ချိုသာလိုက်တဲ့အသံလေးပဲ။ ဒါဘယ်သူများလဲဟု တွေးကာ သိချင်စိတ်က ပိုမိုပြင်းပြလာ၍ ပိုပြီး အာရုံစိုက်ကြည့်လိုက်ရာ ဖဲကြိုးလေးများနှင့် ချည်နှောင်ထားသော ဆံနွယ်လေးများကို တွေ့လိုက်ရပါ၏။

ဦးနေလ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ထပ်စဉ်းစားလိုက်ပါ၏။ ထိုအချိန်တွင် သမီးကြီးဘေးနား ပုံပုံလေးထိုင်ကာနေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ပုံရိပ်က ဖျတ်ခနဲပေါ်လာရပါသည်။

ဦးနေလ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။

ဦးနေလရဲ့အပြုံးက ရှားပါးလှတာမို့ ယခုလိုပြုံးချိန်တွင် ပျော်ရွှင်မှုဆက်ဖြစ်လာမလား။ ဝမ်းနည်းစရာတွေချည်း ဆင့်ပွားလာမလားဆိုတာကို စိုးရိမ်နေရသည့်အနေအထားတစ်ခု ဖြစ်ပေ

၆၈ ★ မယ်နိုင်

သည်။

သေချာတာကတော့ ဦးနေလ ဒီညတော့ ထိုတေးသွား
ချိုချိုလေးအောက်တွင် အိပ်ပျော်တော့မည်ဖြစ်ပါ၏။

သူ၏အိပ်မက်တွေက ဒီနေ့တော့ လှကောင်းလှနေနိုင်
ပါသည်။ ပန်းတွေလည်း ပွင့်မည်၊ နေလည်း သာမည်၊ ရာသီ
ဥတုအေးအေးချမ်းချမ်းလေးတွင် နှလုံးသားက သိပ်ကိုနွေးထွေး
နေပေလိမ့်မည်။

ဂီတက လူတစ်ယောက်ရဲ့နှလုံးသားကို အိဒီလောက်
ဖမ်းစားနိုင်တဲ့အရာလား...

★ ★ ★

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၈)

မနက်စာကို ကော်ဖီနှင့်မုန့်သာ အထက်တန်းကျကျ စား
သောက်တတ်သော ဦးနေလက စားပွဲရှည်ကြီး၏ထိပ်တွင် တခမ်း
တနားနေရာယူထားသည်တွင် မိအေးက ကရားအိုးလှလှလေး
ထဲမှ ကော်ဖီပူကို စနစ်တကျပင် ဖန်ခွက်လှလှလေးထဲ ရှိရှိသေ
သေ လောင်းထည့်ကာ ဦးနေလရဲ့ရှေ့တွင် ချပေးလိုက်ပါ၏။

ထိုသို့ပြုလုပ်ပေးချိန်တိုင်းတွင် မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုတစိုက်
မကြည့်တတ်သည့်ဦးနေလမှာ ယခုတော့ မိအေးကို တစ်ချက်
ခပ်စွေစွေကြည့်ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သို့သော် မျက်နှာကိုတော့ မဟုတ်ပါ။ မိအေးရဲ့ခေါင်း ပေါ်သို့ဖြစ်ပါသည်။

“ဆရာ ဘာပြောစရာရှိလို့လဲမသိဘူး”

မိအေးက သူ့အကြည့်ကို သတိပြုမိ၍ မေးခွန်းထုတ် လာတော့မှ သူက မိမိဟန်ကိုပြင်ဆင်ကာ...

“ညတာတိုတော့ အိပ်ရေးဝရဲ့လား”

“ရှင်! အဲ... တစ်နေကုန်ပင်ပန်းထားတာနဲ့ပဲ ခေါင်းအုံး နဲ့ ခေါင်းတွေ့ရင် မေးခနဲတစ်ချိုးတည်းပျော်တော့တာပဲဆရာ”

“ဪ... အင်း”

ဟုသာဆိုပြီး သူ့ရှေ့မှကော်ဖီခွက်ကို ငုံ့သောက်လိုက် ပါသည်။

“အစ်ကို အိပ်ရေးမဝလို့များလား အစ်ကို့ကိုကြည့်ရတာ သိပ်မလန်းသလိုပဲ”

“အင်း... ကိုယ် ညက နည်းနည်းများသွားလို့နဲ့တူ တယ်”

ဟုဆိုပြီး ကော်ဖီကို ဒုတိယအကြိမ် ငုံ့သောက်လိုက်စဉ် တွင် အခန်းထဲသို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရေးကြီးသုတ်ပြာနှင့်

ပြေးဝင်လာခဲ့ပါသည်။

“ဆရာကတော်”

ဟု ခြောက်ခြားနေသော ထိုအသံကြောင့် သူ အမှတ် တမဲ့ကြည့်လိုက်စဉ်တွင် သူ့အကြည့်များက သူမရဲ့ဦးခေါင်းထက် တွင် ရပ်တန့်သွားရပါ၏။

မှန်ပါသည်။ သူမလေးရဲ့ဦးခေါင်းထက်တွင် မဲကြိုးဖြူ လေးများက မှတ်မှတ်ရရပင် နေရာယူနေခဲ့ပါ၏။

“ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ ခင်မူန်ခ”

“မိုးဦး... အဲ... မမကြီး ခြေချော်ကျလို့”

“ဘာ!”

“ခြေထောက်... မထောက်နိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်”

ဟုဆိုချိန်မှာတော့ ဖခင်ဖြစ်သူက ကော်ဖီသောက်ပင် မပျက်ပေမယ့် မိခင်ဖြစ်သူမှာတော့ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသွားရ ပါသည်။

မမိုးမေ ထိုင်နေရာမှ ထရပ်ပြီး ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို ခပ်စွေ စွေစိုက်ကြည့်ကာ သားသမီးဇောနှင့် ပြေးထွက်သွားပါ၏။ မမိုးမေ ရဲ့အကြည့်ကို သူသိနေပါသည်။ ထိုအကြည့်ကို ရင်ထဲမှာ ခါး

သက်သွားမိတာ အမှန်ပါ။

တာဝန်မသိဘူးလား၊ ရှင်ဟာ ဘယ်လိုခင်အမျိုးအစားလဲ။ ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးလဲ။ နေနိုင်လိုက်တာ၊ ရက်စက်လိုက်တာဟု ထိုအကြည့်က သေချာပေါက် အပြစ်တင်သွားခဲ့ပါသည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ ခံစားရပါသည်။ သို့သော် ဝမ်းနည်းမှုမျိုးတော့ မဟုတ်ပါချေ။ ဒီလိုမိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဘာမဟုတ်တဲ့ အသေးအမွှေကိစ္စလေးကို ပုံကြီးချဲ့သွားသောလုပ်ရပ်ကြောင့် ရင်ထဲမှာ ခံပြင်းမိတာအမှန်ပါ။ သူက ယောက်ျားရင်မာတစ်ယောက်လေ။ ပြီးတော့ အိမ်ရဲ့အရှင်သခင် အိမ်ဦးနတ်ဖြစ်ပါသည်။ ဒီလိုရာထူးနှင့် သူ့လိုလူကို အလုပ်သမားတွေရှေ့ ဒီလိုမျက်လုံးမျိုးနှင့် ဆက်ဆံသွားသောမိန်းမကို သူ့ရင်ထဲ အမျက်ရှူသွားမိတာ အမှန်ပါ။

သူ နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ထိုအပြုံးတွင် အေးစက်ခြင်း၊ နာကျင်ခြင်းတွေ ရောယှက်ပါဝင်နေလေသည်မို့ ကြောက်စရာကောင်းလှပါသည်။

မမိုးမေဆိုတဲ့မိန်းမက ဘာများ သူ့အတွက် ထူးထူးခြားခြား ဆွဲဆောင်မှုရှိနေလို့ အဲဒီလို သူ့အပေါ် မာနထားနိုင်ရတာ

လဲ။ သူမက ဘာမှီလိုလဲဆိုတဲ့အတွေးက သူ့အတွေးထဲသို့ မာနရှုပ်ပါးပါးလေးနှင့် မသိမသာ တိုးဝင်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

မမိုးမေက သူ့အတွက် သားမွေးနိုင်လို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် အသက်မက ချစ်ရတဲ့ချစ်သူလား။ ဒါမဟုတ်တာတော့ သေချာလှပါသည်။ ထိုသေချာခြင်းနှင့် မမိုးမေရဲ့လိုအပ်ချက်တွေက ပို၍ သိသာထင်ရှားလာရပါသည်။ အပြစ်မြင်သည့်မျက်လုံးမျိုးနှင့်ကြည့်တတ်သော ထိုအကြည့်တွေ၊ မကြာမကြာပြောလာတတ်သော ငြုရှစောင်းပြောင်းမှုတွေ၊ ကြင်ကြင်နာနာမရှိဘဲ သီးသန့်ကြီးနေတတ်သော အနေအထိုင်တွေ။ ချိုချိုသာသာမပြောတတ်သော အဲဒီခပ်ရှုရှုနတ်မီးတစ်လွှာ၊ သမီးနှစ်ယောက်နှင့်ယှဉ်လျှင် နောက်ကျ ကျန်ရစ်ရသည့် မမိုးမေစိတ်ထဲမှ သူ့နေရာ။ အရာအားလုံးကို သူ ခါးသက်လာရပါ၏။

ယခုဆို သူ အထီးကျန်နေခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ သမီးကြီး မိုးဦးနေပြည်ရဲ့ကိစ္စတွေနှင့်ပဲ အမြဲရှုပ်ထွေးနေသည့် မမိုးမေကြောင့် သူ အထီးကျန်နေရတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။

သူကလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ ချစ်ဇနီးရဲ့ကြင်နာယုယမှုတွေကြားမှာ ယစ်မူးပျော်ရွှင်ချင်သည့်ပေါ့။

www.burmeseclassic.com

သူလို အများလေးစားခြင်းခံရသော ယောက်ျားတစ်ယောက်က သာမန်ယောက်ျားတွေထက်ပိုပြီး အထီးကျန်နေခဲ့မယ်ဆိုတာကို မမိုးမေ မတွေ့မိဘူးလား။

ဒီအိမ်ကြီးက သူ့ကိုပျော်ရွှင်မှု မပေးနိုင်ခဲ့တာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ထို့ကြောင့် မကြာခဏခရီးထွက်ခြင်းနှင့်ပင် စိတ်ထွက်ပေါက်ကို ရှာလေ့ရှိပါသည်။ အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်သော ကောက်ပဲသီးနှံများကို အကြောင်းပြုပြီး ခရီးထွက်နေရသည်ကိုလည်း စိတ်ပျက်လှပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူပြောသမျှ ‘ဟုတ်ကဲ့’ ဆိုတဲ့လူတွေကြားတွင် သူ သိပ်ကိုအထီးကျန်နေရလို့ပဲဖြစ်ပါ၏။

အထီးကျန်မှုကို ဖြေဖျောက်နိုင်ရန်အတွက် ယမကာကိုမှီဝဲနေရာမှ ယခုဆို ယမကာကို သူ သိပ်ချစ်တတ်နေပါပြီလေ။ ယမကာသည် ပထမ၊ ယမကာသည် ဒုတိယဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ သူချစ်သော ယမကာကို အဖော်ပြုနေရာမှ တစ်နေကွယ်ခဲ့ရပြန်ပါသည်။ လရောင်လာသည်နှင့် မူးနေပြီဖြစ်တဲ့သူက ငိုက်မြည်းစပြုလာခဲ့ရပါသည်။ ထိုအချိန်တွင်...

“ချွန်မှန်းရည်ပြာ x x x တိမ်လွှာထက်က ညှို့မှိုင်း x x x မှိုင်းညှို့ညှို့မှိုင်းသားတွေရယ် x x x တိမ်လွှာတွေကြား ချစ်သူ

ပုံရိပ်ပျောက်ရှာ x x x ရှာသော်လည်း မတွေ့နိုင်တာ ချစ်သူပုံရိပ် x x x အထီးကျန်တဲ့မယ့်ကို ချစ်ရိပ်လေးတော့ ပေးသင့်ပါရဲ့လေ x x x

ထိုတေးသွားကို ကြားရချိန်မှာတော့ မှေးစက်လှလှ ဖြစ်နေတဲ့ ဦးနေလ၏မျက်လုံးများမှာ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားရပြီး ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အိမ်ရှေ့မြက်ခင်းလွင်ပြင်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ လရောင်အောက်တွင် အဖြူရောင်ပုံရိပ်လေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရပြန်ပါသည်။

သူပြီးလိုက်မိပါ၏။ ထိုအသံချို့ချို့လေးကို သူနှစ်သက်ပါ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ့ကိုယ်သူ မသိလိုက်သေးခင်မှာပင် သူ့ခြေထောက်တွေက မြက်ခင်းပြင်ပေါ် ရောက်ရှိနေခဲ့ပါပြီလေ။

“ဟင်! ဆရာ”

ဟူသောအာမေဇိုတ်သံအောက်တွင် ချိုသာသောတေးသွားလေးပါ ပျောက်ဆုံးသွားရပါတော့သည်။ သူမ ထိတ်လန့်သွားရတာ အမှန်ပါ။ အားမရချင်စရာကောင်းတဲ့ ပျင်းခြောက်ခြောက်သူမရဲ့ဘဝကို မကျေနပ်လွန်း၍ ညအမှောင်ထုတွင် လူသေသူမသိ ဖွင့်ဟမိရာမှ လက်ရှိအလုပ်လေးပင် ပျောက်ပြီး လမ်း

ဘေးရောက်ရတော့မည်ထင်ပါရဲ့။

“ဟို...ဟို...ကျွန်မ”

“ဆိုပါ...ဆက်ဆိုပါ။ နားထောင်လို့ကောင်းပါတယ်”

“ရှင်!”

ထိတ်လန့်ခြင်းမှ အံ့သြခြင်းသို့ ကူးပြောင်းလာခဲ့ရပါ၏။ သူမရှေ့တွင် ယိုင်နဲ့နဲ့ရပ်နေသောပုဂ္ဂိုလ်မှာ အမြဲမျက်နှာတည်ကြီးနှင့် နေတတ်သည့် သူမတို့ရဲ့အရှင်သခင်ဆိုသူလေ။ သူမအနေမခက်ဘဲ ရှိပါ့မလား။ လဲကျလုလု ယိုင်နဲ့နေသောလူက ယောက်ျားတစ်ယောက်မို့ တွဲထူဖို့လည်း ခက်ခဲလှပါသည်။ သို့သော် ထိုယောက်ျားသားက သူမရဲ့ထမင်းရှင်လေ။ သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ။

“ဆိုပါ မိန်းကလေး၊ မင်းသီချင်းက သိပ်ကိုကောင်းပါတယ်”

“ဆရာနားထောင်ချင်ရင် ကျွန်မ ဆိုပြပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာက အခုနည်းနည်းများသွားပုံရတယ်။ မူးနေတော့ ကျွန်မ သီချင်းကို သိပ်ခံစားနားမလည်နိုင်မှာကို ကျွန်မစိုးရိမ်တယ်။ ဒါကြောင့် နောက်မှအေးအေးဆေးဆေးနားထောင်ရင်ရော ဆရာ”

“နောက်နေ့”

“ရာသီဥတုကလည်း အေးစပြုလာပြီမို့ ဆရာ အနားယူသင့်ပါပြီ”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ငါပင်ပန်းနေပြီ။ အနားယူရတော့မယ်လေ”

ဟုဆိုကာ အိမ်ကြီးဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်စဉ်တွင် မခိုင်တခိုင်ဖြစ်နေသောခြေအစုံက ပြဿနာဖြစ်သွားရပါသည်။

အရှင်သခင်ကို အရိပ်လိုက်ကြည့်နေခဲ့သောသူမက အချိန်မီ ဖမ်းဆွဲကာ...

“ဆရာခွင့်ပြုတယ်ဆိုရင် ကျွန်မလိုက်ပို့ပေးပါရစေ”

ဟုတောင်းဆိုတော့မှ မှေးကျဉ်းစပြုနေသော ဦးနေလရဲ့မျက်လုံးအစုံက သူမထံရောက်ရှိ၍ လာခဲ့ပါသည်။ သူမက ဘာမှဆက်ပြောမနေတော့ဘဲ ဦးနေလကိုသာတွဲကာ အိမ်မကြီးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

“ကျုပ်ကို စာကြည့်ခန်းထဲပို့ပေးပါ”

ဟုဆိုသဖြင့် စာကြည့်ခန်းဘက် တွဲလာခဲ့ပြီး ဦးနေလအနားယူလေ့ရှိသော ဒရင်းဘက်ပေါ် ချသိပ်ပေးလိုက်ပါသည်။

၇၈ ★ မယ်ခိုင်

ဒရင်းဘက်ပေါ် ရောက်ရောက်ချင်းပင် ကလေးတစ်ယောက်လို
အိပ်ပျော်သွားသော ဦးနေလကို သူမ ငေးကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။

သူမ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်မှစောင်ခေါက်
လေးကို ဆွဲယူပြီး ဦးနေလကိုယ်ခန္ဓာပေါ် လွှမ်းတင်ပေးလိုက်တော့
ဦးနေလနှင့်သူမမှာ မစိမ်းတော့သလို ခံစားလိုက်မိပါ၏။

သူမ ဝန်ခံချင်ပါသည်။ သူမဘဝတွင် ဒါက ပထမဆုံး
ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် လက်ပွန်းတတီးနေဖူးခြင်းဆိုတာကို
ပေါ့။

အခန်း (၉)

“ကိုယ် တစ်ညအိပ် ခရီးထွက်မယ်”

ဟုဆိုလာသဖြင့် မမိုးမေမှာ သွေးနုသားနုဆိုပေမယ့်
လည်း ဇနီးသည်ရဲ့ဝတ္တရားမပျက်ပင် ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်ပေးမိပါသည်။
သူမ, အဝတ်တွေကို အိတ်ထဲထည့်ကာ ပြင်ဆင်နေခိုက်တွင်...

“ဆရာကတော်”

“ဪ, ခင်မူနီခ”

“ကလေးက နို့ဆာလို့နဲ့တူတယ်၊ အီနေတယ်”

“ဪ... ပေးပေး”

ဟုဆိုကာ ခင်မူနီခရဲ့လက်ထဲမှကလေးကို လွှဲယူလိုက်ပြီး ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်ကာ စာအုပ်ဖတ်နေသော ခင်ပွန်းသည်ကို စွေကြည့်ကာ...

“ကျွန်မ ကလေးနို့သွားတိုက်လိုက်ဦးမယ်”

ဟုခွင့်တောင်းပါသည်။

“နို့ဘူးမတိုက်ဘူးလား”

“မိခင်နို့ရည်လောက် ဘယ်အရာမှမသန့်ရှင်းလို့ပါ”

ဟု အဓိပ္ပာယ်ပြည့်ပြည့်စုံစုံကို တိုတိုတုတ်တုတ်ဖြေကာ ခင်မူနီခကို လှမ်းကြည့်ပြီး...

“ခင်မူနီခရေ၊ မင်းဆရာအတွက် လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို အစ်မကိုယ်စား ပြင်ပေးလိုက်ပါကွယ်”

ဟုဆိုပြီး ကလေးနို့တိုက်လျှင် သက်တောင့်သက်သာရှိစေရန် အခန်းထဲမှထွက်သွားသည်တွင် ဦးနေလက မမိုးမေရဲ့ ကျောပြင်ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ ကြည့်ဖြစ်သွားပါသည်။

“ဆရာ၊ ကျွန်မ ဘာများလုပ်ပေးရမလဲရှင့်”

ဟုဆိုလာသော မိန်းကလေးကို ဦးနေလက တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ကာ...

“မင်းနာမည်က ခင်မူနီခနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“နှစ်ဆယ်ပါဆရာ”

“ဘယ်ကလာသလဲ”

“ဧရာဝတီတိုင်းကပါ”

“မိဘတွေရော”

“မရှိကြတော့ပါဘူး၊ အဒေါ်ဝမ်းကွဲနဲ့နေရင်းက ထွက်လာခဲ့တာပါ”

“ဪ... အင်း... ဟိုမှာပုံထားတဲ့အဝတ်တွေကို အိတ်ထဲထည့်လိုက်၊ ပြီးရင် ကျွပ်စီးဖို့ ဖိနပ်တိုက်၊ ဒါဆိုပြီးပြီ”

ဟုဆိုကာ ဖတ်လက်စစာအုပ်ကို ဆက်ဖတ်နေလိုက်သဖြင့် ခင်မူနီခမှာ ဆရာသမားခိုင်းသမျှတွေကိုသာ လိုက်လုပ်ပေးပြီး အခန်းထဲမှထွက်ခွာဖို့ ကြံစိုက်တွင်...

“မင်းအသံက နားထောင်လို့ကောင်းသားပဲ”

“ရှင်! ဆရာ ဒါတွေကိုမှတ်မိတယ်”

ကောင်မလေးက ပြုံးတူးကြောင်တောင်လေး ပြောလာ

ချိန်မှာတော့ သူကပြုံးကာ ထိုမိန်းကလေးကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီး...

“ကျုပ်ကို မှတ်ဉာဏ်ချို့တဲ့နေတဲ့လူလို့ ထင်နေသလား”

“ရှင်! အဲ... အဲ... မ... မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျုပ်က အရက်မူးရင် မှတ်ဉာဏ်ပျောက်တဲ့အမျိုးသမီးမပါဘူး။ ကဲ၊ မင်းပြောကြည့်လေ၊ အခု ကျုပ် မြို့ကိုခဏသွားမယ်။ ဘာလိုချင်သလဲ”

“ရှင်!”

သူမဘဝမှာ ပထမဆုံးကြားဖူးခြင်းပါ။ ဘာလိုချင်သလဲလို့ သူမရဲ့ဆန္ဒကို ရှေ့တန်းတင်တာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ပထမဆုံးမျက်ရည်ကျလုမတတ် ဝမ်းသာသွားရပါသည်။ ပြီးတော့ သူမတို့ရဲ့အရှင်သခင်က သူမကို မျက်နှာသာပေးတာပဲ။ သူမ မပျော်ဘဲ ရိုပါ့မလား။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ၊ အဲဒီလိုမေးတာနဲ့တင် ကျွန်မ သိပ်ကိုပျော်နေပါပြီ”

“မင်းဟာ သိပ်ယဉ်ကျေးတဲ့မိန်းကလေးပဲ။ စိတ်ချပါ။ မင်းထပ်ပျော်သွားအောင် ကျုပ် မင်းအတွက် ကောင်းတာဝယ်

လာခဲ့မယ်”

ဟုဆိုတော့ သူမမှာ မည်သို့ဖော်ပြရမုန်းမသိနိုင်လောက်အောင် ဝမ်းသာသွားရပါသည်။ ထိုဝမ်းသာသည့်စိတ်ကြောင့်ပင် တစ်ညအိပ် နှစ်ရက်ခရီးသာရှိသော အရှင်သခင်ရဲ့အပြန်လမ်းမှာ တစ်ထောင့်တစ်ည ကြာသည့်အလား ရင်မှာခံစားရပါသည်။

တမျှော်မျှော်လုပ်နေခဲ့ရသည့် အရှင်သခင်ပြန်လာသော အချိန်တွင် သူမက အစေခံမို့ ထွက်ကြိုခွင့်မရှိဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက် နှင်သာ ခပ်ကွယ်ကွယ်နေခဲ့ရပေမယ့် အရှင်သခင်မကတော့ သူမရဲ့မျက်စိရှေ့မှောက်မှာပင် အားကျစရာကောင်းလောက်အောင် ခင်ဗွန်းသည်ရဲ့အပြန်လမ်းကို ကြိုဆိုနေခဲ့ပါသည်။ သူမရင်ထဲ ခံစားပေါ့၏။ သူမလည်း ဆန္ဒအလျောက် နေချင်မိပါသည်။

အရှင်သခင်က သူမကို တစ်ချက်မျှသာ ဖျတ်ခနဲကြည့်ပြီး သခင်မရဲ့ပခုံးစွန်းလေးကိုဖက်၍ အိမ်ထဲဝင်သွားခဲ့ပါသည်။ သူမ အသည်းနှလုံးတွေ နာကျင်လာရပါသည်။ သူမကို စကားထုံးလှလှလေးတွေ သုံးသွားခဲ့ဖူးတဲ့အရှင်သခင်က ယခင်က ခင်နှုန်းဆိုတဲ့သူမကိုများ မေ့လျော့သွားလေပြီလား။ အသိအမှတ်မပြုသလိုပင် ပြုံးပြနုတ်ဆက်မှုလေးတောင် မရှိတော့၍ သူမကို

မေ့လျော့သွားပြီထင်ပါရဲ့။

သူမ ဝမ်းနည်းရပါသည်။ သူမလို အစေခံတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝက အရှင်သခင်ကို တွယ်တာမိတာ မှားပြီထင်ပါရဲ့။ ထို့ကြောင့်ပင် ခေါင်းမှူးနေတယ်လို့အကြောင်းပြကာ အလုပ်မှအနားယူလိုက်ပြီး မိမိဖို့ပေးထားသော ကျောတစ်ခင်းစာနေရာလေးတွင် ခွေခွေလေး လှဲနေမိပါသည်။

နေဝင်သွားသောအခါ လရောင်က မင်းမှုစပြုလာချိန်မှာတော့ ခွေလှဲနေရတာ ညောင်းနေပြီမို့ ထရပ်ပြီး အိမ်ရှေ့မြက်ခင်းပြင်သို့ ဆင်းလာကာ ဘာရယ်မဟုတ် သီချင်းလေး ဆိုသည်နေမိပါသည်။

“ဒီတစ်ညနေလုံး မင်း ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ”

“အမယ်လေး!”

အသံက ရုတ်တရက်ကြီးပေါ်လာခဲ့တာမို့ သူမ ထိတ်လန့်သွားရပါသည်။ သူမက အလန့်ကြီးလန့်နေခဲ့ပေမယ့် ထိုထူကတော့ သူမကိုကြည့်ပြီး ရယ်နေပါသေး၏။

“ရှေး”

ဟုဆိုကာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က သူမထံသို့ အထုပ်တစ်ထုပ်ကို

လှမ်းပေးလာပါသည်။ သူမမှာ လှမ်းယူရကောင်းနိုး ငြင်းရကောင်းနိုးနှင့် ဇေဝဇဝါဖြစ်သွားရခိုက် ထိုပုဂ္ဂိုလ်က သူမရဲ့လက်ကိုဆွဲကာ ထိုအထုပ်ကို သူမရဲ့လက်ထဲသို့ ထိုးအပ်လိုက်ပါသည်။

“ရေမွှေးနဲ့ ဆံပင်ချည်တဲ့ ဖဲကြိုးလေးတွေပါ။ မင်းက ဖဲကြိုးနဲ့ဆံပင်ချည်တတ်တယ်မဟုတ်လား”

သူမ မျက်ရည်ကျမိသွားပါသည်။

“ဘာလို့ဆိုတာလဲ၊ လက်ဆောင်ပေးတာ ဝိုရာကောင်းလို့လား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်မဘာလုပ် ဒါက ပထမဆုံးလက်ဆောင်ရဖူးခြင်းမို့ပါ။ ဆရာက ကျွန်မကိုမေ့သွားပြီထင်လို့ ဝမ်းနည်းနေတာ”

“မေ့သွားပြီ၊ ဟုတ်လား၊ ဘာလို့ အဲဒီလိုထင်ရတာလဲ”

“ဆရာက ကျွန်မကိုပြုံးမပြသွားဘူးလေ”

ကလေးတစ်ယောက်လို မျက်ရည်များနှင့်ဆိုလာချိန်မှာတော့ ဦးနေလရင်ထဲ ဘာကြီးမှန်းမသိသော ခံစားချက်ကြီးက ခင်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူမရဲ့မျက်ရည်ထွက်ဆူလက်နှင့်သုတ်ပေးဖြစ်သွားရပါသည်။

၈၆ ★ မယ်ခိုင်

“ကျုပ်က အိမ်ကအလုပ်သမားတွေကို ပြုံးပြနုတ်ဆက်
လေ့မရှိဘူး ကလေးမရယ်။ မင်းကိုမှ ကျုပ်ကရွေးပြီး နှုတ်ဆက်
နေရင် ဒီညနေပဲ မင်း လမ်းပေါ်ရောက်နေလောက်ပြီ။ မမိုးမေ
က စိတ်ရင်းကောင်းပေမယ့် လက်ဝါးစောင်းထက်တယ်။ အဲဒီလို
လုပ်ရင် ကျုပ်နဲ့မင်းကို ဘာလိုလိုထင်ကုန်ကြမှာပေါ့”

“ဘာလိုလို”

“မင်းအတွက်ပြောတာပါ။ မင်းက မိန်းမပျိုတစ်ယောက်
လေ။ ပြီးတော့ ဒီလိုဖြစ်ရင် ကျုပ်အတွက်လည်းမကောင်းဘူး။
ကျုပ်က အိမ်ထောင်သည်လေ။ ပြီးတော့ မြို့မျက်နှာပုံ။ ပြီးတော့
မင်းနဲ့ကျုပ်က ဆယ့်ငါးနှစ်ကွာတယ်”

ဟု သေသေချာချာရှင်းပြနေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို သူမက
သေသေချာချာကြည့်နေမိပါသည်။

“ကျွန်မ နားလည်ပါပြီ ဆရာ”

“မင်းနဲ့ကျုပ် ဒီလိုတွေ့ချိန်မှာ ကျုပ်ကို အဲဒီလို ဆရာ
လို့မခေါ်ပါနဲ့။ ကျုပ်နောက်ကျောမလုံသလို ခံစားရတယ်”

“ဒါဆို ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ”

“မင်းခေါ်ချင်သလိုခေါ်ပါ”

မာန်စွယ်များနှင့်မိန်းမ ★ ၈၇

“ဒါဆို ဦးလို့ခေါ်မယ်”

“ကျေးဇူးပဲ ခင်မူနီခရယ်။ မင်းနဲ့ဆုံမှပဲ ကျုပ်လည်း
ပေါ့ပေါ့ပါးပါးရှိတော့တယ်။ မင်းနဲ့ကျုပ် ခုလိုပဲ ညတိုင်းဆုံချင်
ပါတယ်”

“ကျွန်မလည်း ဦးကိုတွယ်တာနေမိပါတယ်”

ဟု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြီးကြချိန်မှာတော့ ရင်းနှီးမှုက
နောက်တစ်ဆင့် ပိုတိုးလာရပြန်ပါသည်။

ဒီလိုနှင့် ခင်မူနီခက သိချင်းဆိုပြ ဦးနေလက နားထောင်
နှင့် တစ်စထက်တစ်စ ရင်းနှီးမှုအတိုင်းအတာက ပိုပိုပြီး တိုးလာ
ရပါသည်။ ယခုဆို ဦးနေလ ခရီးထွက်လျှင် ခင်မူနီခမှာ လွမ်း
တတ်လာပါသည်။ ဦးနေလ ခရီးပြန်ရောက်လျှင်လည်း ဝမ်း
သာနေတတ်ပါသည်။ ခင်မူနီခမှာ လရောင်လာချိန်၌ ပြင်ဆင်ရ
သည်မှာလည်း အမောဖြစ်ရသလို ဦးနေလ ခရီးထွက်လျှင် ဝယ်
လာပေးတတ်သော ရေမွှေးများကို ရွေးချယ်ပြီး ဆွတ်ရသည်မှာ

လည်း ပျော်စရာပဲကောင်းနေပါတော့သည်။

ဒီလိုနဲ့ ဦးနေလနဲ့ခင်မှုန်ခတို့ရဲ့ လူမသိသူမသိ တိတ်တိတ်လေး တွေ့နေကြသည်မှာ လမှနှစ်သို့ပင် ကူးပြောင်းသွားခဲ့ရပါသည်။ ထိုအချိန်မှာတော့ ဦးနေလနှင့်ခင်မှုန်ခတို့မှာ ရိုးရိုးဆက်နွယ်မှုများ မဟုတ်ကြတော့ပါဘဲ လင်မယားမကျ သမီးရည်းစားမကဆိုသည့်အခြေအနေသို့ပင် ရောက်ရှိသွားခဲ့ရတော့သည်။

ဒီအချိန်ထိ အိမ်ဦးနတ်ရဲ့ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို မျက်စိမှိတ် ယုံကြည်ထားခဲ့တဲ့ မမိုးမေကတော့ မသိသေးဘူးပေါ့။ သို့သော် မိအေးတို့ မလေးတို့ကတော့ တချိပ်တစောင်း ခိုင်စားမိနေကြပါပြီ။

သို့သော် အိမ်ကြီးရှင်နှင့် အစေခံတို့ကြားမှ နှုတ်စည်းလေးတွေကြောင့် မည်သူကမျှ ထိုအကြောင်းကို ရဲရဲမဟပုံကြပါချေ။

သို့သော် တစ်နေ့တွင် လမ်းလျှောက်တတ်ခါစ သမီးငယ်လေးကိုတွဲကာ မမိုးမေ လမ်းလျှောက်ကျင့်ပေးနေစဉ်တွင်

“ညကလည်း ခင်မှုန်ခ အိပ်ရာက ပျောက်သွားသေးလား”

“မင်းမသိလိုက်ဘူးလား”

“ဘယ်သိဖို့မလဲဟယ်၊ တစ်နေကုန် အိမ်သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေရတာနဲ့ပဲ မောပြီး တစ်ချိုးတည်းအိပ်ပျော်သွားရော”

“ခင်မှုန်ခ ပျောက်တာ ဒီတစ်ညလားဟယ်။ ဆရာရဲ့ တဲ့ညတိုင်းလိုလိုပဲကို”

မမိုးမေရဲ့ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားရပါ၏။ မီးဖိုဆောင်ထဲမှ မိအေးနှင့်မလေးရဲ့အသံတွေကို သူမ အတိုင်းသားကြားနေရပါ၏။ ထိုစကားလုံးတွေထဲတွင် ခင်မှုန်ခ ပါနေ၍ ပိုနားစွင့်မိရာမှ ဆရာဆိုတာပါ ဆက်ပါနေလေရာ သူမ ရင်တုန်သွားရပါသည်။ ဘာများ ဆက်ပြောလေမလဲဟု ဆက်နားစွင့်မိရာ...

“ဆရာနဲ့ခင်မှုန် မရိုးတာတော့ အမှန်ပဲ။ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့မဟုတ်ပေမယ့် လုံးဝရိုးရိုးဆက်ဆံရေးမဟုတ်ဘူး”

“ဟဲ့! ရှေ့ပြော နောက်ကြည့်တဲ့၊ နံရံတိုင်းမှာ နားရှိတယ်။ တော်ကြာ ဒေါ်ကြီးစိန် ကြားသွားမှ ပြဿနာဖြစ်နေဦးမယ်။ ဒေါ်ကြီးစိန်က ဆရာကတော်ရဲ့လူဟဲ့။ မင်းမမှတ်မိဘူးလား။ ဒေါ်နန်းကြိုင်လိုလူမျိုးကိုတောင် ဆရာကတော်က ပြောထည့်ထိုက်တာလေ။ စကားကျွံ နှုတ်မရတဲ့။ ထောင်နန်းလည်း စံနေ

ရပါဦးမယ်ဟယ်”

“အလုပ်ပြုတ်မယ်လုပ်စမ်းပါ”

“ဆရာကတော်ရဲ့လက်ဝါးစောင်းက ထက်ပါဘိသနဲ့။

အလုပ်ပြုတ်ရုံတင်မကဘူးဟေ့၊ ထောင်နန်းစံရနိုင်တယ်”

ဟူသောစကားကို ကြားရချိန်မှာတော့ သူမနားသူမ မယုံကြည်ချင်တော့ပါချေ။ ဟုတ်လို့လား... သူမရဲ့ခင်ပွန်းက သူတို့ပြောသလို ဟုတ်ရဲ့လားဆိုတဲ့မေးခွန်းမျိုးကိုသာ အကြိမ်ကြိမ်မေးပစ်နေမိပါတော့သည်။

သူမရင်အစုံ လစ်ဟာသွားရပါတယ်။ သူမခင်ပွန်းကို ဒီလိုလုပ်မည့်လူရယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှမတွေးခဲ့မိဖူးတာအမှန်ပါ။ ဒီလေးနှစ်တာကာလလုံးလုံး အိမ်ဦးနတ်ကိုသာ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ကိုးကွယ်လာခဲ့မိတာပါ။ သူမရဲ့အိမ်ဦးနတ်ကလည်း တည်ကြည်တဲ့လူမျိုးပါ။ ဒီလိုကိစ္စမျိုး ဖြစ်နိုင်ရဲ့လား။

ခင်မှုန်ခလို အစေခံ၊ ကလေးတိန်းနဲ့ ဖြစ်နိုင်ရဲ့လား။ ဘာအတန်းပညာမှမရှိတဲ့ ခင်မှုန်ခက သူမနဲ့ယှဉ်သာရဲ့လား။ သူမက ခင်မှုန်ခနဲ့ယှဉ်လျှင် အထက်တန်းအထိ ပညာသင်ခဲ့ဖူးပါသေးသည်။ ခင်မှုန်ခက အိမ်ရဲ့အစေခံလေ။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူက အရှင်

သခင်အနေအထားမျိုးပါ။ ဖြစ်နိုင်ရဲ့လား။ ဒါဖြစ်နိုင်ရဲ့လားဆိုတာ သူမ မတွေးတတ်တာအမှန်ပါ။ သူမ ခင်ပွန်းသည်ကို ယုံကြည်ချင်လှပါသည်။

သို့သော် သူမစိတ်ထဲမှာ အလိုလိုနေရင်း မိအေးတို့မလေးတို့ပြောဆိုနေတာများ ဟုတ်လေမလားဟု တွေးမိနေခဲ့ပါသည်။ သူမရဲ့စိတ်တွေ ကစဉ့်ကလျားဖြစ်နေတာနှင့်ပဲ သမီးငယ်ကို ဒေါ်ကြီးစိန်လက်ထဲအပ်ကာ နေမကောင်းဘူးဟု အကြောင်းပြပြီး အခန်းအောင်းနေဖြစ်ပါသည်။

အခန်းထဲ ရောက်နေခဲ့ပေမယ့်လည်း သူမရဲ့စိတ်တွေက တည်ငြိမ်မှုမရှိဘဲ ကစဉ့်ကလျားနှင့် ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ ခုံပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်၊ ကုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်၊ ခေါက်တုံခေါက်ပြန်လျှောက်လိုက်နှင့် ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိအောင်ပင် ဆောက်တည်ရာမဲ့နေခဲ့ရပါတယ်။

ရင်ခွင်တစ်ခုတည်းကသာ ထာဝရဓိုနားရာ။ အစ်ကိုရင်ခွင်ကသာ သူမအတွက် ထာဝရအလုံခြုံဆုံးအရိပ်ဟု သူမ ယုံကြည်ထားခဲ့ရတာပါ။ အခုတော့...

သူမ ဝမ်းနည်းရပါတယ်။ သူမ ငိုချင်နေမိပါသည်။ သို့သော်

ငိုနေခြင်းဖြင့် ပြီးမြောက်မယ့်ကိစ္စမဟုတ်ဘူးဟုလည်း သိနေခဲ့ပါသည်။ သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ အကယ်၍ မိအေးတို့ပြောသလိုဖြစ်နေခဲ့ရင် သူမဘာလုပ်ရမလဲ၊ သူမ ဒါကိုစဉ်းစားလို့မရပါ။ သူမ သိမှတ်ဖူးတာတော့ ဒီလိုကိစ္စမျိုး ကြုံရလျှင် ပထမ မိန်းမကပဲ သောင်းကျန်းကြသည်ချည်းဖြစ်ပါသည်။

သူမ အဲဒီလိုလုပ်ရမလား။ ဒါလည်း မသင့်တော်ပါ။ အစ်ကိုသိက္ခာ၊ သူမသိက္ခာ၊ ပြီးတော့ သမီးတွေရဲ့ရှေ့ရေး၊ ပြီးတော့ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့သိက္ခာ၊ သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ကြမ်းတမ်းတဲ့ အပြုအမူမျိုးကို မုန်းတီးတဲ့အစ်ကိုကြောင့် ဒီပြဿနာကို သူမ ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမှန်း မသိနိုင်တော့ပါချေ။

ယခုတောင် အစ်ကိုနဲ့သူမတို့ရဲ့ကြားက မပြေမလည် ဖြစ်နေရပါသည်ဟူသောအတွေးက ခေါင်းထဲဝင်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိအေးဟိုစကားက ဟုတ်လိမ့်မည်ဟူသောဘက်က အလေးသာသွားခဲ့ရပါသည်။

ယခုဆို သူမနှင့်ခင်ပွန်းသည်တို့ အနေစိမ်းခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်ကျော်သွားခဲ့ပါပြီ။ ခရီးထွက်ရင်လည်း ခရီးထွက်လို့၊ ခရီးမထွက်ရင်လည်း စာကြည့်ဆောင်မှာချည်း အိပ်ပျော်နေခဲ့တာ

သာမန်ပဲဟု သူမ ယူဆထားခဲ့တာ သိပ်မှားသွားခဲ့ပြီလား။

ဒါ ဘာကြောင့်လဲ၊ အခုလို သိပ်ချစ်ကြသူနှစ်ယောက်တို့ ဝေးကွာသွားကြတာ ဘာကြောင့်လဲ။ သူမ သားဦးလေးတွေ မမွေးနိုင်လို့လား။ ဒါမှမဟုတ် သူမဘက်က မယားဝတ္တရားပျက်ကွက်ခဲ့လို့လား။ ဒါမဖြစ်နိုင်ပါ။ သူမဘက်က လိုအပ်ချက်မရှိခဲ့ဘူးဟု ထင်ပါသည်။

ဒီအချိန်မှာ ဒီလိုဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင်ဆိုတာနှင့် ကျော်လွန်ခဲ့တဲ့အချိန်တွေကို သုံးသပ်နေမည့်အစား ပစ္စုပ္ပန်အခြေအနေကိုသာ အကောင်းဆုံးစီမံဖို့ သူမစဉ်းစားရလိမ့်မည်ဟု အားတင်းမိပေမယ့် တစ်ဖက်မှာလည်း အိမ်ဦးနတ်အပေါ် အားနာမှုဖြစ်ရပါသည်။

အစ်ကိုသာ ဒီလိုကိစ္စမျိုးကို မကျူးလွန်ခဲ့ဘူးဆိုပါလျှင် သူမရဲ့အတွေးက အစ်ကိုရဲ့သိက္ခာကို အများကြီးထိခိုက်သွားပြီမို့ပါ။ သူမရင်ထဲ တိတ်တဆိတ်ကြိတ်၍ ဆုတောင်းနေမိပါသည်။ မဟုတ်ပါစေနဲ့ပေါ့။

ဒီသတင်းတွေဟာ အတင်းသက်သက်သာ ဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းနေခဲ့ပေမယ့် သူမရဲ့ဆုတောင်းများကို ဘုရားရှင်က လျစ်လျူရှုနေခဲ့ပါသည်။

အကြောင်းမှာ ညရှစ်နာရီထိုးချိန်တွင် အိမ်ရှေ့မြက်ခင်း ပြင်ပေါ်၌ အရိပ်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

သူမ အံ့သြသွားရပါသည်။

လျှပ်စစ်မီးမရ၍ မှောင်မိုက်နေသော ဒီလိုညမျိုးတွင် မည်သူကမှ အိပ်ရေးပျက်ခံပြီး အပြင်မှာ လေညင်းခံလေ့မရှိ၍ပါ။ သူမတို့လို တောမြို့လေးတွင် ညရှစ်နာရီခွဲဆိုလျှင်ပင် ခွေးဟောင် သံမှလွဲ၍ အခြားမည်သည့်အသံမျှ မကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်နေခဲ့ပါပြီ။ မတိတ်ရှိပါ့မလား... တစ်နေကုန် အလုပ်လုပ်နေကြသူတွေမို့ မနက်စောစောထနိုင်ရန် ခပ်စောစောပင် အလှူအယက် အိပ်တန်းဝင်ကုန်ကြပြီလေ။

ဒါဆို ဒီပုံရိပ်က ဘယ်သူလဲ။ မိအေးနှင့်မလေးပြောပုံအရဆိုလျှင် ဒါက ခင်မှုန်ခလား။ ခင်မှုန်ခက သူမရဲ့ခင်ပွန်းနဲ့ရှုပ်တာမဟုတ်ဘဲ ဒီလို ညတိုင်း လေညင်းခံထွက်နေတတ်တာလား။

“မျှော်မှန်း ရည်ငြာ x x x တိမ်လွှာထက်က ညှို့မိုင်း

x x x x x x”

ချိုသာသောသံချင်း ညည်းသံထွက်ပေါ်လာချိန်မှာတော့ သူမရဲ့တွေးဆချက်က မှန်ကန်သွားရပါသည်။

သူမ သက်ပြင်းချလိုက်မိပါသည်။ တော်ပါသေးရဲ့ဟုပင် သက်ပြင်းပင် ဆုံးအောင်မချနိုင်သေးပါဘဲ ထပ်မံပေါ်ထွက်လာတဲ့အရိပ်တစ်ခုကြောင့် မျက်လုံးလေးများ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားရပြန်ပါသည်။

“ဟင်!”

သူမ အံ့သြသွားရပါ၏။ သူမမျက်လုံးကို သူမ မယုံချင်ပါ။ သူမရဲ့မြင်ကွင်းတွေဟာ အိပ်မက်သာဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းနေမိပါသည်။ သို့သော် ဒါအိပ်မက်မဟုတ်မှန်းလည်း သိနေခဲ့ပါသည်။ ကြည့်စမ်းပါဦး... ချစ်နေလိုက်ကြတာ။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မလွှတ်တမ်း ဖက်တွယ်ထားနေလေရဲ့။ သူမ ဒေါသထွက်ရပါသည်။ စိတ်ရှိတိုင်းသာဆိုလျှင် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ကို ဆွဲခွာကာ ပါးတစ်ချက်စီ ရိုက်ပစ်လိုက်ချင်လှပါသည်။

သို့သော် သူမမှာ ထိုသို့လုပ်နိုင်တဲ့စွမ်းရည်မျိုး ရှိမနေခဲ့ပါချေ။ သူမမှာက ထောက်ထားခဲ့ညာစရာတွေ သိပ်ကိုများလွန်းနေခဲ့ပြီလေ။ သူမ ဘာမှမလုပ်နိုင်ပါချေ။ ဒါဆို သူမ ဘာလုပ်မည်လဲဟု တွေးလိုက်ချိန်မှာတော့ အတွေးတွေက ခေါင်းထဲမှာ

ချာချာလည်နေခဲ့ပြီး မျက်ရည်များသာ အဆက်မပြတ်စီးကျလာခဲ့ရပါသည်။

သူမရင်တစ်ခုလုံး ပြောင်းဆန်ကုန်ပါ၏။ သူမမှာ ဖင်းကိုင်းစရာလက် မရှိတော့သလိုပင် လေဟာပြင်၌ အကန့်အသတ်မရှိ မျောလွင့်နေရပါသည်။ သူမရင်ထဲ နာကျင်ရပါ၏။ သူမ၏လက်တွေလည်း တုန်ယင်၍နေပါပြီ။ ခြေထောက်တွေပင် မတ်မတ်မရပ်နိုင်လောက်အောင် ဒူးများက ညွတ်ခွေယိုင်ကျလာခဲ့ရပါ၏။

သူမ နံရံကိုမိုပြီး အချိန်ကြာမြင့်စွာ စဉ်းစားနေခဲ့ပေမယ့် သူမ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့အဖြေမျိုးက ရရှိမလာခဲ့ပါချေ။ နှလုံးသွေးတို့ ပွက်ပွက်ဆူကုန်ရပါ၏။ ဘယ်တုန်းကမှ ရောက်ရှိလာမယ်လို့ မယူဆထားဖူး၍ ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမယ်ဆိုတာ မသိခဲ့ပါချေ။

သူမကို အစ်ကိုက သိပ်ချစ်ခဲ့သည်လေ။ မင်းကို တစ်သက်လုံး ကြင်နာပါ့မယ်ဟုပြောပြီး လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခဲ့တာလေ။ သူမကို အသက်လောက်ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့အစ်ကိုက အခုတော့ ဘာဖြစ်သွားရတာလဲ။ ခေါင်းကနေ ခြေဖျားအဆုံးထိ ချစ်

တယ်ဆို။ အဲဒီအချစ်တွေက ဘယ်ရောက်ကုန်တာလဲ။

ဒီလိုပြောပြီး ခင်ပွန်းသည်ရဲ့ရင်ဘတ်ကို ထုထုပြီး ငိုပစ်ချင်ပေမယ့် သူမမှာ ဒီလိုအခွင့်အရေးက မရှိတော့ချေ။

အခန်း (၁၀)

တစ်ညလုံး ငိုထားခဲ့သည်မို့ မနက်လင်းတော့ သူမရဲ့
မျက်လုံးတွေက အနည်းငယ်မို့အစ် ရောင်အမ်းနေခဲ့ပါသည်။

“မင်းရဲ့မျက်လုံးတွေက ဘာဖြစ်ထားတာလဲ”

မနက်စာပိုင်းတွင် သူမကို သတိတရနှင့် ခင်ပွန်းသည်
က မေးခွန်းထုတ်လာခဲ့ပါသည်။ သူမ ခင်ပွန်းသည်ကို စေ့စေ့
ကြည့်ဖြစ်သွားပါ၏။ ဘာမှမသိသေးတဲ့အချိန်မျိုးမှာသာ ခင်ပွန်း
သည်ရဲ့စကားလှကို ပီတိဖြစ်ပြီး ကြည်နူးချင် ကြည်နူးနိုင်ပါသေး
သည်။ သို့သော် ယခုတော့ ထိုစကားကို စက်ဆုပ်ရွံရှာသွားရပါ

သည်။ သို့သော်လည်းကူခြေရတဲ့သူမက ဘာမှဖြစ်မထားသလို ပင် မုန့်ဟင်းခါးကို တစ်ဖွန်းခပ်သောက်ပြီး...

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ မှောက်အိပ်မိသွားလို့ထင်တယ်။ ညက ခြံထဲမှာ သီချင်းသံကြားလို့ နားစွင့်ရင်း စားပွဲပေါ် အိပ်ပျော်သွားတယ်”

ဟုဆိုချိန်မှာတော့ ခင်ပွန်းသည်ရဲ့မျက်နှာက အနည်းငယ်ပျက်ယွင်းသွားခဲ့သည်ကို သူမ သတိပြုလိုက်မိပါသည်။

“စောစောမအိပ်ဘူးလား။ ခါတိုင်းတော့ နေဝင်တာနဲ့ သန်းဝေနေကျပါ”

“ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိဘူး။ အခုတလော သိပ်အိပ်မရဘူး”

ဟုဆိုကာ ဘာအရသာမှန်းမသိပါဘဲ မုန့်ဟင်းခါးကိုသာ နောက်တစ်ဖွန်း စားလိုက်မိပြန်ပါသည်။

“ဒေါ်ကြီးစိန်ရေ၊ သမီးကြီးနဲ့သမီးငယ်ရော”

သူမက အသံမြင့်ကာ ခင်ပွန်းသည်အနောက်တွင် ရပ်နေသော ဒေါ်ကြီးမြစိန်ကိုပြောလျှင် သူ့အကန့်လေးနှင့်သူ နေတတ်သည့် ဒေါ်ကြီးမြစိန်က...

“မမလေးတော့ ခင်မူနီဝနဲ့အတူ ခြံထဲမှာ ဆော့နေပါတယ်။ မမကြီးကတော့ အိပ်ရာက မနီးသေးပါဘူး”

“သမီးကြီးက အိပ်ခိုင်းသလောက် ပိန့်လွန်းတယ်။ သမီးငယ်ကတော့ အအိပ်နည်းပေမယ့် ဝတယ်။ သမီးကြီးက ကျွန်မနဲ့တူလို့ဖြစ်မယ်။ သမီးငယ်ကတော့ ကျွန်မနဲ့မတူတော့ အစ်ကိုနဲ့တူနေပြီထင်တယ်”

ဟူသော မမိုးမေရဲ့စကားလုံးများက ထူးဆန်းနေတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ငါးလလောက် ချစ်သူတွေအဖြစ်တွဲခဲ့ပြီး အိမ်ထောင်သက် လေးနှစ်ရှိခဲ့ပြီမို့ သူ မမိုးမေကိုသိနေပါသည်။

မမိုးမေရဲ့အပြုံးက သိပ်ကိုလှူ့ဝက်နေသည်မို့ အဖြစ်အပျက်သောသူ့စိတ်တွေက မလုံမလဲဖြစ်ရပါသည်။ မမိုးမေရဲ့စကားလုံးတွေက ဘာကိုရည်ညွှန်းနေတာလဲ။ ဘာပြောချင်နေတာလဲ။ သူ့ရင်ထဲ မလုံမလဲဖြစ်ရပါသည်။

သူနှင့်ခင်မူနီခရဲ့အကြောင်းကိုများ သိသွားပြီလားဟု မေးကြည့်မိပါသည်။ သူ့ရင်ထဲ မလုံမလဲဖြစ်ရပြန်ပါ၏။ ဘာပဲဖြစ် သူက မိသားစုရဲ့အိမ်ဦးနတ်၊ မြို့မျက်နှာပိုးလေ။ သူငယ်လေးဆိုတဲ့ဂုဏ်ပုဒ်ကို အားနာရပါသည်။ အများသူငါ လေးစား

ကြည်ညိုရတဲ့သူက အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်မှုကြီးနဲ့ နာမည် ဆိုးထွက်သွားရင်တော့ ဆိုတာမျိုးက အတွေးထဲမှာတင် မွန်းကျပ် လွန်းလှပါသည်။

ဒီလို သူမလုပ်သင့်ဘူးဆိုတာ သိနေပေမယ့်လည်း ဆန္ဒ ကို အသိစိတ်က ဘယ်လိုမှမလွန်ဆန်နိုင်ခဲ့ပါချေ။ ခင်မှုန်ခက မမိုးမေနှစ်ယောက် ပညာအရာရာ ရုပ်ရည်အရပါ အစစအရာရာ နိမ့်ကျနေပေမယ့်လည်း သူ ခင်မှုန်ခကိုချစ်ပါသည်။ သာယာတဲ့ တိုအသံလေးရယ်၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ဇက်ကြောဆွဲပေးတတ်သည့် ခင်မှုန်ခရဲ့ချစ်စရာအကျင့်လေးတွေက သူ့နှလုံးသားထဲ နှုတ်မရ အောင် စွဲငြိနေခဲ့ရပါသည်။

ပြီးတော့ ခင်မှုန်ခကို သနားပါသည်။ မိမိအပေါ်တွင် ဘာမှစောဒကတက် တောင်းဆိုခြင်းမရှိပါဘဲ တိတ်တိတ်ပုန်းချင် သူဘဝနဲ့ပဲ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေသည့်အတွက် သူ့ရင်ထဲ ပို၍စိတ် မကောင်းဖြစ်ရပြီး အပြစ်ကြီးတစ်ခုလို ခံစားနေရပါသည်။

သူနှင့်ပတ်သက်ပုံချင်းက မမိုးမေရော ခင်မှုန်ခပါ ဝ ညီကြပေမယ့် သူ့အရှိန်ကြောင့် ရရှိသည့်အခွင့်အရေးက သိပ်မ ကွာခြားလှပါ၏။ သူ့ရဲ့တရားဝင်ပွဲတက်မယားဖြစ်သည့် မမိုးမေ

ကတော့ အခြေအရံ အသင်းအပင်းစုံညီလှပါသော်လည်း သူ့ချစ် တဲ့ ခင်မှုန်ခမှာတော့ မမိုးမေကို ဆရာကတော်ခေါ်နေရပြီး မမိုး မေရဲ့ကလေးတွေကို ထိန်းရတဲ့ ကလေးထိန်းတဲ့လေ။ သူ့ရင်ထဲ ခံစားရပါသည်။ ခင်မှုန်ခကို ဒီလိုနိမ့်ကျတဲ့ဘဝမျိုးမှ ဆွဲထုတ်ချင် လှပါသည်။ သို့သော်လည်း ရင်ဆိုင်ရမည့်လူမှုရေးပြောင်းလဲမှု ကြီးကို သူ့ကြောက်ရွံ့နေခဲ့ပါသည်။

လုပ်ချင်ရာကို စိတ်ရှိတိုင်း မလုပ်နိုင်သည့်သူ့ကိုယ်သူ လည်း စိတ်ပျက်လှပါသည်။ ထို့ကြောင့်ထင်သည်။ ခင်မှုန်ခနှင့် ပတ်သက်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်း မမိုးမေနှင့် စိမ်းသည်ထက် ပိုစိမ်း လာရပါသည်။

ဒါ သူ မမိုးမေကိုမချစ်၍မဟုတ်ပါ။ ချစ်ပါသည်။ သံ ယောဇဉ်လည်း ရှိပါသည်။ သို့သော် မမိုးမေနှင့်သူ့အကြားက အေးစက်စက်ဆက်ဆံရေးမျိုးကို သူမနှစ်သက်ပါ။ ဣန္ဒြေသိက္ခာ ကို ဦးစားပေးလွန်းသည့် မမိုးမေရဲ့စိတ်ကို သူ မနှစ်သက်တာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါကြောင့်ထင်သည်။ မမိုးမေနှင့်သိပ်ကိုဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေသော ခင်မှုန်ခကို သူ့ချစ်မိသွားခဲ့ပါသည်။ ခင်မှုန်ခက အပြစ်ကင်းစင်ပြီး သူ့နှလုံးသားကို နွေးထွေးအောင် လုပ်နိုင်သူ

၁၀၄ ★ မယ်ခိုင်

ဖြစ်နေ၍ပါ။

ဘာတွေဆက်ဖြစ်မလဲဆိုတာ သူမတွေ့နိုင်ပါ။ တွေးလည်း မတွေ့ချင်ပါ။ ဒီလိုဘာမဟုတ်တဲ့ စိတ်ခံစားမှုကိစ္စလေးနှင့် သူ့ရဲ့ဉာဏ်ရည်တွေကို အလဟဿ မရှုပ်ထွေးချင်လို့ပဲဖြစ်ပါ၏။

အခန်း (၁၁)

“ဒါတွေ ဘယ်ကရသလဲ ခင်မူန့်ခ”

ဆိုင်းမဆင့်ဗုံမဆင့်ပင် အခန်းထဲဝင်စစ်တော့ ခင်မူန့်ခမှာ ဘာမှပြင်ဆင်ချိန်မရလိုက်တော့ပါဘဲ အငိုက်မိသွားခဲ့ပါသည်။

“ဒါတွေ ဘယ်ကရသလဲလို့ မေးနေတယ်လေ”

မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသောမျက်လုံးမျိုးနှင့် ဒေါသတကြီးဆိုလျှင် အပြစ်ရှိသော ခင်မူန့်ခမှာ ဒူးတွေပင် တဆတ်ဆတ်တုန်လာရပါသည်။ ဆရာကတော်ရဲ့အကြည့်စူးစူးအောက်တွင် သူမပြာကျရတော့မည်ထင်ပါရဲ့။

“ဒါ... ဒါ”

သူမဘာဖြေလို့ဖြေရမှန်း မသိသေးခင်မှာ မာန်ဟန်ပြင်း နေသော ဒေါ်မိုးမေမှာ လက်ကာပြကာ မျက်လုံးအစုံကိုပိတ်ထား သဖြင့် သူမမှာ အသက်ရှူချောင်သွားရပြန်ပါသည်။

“မင်းရဲ့အပြစ်ကို မင်းသိတယ်မဟုတ်လား ခင်မူနီခ”

“ရှင်!”

“မင်းကို ငါ အရှက်တကွဲဖြစ်သွားအောင် မလုပ်ခင် မင်းအထုပ်ကို မင်းပိုက်ပြီး ဒီညနေပဲ ပြန်တော့”

“ရှင်!”

“မိုက်ရိုင်းတဲ့ခွေးမ၊ ထမင်းကျွေးတဲ့လက်ကို ပြန်ကိုက် ချင်နေတယ်။ မင်းလိုမိန်းမမျိုးဟာ လူဖြစ်ဖို့မတန်ဘူး ခင်မူနီခ။ တစ်ပါးလူရဲ့အသိုက်အမြှိုက်ကို ဖျက်ဆီးချင်တဲ့ဟာမ။ မင်းလိုကောင် မကများ ငါ့ကိုမလောက်လေးမလောက်စားနဲ့ ဟွန်း... မင်းလို ကောင်မမျိုးကများ ငါ့ကိုခြေရာတိုင်းစရာလား။ ဟင်း... သေ ရင်တောင် ခွေးဖြစ်မယ့်ဟာမျိုး”

“အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ ဆရာကတော်ရယ်။ ကျွန်မလည်း နှလုံးသွားနဲ့လူပါ။ လူတိုင်းဟာ တစ်ကြိမ်တော့မှားဖူးကြပါတယ်။

ကျွန်မက ဦးကို ဘာမျှော်လင့်ချက်မှမပါဘဲ ချစ်တာပါ”

“ဘာ! ‘ဦး’ဟုတ်လား၊ ချစ်တာဟုတ်လား၊ ဖြန်း! နာစမ်း မင်းပါးစပ်ဖျားက ငါ့ကိုဆရာကတော်ခေါ်ပြီး စော်ကားချင်ဦး”

“ကျွန်မ မှားပါတယ်၊ နှလုံးသွားက စေခိုင်းလို့မှမရ တာဘဲ ဆရာကတော်ရယ်။ ကျွန်မကို နားလည်ပေးပါ။ ကျွန်မ ကျေနပ်ပါတယ်။ ဒီလိုတိတ်တိတ်ပုန်းနေရလည်း ကျွန်မ ကျေနပ် ပါတယ်”

“ဘာ!”

မိုးမေမှာ အံ့သြသွားရပါသည်။ ဒေါသလည်း ဖြစ်သွား မိပါသည်။ ဒီလောက်ပဲ မာန်နည်းရသလား။ ဒီလောက်ထိအောင် ပဲ အရှက်နည်းရသလားဆိုကာ ကုတ်ဆွဲ ရိုက်ဖဲ့ချင်မိသွားရပါ သော်လည်း ထိုစိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ချုပ်တည်းနေမိရာမှ မနေနိုင်မထိုင်နိုင်ပင် ရေမွှေးပုလင်းတစ်ခုကိုဆွဲ၍ ဒေါသတကြီး ပစ်ပေါက်လိုက်ရာ...

“အား...”

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် နဖူးစပ်မှ သွေးများ ဖြာခနဲကျလွှဲ ခဲ့ရပါသည်။

“ဟင်!”

အားလုံးမှာ မှင်သက်သွားမိကြပါတော့သည်။ ဒေါသကြီး နေသောမမိုးမေပင်လျှင် မှင်တက်သွားမိပါသည်။ မလေးရော မိအေးပါ သွေးယိုနေသူကို ကူညီပေးချင်ပေမယ့် အခြေအနေ အရမို့ မမိုးမေရဲ့မျက်နှာရိပ်ကိုသာကြည့်ပြီး ငြိမ်သက်နေကြပါ၏။

ပေါက်သွားသောနဖူးကို လက်ဖြင့်ဖိကာ ယိုကျနေသော သွေးများကိုစမ်းကြည့်ပြီး ခင်မှုန်ခမာ မမိုးမေကို စိမ်းစိမ်းကြီးပင် စိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။ ထိုအကြည့်က မာန်ဟုန်ပြင်းလွန်း၍ မမိုးမေမှာ ထိတ်လန့်တကြားပင် နံရံနား တိုးကပ်သွားမိပါသည်။

“ရှင် ဘယ်လောက်စွမ်းဆောင်နိုင်မလဲ ဒေါ်မိုးမေ။ ရှင် စောင့်ကြည့်လိုက်ပါ။ ငါနဖူး သွေးယိုရသလို ရှင့်ဘဝလည်း သွေး ယိုစေရမယ်။ ရှင် မမေ့နဲ့။ မိန်းမတိုင်းမှာ မာန်စွယ်ရှိတယ်”

ဟုဆိုကာ ဘာပစ္စည်းမှ ယူမသွားတော့ပါဘဲ အိမ်ထဲမှ တစ်လှမ်းချင်း ထွက်သွားခဲ့ပါသည်။

မမိုးမေ ထိတ်လန့်သွားရပါ၏။ ခင်မှုန်ခအပေါ် ဒေါသ ထွက်နေခဲ့ပေမယ့်လည်း အဲဒီလိုသွေးထွက်သံယိုဖြစ်လောက်တဲ့ အထိတော့ မရည်ရွယ်ခဲ့တာအမှန်ပါ။ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်

တာ။ သူမကိုကြည့်သွားသွားတဲ့ ခင်မှုန်ခရဲ့မျက်လုံးတွေက တင်း မာကောက်ကျစ်နေခဲ့ပါသည်။ တုန်ရင်နေသောလက်အစုံကို ထိန်း ချုပ်လို့မရပါချေ။ ခင်မှုန်ခသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားခဲ့ရင်ဟုလည်း ပူပန်နေမိသည်။

“ဆရာကတော်”

ဟု တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားနေတဲ့သူမကို စိုးရိမ်တကြီးနှင့် ကြည့်ကာ အခန်းထဲ ဒေါ်ကြီးစိန်က ပြေးဝင်လာချိန်မှာတော့ တင်းထားသမျှသော သူမရဲ့စိတ်တွေ ပြေလျော့သွားပါတော့၏။

“ဒေါ်ကြီးစိန်”

“သတိထားပါ ဆရာကတော်ရယ်၊ လက်တွေကလည်း အေးစက်နေကုန်ပြီ”

“ကျွန်မ အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ မရည်ရွယ်ခဲ့ပါဘူး”

“ဒေါ်ကြီးစိန်သိပါတယ်၊ ဆရာကတော်ရဲ့စိတ်ထား နူးညံ့မှန်း သိပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကြောင့် သူ သွေးတွေနဲ့... သူ... သူ ဘာဖြစ်နိုင်သလဲဟင်”

“ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကောင်းသွားမှာပါ။ ဒီကိစ္စကြီးကို

ပြီးသွားပြီလို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ။ ခင်မူနီခလည်း ထွက်သွားပြီပဲ။ ဟင်း... အားလုံး ဒေါ်ကြီးစိန်အမှားပါ”

“ခင်မူနီခ မှားတာပါ... ခင်မူနီခ မှားတာ”

“ဟင်း! ခက်တယ်၊ စိတ်ဆိုးတာ သိပ်ခက်တယ်ကွယ်”

“ဒေါ်ကြီးစိန် သိနေခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ ဘာကြောင့် အစောကြီးကတည်းက မပြောခဲ့တာလဲ”

“ဆရာက ဒီလောက် အသိဉာဏ်မဲ့တဲ့လူမဟုတ်ပါဘူး။ အချို့ကိစ္စတွေက မသိသလိုနေတာ ပြဿနာကိုကာကွယ်ပြီးဖြစ်တယ်လေ။ ပြဿနာကို အစဆွဲထုတ်မိရင်သာ ကြောက်စရာကောင်းတာ”

“အစဆွဲထုတ်တယ်... ဟင်း”

သူမ ငြိမ်သက်စွာ အကြာကြီးစဉ်းစားနေမိပါ၏။ တော်တော်ကြာသွားတော့မှ ဒေါ်ကြီးစိန်က စိုက်ကြည့်ကာ...

“ကျွန်မ အစဆွဲထုတ်သလိုဖြစ်နေပြီလားဟင်”

ဟုဆိုတော့ ဒေါ်ကြီးမြစိန်က သက်ပြင်းမောကို လေးလေးပင်ပင်ချပါတော့သည်။

“အေး၊ ဒီလိုပဲ သွေးပူနေချိန်ဆုံးဖြစ်ရင် ကိစ္စတိုင်းတော့

အမှားနဲ့မကင်းဘူးပေါ့ကွယ်။ ခုချိန်ရောက်လာမှတော့ ကိုယ့်ဘက်က ကာကွယ်ထားဖို့လိုနေပြီ”

“ကာကွယ်ထားဖို့၊ ဟုတ်လား”

“ပြောသင့်တဲ့အချိန်ရောက်လာပြီမို့ ဒေါ်ကြီးစိန် ပြောရတော့မယ်”

ဟုဆိုကာ ဒေါ်ကြီးစိန်က နောက်ကျောဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး အခန်းဝတွင် ပြူတစ်ပြူတစ်လုပ်နေသော မိအေးနှင့်မလေးကို...

“ဟဲ့! လုပ်စရာရှိတာ မလုပ်ကြဘူးလား”

ဟုလှမ်းအော်သည်တွင် ထိုနှစ်ယောက်မှာ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နှင့် ပြေးထွက်သွားကြပါသည်။ သည်တော့မှ ဒေါ်ကြီးမြစိန်က သူမကိုကြင်နာစွာကြည့်ပြီး...

“စိတ်မလှုပ်ရှားနဲ့နော် ခေါင်းအေးအေးထားပါ။ ပြဿနာဆိုတာ ခေါင်းအေးအေးနဲ့ဖြေရှင်းယူတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ပြောပါ ဒေါ်ကြီးမြစိန်”

“တကယ်တော့ ဆရာနဲ့ ခင်မူနီခကို ဒေါ်ကြီး ရိပ်မိနေခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ အခြေအနေကို ဒေါ်ကြီးစောင့်ကြည့်နေခဲ့တယ်။

ဒီမိသားစုလေး မပြိုကွဲရအောင် ကာကွယ်ရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်မိ တဲ့အချိန်မှာ သိပ်ကိုနောက်ကျသွားခဲ့ပါပြီ”

“ရှင်!”

“ဆရာနဲ့ခင်မှုန်ခက ရိုးရိုးပတ်သက်မှုမျိုးမဟုတ်ကြဘူး။ ဆရာကတော်ကိုပြောရမလားလို့ စဉ်းစားမိပါသေးတယ်။ ဒါက လည်း မဖြစ်သင့်သေးပါဘူးလို့ စဉ်းစားပြီး ခင်မှုန်ခရဲ့အခြေအနေ ကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့တယ်။ ဒေါ်ကြီး ခန့်မှန်းရသလောက်က တော့ ခင်မှုန်ခက ဆရာ့အပေါ် သာယာနေရုံသက်သက်ပါ။ ဆရာ ကတော်ရဲ့နေရာကိုလုဖို့ အစီအစဉ်ရှိပုံမရလို့ ဒေါ်ကြီးလည်း သနား ပြီး နေခဲ့တယ်။ မမုံးနိုင်မဒီနိုင်ဖြစ်လာခဲ့ရင်လည်း ဒေါ်ကြီးက ခင်မှုန်ခကို တိတ်တဆိတ်ခေါ်ပြီး ထွက်သွားဖို့ပါ စဉ်းစားခဲ့တယ်။ ဒေါ်ကြီးက အဲဒီလိုလုပ်ဖို့စီစဉ်နေတုန်း ဒီကိစ္စဖြစ်တော့တာပဲ”

“စီစဉ်နေပြီ ဟုတ်လား။ ဒါ... ဒါဆို”

“ဟုတ်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်လောက်က သတိပြုမိ လိုက်တာပါ။ စိတ်မပူပါနဲ့။ အဲဒီကိစ္စကို ဆရာ သိဦးမယ့်ပုံမပေါ် ပါဘူး။ မသေချာသေးလို့ မပြောသေးတာလည်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ စိတ်အေးအေးထားပါကွယ်။ ဒီကိစ္စကို ဒေါ်ကြီးဖြေရှင်းပါ့မယ်။

ဒေါ်ကြီးက ဒီမိသားစုကို နာမည်ဆိုးမရှိစေချင်ပါဘူး။ ဘာဘဲဖြစ် ဖြစ် ဆရာရဲ့သွေးလေး မျှိုးရိုးစဉ်ဆက် သစ္စာစောင့်သိရမှာပေါ့။ ဘာမှမပူပါနဲ့။ ခင်မှုန်ခကို ဒေါ်ကြီးလိုက်ရှာပြီး တွေ့လိုက်မယ်။ ဒေါ်ကြီးလည်း အိမ်က ခေတ္တခဏတော့ ထွက်မှဖြစ်မယ်။ ကလေး မွေးပြီးတော့လည်း တိတ်တဆိတ်ခေါ်လာတာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအိမ်ရဲ့မျိုးဆက်လေး၊ ကောင်းကောင်းကျွေးရမှာပေါ့”

“ခင်မှုန်ခက လက်ခံပါ့မလား”

“ပျက်အစဉ် ပြင်ခဏပါကွယ်။ မျှော်လင့်ချက်မရှိတဲ့ အလုပ်ကို ဘယ်သူမှမလုပ်ကြပါဘူး။ ခင်မှုန်ခလည်း သူ့ဘဝရှေ့ ရေးကို တွေးကောင်းတွေးမိပါလိမ့်မယ်”

“အားကိုးပါတယ် ဒေါ်ကြီးရယ်၊ ကျွန်မမှာ ဒေါ်ကြီးကို အားကိုးဖို့ပဲ တတ်နိုင်တော့တာပါ”

“ကဲကဲ... ဒါဆို ဒေါ်ကြီးသွားလိုက်ဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ နှစ်ယောက်သား ထရပ်လိုက်ချိန်မှာတော့...

“ဟင်!”

မှန်ပါသည်။ အိမ်ခန်းတံခါးဝတွင် စူးစူးရဲရဲစိုက်ကြည့်နေ သောမျက်ဝန်းတစ်စုံကြောင့် ရင်ထဲတုန်သွားရပါ၏။

“ဒေါ်ကြီးစိန်လည်း ဘယ်မှသွားစရာမလိုတော့ပါဘူး”

“ဆရာ”

“အစ်ကို”

“ကျုပ်မှားသွားတယ် ဒေါ်ကြီးစိန်၊ ဒေါ်ကြီးစိန်မှာ မေတ္တာတွေ ပြည့်နက်နေမယ်လို့ ထင်ထားခဲ့တာ။ အမေတစ်ယောက်လို သဘောထားခဲ့တာပါ။ ကျုပ် သိပ်ကိုမှားသွားတယ်၊ မင်းသိပ်တော်ပါလား မိုးမေ။ ဒီလေးနှစ်အတွင်းမှာ ဒေါ်ကြီးစိန်ကို စည်းရုံးနိုင်တယ်”

ဟုဆိုတော့ ဒေါ်ကြီးစိန်ရော သူမကပါ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်လောက်အောင် မှတ်တက်သွားရပါသည်။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ။ ဒီလိုအလုပ်သမားတွေချည်းနေတဲ့ တန်းလျားကို ဦးနေလ လာလေ့မရှိပါ။ ဒီလိုအိမ်ကျယ်ကြီးတဲ့အတွက် အနောက်ဘက်မှာ တိုက်ပွဲဖြစ်နေဦးတော့၊ အိမ်မကြီးထဲမှ မကြားနိုင်တာအမှန်ပါ။ ဒါဆို ဦးနေလက ဘယ်လိုလုပ် ဒီနေရာကိုရောက်လာတာလဲဆိုတဲ့အဖြေကို စဉ်းစားနေကြခိုက်မှာပဲ ဦးနေလရဲ့နောက်ကျောမှ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ပုံရိပ်ကြောင့် ဒေါ်ကြီးစိန်ရော သူမပါ ခြောက်ခြားသွားရပါသည်။

မှန်ပါသည်။ ယခုအချိန်ထိ နဖူးတွင် သွေးတွေယိုကျနေသေးသော ခင်မူန့်ခပြစ်ပါသည်။ ခင်မူန့်ခက သူမကို စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

ထိုအကြည့်က အင်မတန်ကြောက်စရာ ကောင်းနေခဲ့ပါသည်။ မုန်းတီးခြင်း၊ နာကြည်းခြင်းတွေ ရောယှက်နေပြီး ရက်စက်တော့မည့်အလားသဏ္ဌာန် ပေါ်နေခဲ့ပါသည်။

“မင်းသိပ်ရှိုင်းလွန်းတယ် မိုးမေ။ ဒီနေ့ကစပြီး ငါ ခင်မူန့်ခကို တရားဝင်တွဲမယ်။ ငါက ဒီအိမ်ရဲ့အရှင်သခင်ပဲ။ ငါ့ရဲ့ဆန္ဒကို ကန့်ကွက်ပိုင်ခွင့် မင်းမှာမရှိဘူး။ ကန့်ကွက်တယ်ဆိုရင်လည်း မင်းကြိုက်သလိုဆုံးဖြတ်နိုင်တယ်။ ဒါပဲ”

ဟုဆိုကာ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသော ဦးနေလနောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားသည့် ခင်မူန့်ခရဲ့နှုတ်ခမ်းတွင် အပြုံးရေးရေးက စွတ်စိုသွားရပါသည်။

ဘာတွေလဲ၊ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ အဖြစ်အပျက်က မြန်ဆန်လွန်းတော့ သူမ နားမလည်နိုင်တော့တာအမှန်ပါပဲ။

“ကျွန်မ ဘာလုပ်သင့်သလဲ ဒေါ်ကြီးစိန်”

“ဒေါ်ကြီးလည်း မပြောတတ်တော့ပါဘူးကွယ်။ ဒါ

၁၁၆ * မယ်ခိုင်

ကြောင့် အတွင်းထဲမှာနေတဲ့လူ့စိတ်ကို မသိနိုင်ဘူးပြောကြတာပေါ့”

“မြန်ဆန်လွန်းတယ် ဒေါ်ကြီးရယ်”

“အဲဒီလောက်ကြီးလည်း စိတ်ညစ်မနေပါနဲ့။ ဖြစ်လာတဲ့အခြေအနေပေါ်မူတည်ပြီး ဖန်တီးကြတာပေါ့”

“ဖန်တီးလို့ရော ရဦးမှာတဲ့လား ဒေါ်ကြီးရယ်”

“ဟူး... ဘာတွေဆက်ဖြစ်လာမလဲဆိုတာ မတွေးတတ်အောင်ပါဘဲ။ ခင်မှုန့်ခကို အဲဒီလောက်လုပ်လိမ့်မယ် မထင်ခဲ့တာ အမှန်ပါပဲကွယ်။ ဒုက္ခ... ဒုက္ခ... ခင်မှုန့်ခကလည်း ဟန်ဆောင်ကောင်းပါဘိ”

ဟုဆိုလိုက်သော ဒေါ်ကြီးစိန်ရဲ့ သံဝေဂတရားကြောင့် ပို၍စိတ်လေးသွားရပါသည်။

ဒါ မကြာခင်လာတော့မယ့်မုန့်တိုင်းကို ညွှန်ပြနေခဲ့သည်

လေ။

* * *

အခန်း (၁၂)

“ခင်မှုန့်ခက မထင်ရဘူးနော်၊ သိပ်ပါးတယ်”

“အေးဟယ်၊ သွေးသံရဲ့ရဲ့နဲ့ ဆရာကိုပြေးတိုင်တော့ ကိစ္စတပြတ်ပြီပေါ့”

“မထင်ရဘူးနော်၊ အံ့သြပါရဲ့၊ ရိုးသားမယောင်နဲ့”

“ဒါပေါ့ဟဲ့၊ အသားလိုလို အရိုးတောင်းဆိုတာ။ မျက်နှာငယ်နဲ့ ဆန္ဒနည်းသလိုနေတော့ ဟိုက သနားပြီပေါ့။ သနားချစ်ဆိုတာ ပိုပြီးအားပြင်းတယ်”

“ဆရာကို ဘယ်လိုသွားပြောလိုက်သလဲမသိဘူးနော်”

“ငါသွားချောင်းနားထောင်ခဲ့တယ်”

“အယ်... ဟုတ်လား၊ သွက်လိုက်တာ”

ဟု မိအေးကဆိုတော့ မလေးက ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကာ...

“ကိုယ်ဝန်ရှိနေပါပြီလို့ပြောတယ်၊ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတာကို ဆရာကတော်သိသွားပြီး အဲဒီလို သွေးထွက်သံယိုလုပ်တာလို့ ပြောနေတယ်”

“ဟယ်... ပလီလိုက်တာဟယ်”

“သူများလူကို ကြောင်တောင်နှိုက်ရဲမှတော့ ဒါလောက်က အသေးအဖွဲ့နေမှာပါဟယ်။ အဲဒီမှာ ဆရာပေါက်ကွဲတော့တာပဲ။ သူ့သွေးသားရှိနေတာတောင် ဒီလိုလုပ်တယ်ဆိုပြီးတော့လေ”

“အယ်၊ ငါတို့ဆရာကတော် သနားပါတယ်။ ခင်မူနီခကို ဒီလောက်မျက်နှာသာပေးထားတဲ့ကြားက လုပ်ရက်တယ်”

“ဒါပေါ့ဟဲ့၊ မျက်နှာသာပေး ရွှေရေးပန်းကန်တက်ဆိုတာ ခင်မူနီခကိုပြောတာ။ ဘယ့်နှယ်တော်၊ အရိပ်နေနေ အခက်ချိုးချိုး”

“ရှေ့ပြော၊ နောက်ကြည့်တဲ့၊ စကားကိုဆင်ခြင်ပြော။

ခင်မူနီခက အခုအခြေအနေပြောင်းသွားပြီ။ ဆရာကတော်လို လူကိုတောင် တိုက်ခိုက်နိုင်မှတော့ တို့တွေဆို အိုးစားကွဲသွားနိုင်တယ်”

“အေးနော်၊ ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်”

“လူ့ရဲ့စိတ်က မြစ်တွေလို ဖြောင့်ဖြူးမနေကြဘူးဆိုတာ သိပ်မှန်တာပဲ”

“အထူးသဖြင့် စိတ်အကြံအစည်ကြီးတဲ့လူမျိုးက ပိုပြီး ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်။ ဟွန်း... ငါတော့ မျက်ခုံးလှုပ်ပါတယ်၊ ဒီအိမ်မှာ ခင်မူနီခသာ ဩဇာလွှမ်းမိုးသွားရင်တော့ တို့တွေက မလွယ်ဘူးဘဲ”

“အင်း၊ ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကို တို့တွေက ခပ်ကင်းကင်း ဆက်ဆံတာကို သိပ်ကြည်ပုံမရဘူး”

“စိတ်မပူပါနဲ့ဟာ၊ ဆရာကတော်က စိတ်သဘောပြည့်ဝပါတယ်။ ခင်မူနီခ လွန်ဆန်နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ အကြီးနဲ့အငယ် ဆရာထူးချွင်းကွာတယ်လေ”

“အားလုံးက ချစ်ကြောက်ရိုသေရတဲ့ ဆရာကတော်ကို အားလုံးယှဉ်ရဲတဲ့သတ္တိကိုတော့ မချိုးကျူးဘဲ မနေနိုင်ဘူးဟေ့”

၁၂၀ ★ မယ်နိုင်

“ကဲကဲ... စကားကောင်းနေလို့ မပြီးဘူး။ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ရအောင်။ အိမ်မှာ မင်းပြောင်းမင်းလွှဲပြဿနာဖြစ်နေတယ်။ ခေါင်းငုံ့နေနိုင်မှ တော်ကာကျမယ်”

ဟုဆိုကာ မီးဖိုထဲဝင်သူကဝင်၊ တံမြက်စည်းကိုင်သူကကိုင်နှင့် ထွက်သွားကြသည်တွင် အခန်း၏နောက်ကွယ်မှ တစ်စုံတစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာရပါသည်။

မှန်ပါသည်။ ခင်မှန်ခင် ဖြစ်ပါသည်။

ခင်မှန်ခင်ရဲ့မျက်ဝန်းတွင် မီးဝင်းတောက်နေရပါသည်။ ခံပြင်းတာလား။ ဒေါသထွက်တာလားဆိုတာ မသိနိုင်လောက်အောင်ပင် စိတ်ခံစားချက်တို့က ရှုပ်ထွေးနေရပါသည်။

သူမ တစ်ခုခုကို စိတ်ရှိလက်ရှိထုတ်ချင်လှပါသည်။ သို့သော် လောလောဆယ်မှာ အဲဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးက သူမမှာ ရှိမနေပါချေ။ သူမ ဘာလုပ်တော့မှာလဲ။

★ ★ ★

အခန်း (၁၃)

“မှန်... မှန်က ဘာလို့ သမီးတို့နဲ့ မနက်စာအတူစားတာလဲဟင် မေမေ”

သမီးကြီးက ကလေးပီပီ ရိုးရိုးသားသားမေးလျှင် သူမမှာ အဖြေရခက်သွားရပါသည်။

“မှန်၊ မှန်စားပြီးရင် သမီးနဲ့ တူတူပုန်းတမ်း ဆော့မယ်နော်”

ဟု ဘာမှမသိနားမလည်သေးသော ကလေးငယ်က ဆိုလျှင် လူကြီးတွေအားလုံးမှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်ကုန်ရပါသည်။

မမိုးမေရဲ့ရင်ထဲမှာလည်း နာကျင်သွားရပါ၏။ ကလေးထိန်းကို အမေလေးခေါ်ရတော့မည့်အဖြစ်အတွက်လည်း သမီးတို့အစား ကြေကွဲခံစားရပါသည်။

“တူတူပုန်းပြီးရင် ဆင်လုပ်တမ်း ဆော့မယ်”

ဟုဆက်ပြောလျှင် ဦးနေလက မနက်စာပိုင်းမှ ချက်ချင်း ထရပ်ကာ...

“မမိုးမေ၊ ကလေးတွေကို လိမ္မာရေးခြားရှိအောင် သင် ပြပါ။ နောက်ဒါမျိုးအဖြစ်မျိုး မကြုံရစေနဲ့”

ဟုခပ်ပြတ်ပြတ်ဆိုကာ ထွက်သွားသဖြင့် သူမရင်ထဲ ထိရ နာကျင်သွားရပြီ။ ခင်ပွန်းသည်အပေါ် မုန်းတီးစိတ်က စတင် ဝင်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

ခင်ပွန်းသည် ထွက်သွားပြီးတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ခင်မှုန့်ခ ပါ ခင်ပွန်းသည်နောက် ထလိုက်သွားသဖြင့် သူမရင်ကို စားနဲ့ မွန်းသလို ခံစားရပါသည်။

“ဟင်! မေမေ၊ ဘာလို့ငိုနေတာလဲဟင်။ မငိုနဲ့၊ တိတ် တိတ်”

ဟု လူကြီးတစ်ယောက်လို ဆိုလာသော ကလေးငယ်

ကြောင့် ရင်ထဲတွင် အလုံးကြီးဆိုတက်လာကာ သမီးကို တင်း တင်းကျပ်ကျပ်ဖက်တွယ်ပြီး ရှုံးပွဲချင့်ပစ်မိပါတော့သည်။

“သမီးရယ်၊ တကယ်တော့ မေမေ့ဘဝမှာ သမီးတို့နှစ် ယောက်တည်း ရှိတော့တာပါ။ မေမေ သိပ်ဝမ်းနည်းနေတယ်။ သမီးဖေဖေက မေမေတို့ကိုမချစ်တော့ဘူးသမီးရဲ့။ ခင်မှုန့်ခကို သိပ်ချစ်သွားပြီ။ ဒီနောက်ပိုင်း ခင်မှုန့်ခကို မေမေလေးလို့ ခေါ်ရ တော့မယ်”

“မေမေလေး! ဟုတ်လား၊ ဒါက ဘာလို့လဲဟင်”

“သမီးဖေဖေရဲ့မိန်းမမို့လို့ပေါ့”

“ဖေဖေမိန်းမက မေမေလေ”

“အခုကစလို့ ခင်မှုန့်ခလည်း သမီးဖေဖေရဲ့မိန်းမဖြစ် သွားပြီ”

ဟုဆိုတော့ ကလေးငယ်မှာ နားမလည်နိုင်သလို သူမ တို့ ပြုံးကြည့်၍နေခဲ့ပါသည်။

“တောင်းပန်ပါတယ် သမီးတို့ရယ်၊ မေမေအသုံးမကျ ခဲ့ဘူး။ မေမေဘာလို့အသုံးမကျရသလဲ၊ မေမေ အသုံးမကျလို့ပါ သမီးတို့ရယ်။ သမီးတို့ကြီးလာရင် မေမေ့ကို အပြစ်တင်ကြမှာ

လားဟင်။ မေမေလေ... မေမေ”

“မငိုပါနဲ့တော့ ဆရာကတော်ရယ်၊ ကလေးက မိခင် ငိုရင် ငိုချင်တယ်၊ ကလေးရင်ထဲ ဒဏ်ရာရသွားနိုင်တယ်။ မိဘ နဲ့သားသမီးပတ်သက်လာရင် သားသမီးရင်ထဲကို ဒဏ်ရာတွေ မထည့်ပေးမိတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဘာမှကောင်းကျိုးမရှိနိုင်ဘူး လေ”

“ကျွန်မကို ခဏတော့ ငိုခွင့်ပြုပါ ဒေါ်ကြီးစိန်ရယ်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ သိပ်ကိုခံစားနေရလို့ပါ။ ရင်ထဲမှာ နာနေတယ်”

“ဒေါ်ကြီး နားလည်ပါတယ်ကွယ်၊ ကံ၊ ကံ၏အကြောင်း တရားတွေလို့ပဲ ရင်ထဲထားပြီး ဖြေပါကွယ်။ မြင်ရတဲ့ ဒေါ်ကြီးစိန် တောင် ခံစားရသေးတာပဲ။ ကာယကံရှင်က ပိုဆိုးမယ်ပေါ့။ ဆို ရိုးရှိတယ်ကွယ်၊ ယောက်ျားတွေက အချစ်စိတ်မွန်ရင် ဘာမှမမြင် တော့အောင် အမှားကြီးမှားကြတယ်တဲ့။ ငယ်ကအချစ် အနှစ် တစ်ရာ မမေ့သာတဲ့။ ငယ်လင်ငယ်မယားဆိုတာ လောကမှာ အကောင်းဆုံးစုံတွဲတွေပါ။ အငယ်အနှောင်းဆိုတာ မျက်စိလှည့် တုန်းခဏ မှားသွားတဲ့လမ်းတစ်ခုပါ။ မျက်စိအလည်ပြေသွားရင် တော့ လမ်းဟောင်းအတိုင်း ပြန်လှည့်လာပါလိမ့်မယ်။ သည်းခံ

ပါကွယ်”

“ဒီလိုပုံမျိုးသာ နေ့တိုင်းမြင်တွေ့နေရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ သည်းခံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး ဒေါ်ကြီးစိန်။ ကျွန်မလည်း သွေးနဲ့သား နဲ့ နှလုံးသားနဲ့လူပါ”

“ဒေါ်ကြီး နားလည်ပါတယ်ကွယ်၊ ဒေါ်ကြီးလည်း ဘာ ပြောလို့ပြောရမှန်းကို မသိတော့ပါဘူး”

“ကျွန်မ သူနဲ့ကွာရှင်းတော့မယ် ဒေါ်ကြီးစိန်”

ဟု သူမက ငိုသံပါလေးနှင့် ပြောလာချိန်မှာတော့ ဒေါ် ကြီးစိန်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ငေးကြောင့်သွားရပါတော့၏။

“ကျွန်မသမီးနှစ်ယောက်ကို ကျွန်မရှာကျွေးနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ နာကျင်နေတယ် ဒေါ်ကြီးစိန်ရယ်။ ကျွန်မရဲ့မျက်စိ ရှေ့မှာ ကျွန်မရဲ့ကလေးထိန်းနဲ့ ကျွန်မရဲ့ယောက်ျားတို့ရဲ့အဖြစ်ကို မျက်သီးထင်ထင်တွေ့နေရတာ ကျွန်မရင်တွေ ကွဲထွက်တော့မယ် ဒေါ်ကြီးစိန်ရယ်။ ကျွန်မရင်တွေ နာကျင်နေကုန်ပါပြီ။ အစ်ကိုကို မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့ ကျွန်မရဲ့အရည်အချင်းကိုလည်း ကျွန်မ စိတ် ကုန်လှပါပြီ။ ကျွန်မလေ၊ သေချင်နေပြီ”

“မပြောပါနဲ့၊ အဲဒီလိုတွေ မပြောကောင်းဘူး။ အဲဒီလို

မပြောရဘူးလေ၊ မပြောပါနဲ့။ သေစကားကို မပြောပါနဲ့။ အခု အချိန်မှာ သမီးနှစ်ယောက်က အမေရဲ့မျက်နှာတစ်ခုတည်းကိုပဲ အားကိုးရတော့မှာလေ။ အားတင်းထားပါ ဆရာကတော်ရယ်”

“ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ ဒေါ်ကြီးစိန်ရယ်။ ကျွန်မရင် တွေ ကွဲထွက်တော့မယ်။ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲဟင်”

“ကွာရှင်းဖို့တော့ မစဉ်းစားပါနဲ့။ ဒီအိမ်မှာ ဘုရင့်သမီး တော်တွေလို ခမ်းခမ်းနားနားနေခဲ့ရတဲ့မကြီးနဲ့ မမလေးတို့ ဒုက္ခ ရောက်ကုန်သွားကြလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ လောကရဲ့လောကဒဏ် ဆိုတာ အကြားသာ လွယ်တာ။ အကြံ့ခက်ပါဘိနဲ့။ ဆရာကတော် ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ စားဝတ်နေရေးအတွက် သိပ်ကို ဒုက္ခဖြစ် လိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ခင်မူနီခကို ဆရာကတော် ရာထူးလွှဲပေး တော့မလို့လား”

ဟူသော ဒေါ်ကြီးစိန်ရဲ့စကားလုံးများက သူမရင်ကို ထိ သွားရပါတော့သည်။ သူမ အတန်ကြာ ငြိမ်သက်သွားခဲ့ပါသည်။ သူမ စဉ်းစားနေမိပါသည်။

“ပြဿနာဆိုတာ သွေးအေးအေးဖြေရှင်းတာ ကောင်း သလို ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုလည်း သွေးအေးအေးချတာသာ

အကောင်းဆုံးပါပဲ”

ဟုဆိုကာ ထထွက်သွားချိန်မှာတော့ သမီးကိုဒက်တွယ် ရင်း သူမ ကြာရှည်စွာ ငြိမ်သက်နေမိပါသည်။

ဟုတ်တယ်လေ။ သူမက ဘာကြောင့် ခင်မူနီခကို အရှုံး ပေးရမှာလဲ။ သူမရဲ့နေရာကို ခင်မူနီခထံ လွယ်လွယ်ပေးရမှာ လား။

သူမနဲ့က ပတ်သက်မှုအတိုင်းအတာက ခင်မူနီခထက် အများကြီးပိုနေခဲ့သည်ပဲ။ ဒီသံယောဇဉ်တွေကို ဘယ်မှာသွားထား မှာလဲ။

သူမ အားတင်းလိုက်ပြန်ပါသည်။

သူမရင်ထဲမှာ ပြင်းထန်မှုတစ်ခု ဖြစ်သွားရပါသည်။

နေနှင့်ဦးပေါ့ ခင်မူနီခရယ် ဟု ရင်ထဲက ပြောလိုက်မိ ပါသေးသည်။

★ ★ ★

အခန်း (၁၄)

မှန်ထဲတွင် ပေါ်နေသောရုပ်သွင်ကို မမှိတ်မသုန်စိုက်
ကြည့်နေမိပါသည်။ အသက်သုံးဆယ်ကျော်နေပေမယ့် အခုချိန်
ထိ ငယ်မှုရှိနေသေးသော မိမိရဲ့ဆံပင်များကို လှပစွာ ထုံးဖွဲ့လိုက်
ပြီး၊ မျက်နှာကို အနည်းငယ်ချယ်သလိုက်ပြီး၊ စမတ်ကျကျချုပ်
ထားသည့် အစိမ်းရင့်ရောင် ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ကိုဝတ်ပြီး၊ ကျော
ကျောလေးပင် မနက်စာဝိုင်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်တွင် ဒီလိုမပြင်
ဆင်တာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့သူမကို မိအေးရော မလေးပါ ငေးကုန်ရ
ပါသည်။

ဒေါ်ကြီးစိန်ကတော့ သူမကို ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်နေခဲ့ပါသည်။ ဒီလိုမှပေါ့ဆိုသည် အားပေးသည့်အကြည့်မျိုးနှင့်ပါ။

မနက်စာပိုင်းနားသို့ သူမရောက်သွားတော့ အိမ်ဦးနတ်ဟု အမည်တပ်ထားသော ဦးနေလနှင့် ခင်မှုန်ခတ်မှာ ရောက်နှင့်နေကြပါပြီ။ ထမင်းကြမ်းခဲကိုသာ ပဲပြုတ်နှင့်စားသောက်ခဲ့သော ခင်မှုန်ခင်က အခုတော့ ဟန်ကြီးတစ်ခွဲသားနှင့် ဦးနေလနည်းတူပင် ကော်ဖီနှင့်ပေါင်မုန့်ကို မြိန်ရည်ယှက်ရည်စားသောက်နေခဲ့ပါသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ အနေခက်ပေမယ့် ဟန်လုပ်ပြီးကာ...

“အစ်ကို ဒီနေ့စောတယ်နော်”

ဟု စတင်နှုတ်ဆက်ကာ ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ကျော့ကျော့လေး ထင်ထိုင်လိုက်တော့ ဦးနေလမှာ ပထမတော့ သူမကို သာမန်ကာလျှံကာ ကြည့်ခဲ့ပေမယ့် နောက်တော့ တည်တည်ပင် ကြာရှည်စွာကြည့်ပြီး မျက်နှာလွှဲသွားရပါသည်။

သူမ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ဒါ သူမလိုချင်တဲ့အချက်ပဲလေ။ မှတ်ထား ခင်မှုန်ခင်၊ ဒုတိယလူဆိုတာ ပထမနေရာကို ဘယ်တော့မှမရဘူး။ ပန်းပွင့်မှန်ရင်လည်း နေရာကိုရွေးပြီး မြေပြင်ပေါ်သက်ဆင်းတတ်မှ။ နေရာကို သေသေချာချာရွေးဘဲ ကြွေခဲ့လို့

ကတော့ မင်းက လုတဲ့ပန်းမဟုတ်ဘဲ ရွှံ့လူးပန်းဖြစ်သွားရမယ်။

“အစ်ကို ဒီနေ့ဘယ်သွားစရာရှိသေးလဲ”

“မရှိပါဘူး၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ညနေကျရင် ဆန်စက်ပိုင်ရှင် ကိုဖုန်းနဲ့ မမြဲတို့ရဲ့သမီးလေးမွေးနေ့ ရှိတယ်လေ။ အဲဒါ ဖိတ်စာရောက်လာတယ်။ သူတို့သမီးလေးကလည်း သမီးကြီးနဲ့ကစားဖော်ဆိုတော့... အဲဒါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကိုယ်တို့သွားကြတာပေါ့”

ဟုဆိုလျှင် သူမက အောင်နိုင်သူရဲ့မျက်ဝန်းမျိုးနှင့် ခင်မှုန်ခင်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ‘မှတ်ပြီလား ခင်မှုန်ခင်၊ ငါတို့မိသားစုတွေ ပွဲတွေမှာ ပျော်နေချိန်မှာ မင်းက တိတ်တဆိတ် ကြိုက်ပိုပေးတော့... ဟွန်း’ ဟု ရင်ထဲတွင် မုန်းတီးစွာပြောလိုက်မိပေမယ့် နှုတ်ခမ်းတွေကတော့ ပြုံးနေခဲ့ရပါသည်။

ခင်မှုန်ခင်မှာ ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင်ပင် ကော်ဖီကို သံခဲစွာ ငုံ့သောက်နေခဲ့ပါသည်။ ခင်မှုန်ခင်ရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်၊ ဘယ်လိုခံစားနေတယ်ဆိုတာမျိုးတော့ သူမ မသိနိုင်ဘူးပေါ့။

“ကိုယ်က မင်းတစ်ခုခုသောင်းကျန်းလိမ့်မယ် ထင်နေ

၁၃၂ * မယ်ခိုင်

တာ"

ဟုဆိုသော ခင်ပွန်းသည်ရဲ့စကားက သူမနုလုံးသားကို နာကျင်သွားစေရပါသည်။

"အခိုက်အတန့်ဖြစ်သွားခဲ့တဲ့ မင်းရဲ့ဒေါသကို အခု ကိုယ် ကိုယ်ချင်းစာနိုင်သွားပြီ။ မင်းကို ကိုယ်လေးစားပါတယ်။ အရာ ရာကို ဦးနှောက်နဲ့ ချင့်ချိန်နိုင်တယ်လေ။ ပြီးတော့ သဘောထား ကြီးတယ်။ ကိုယ်တို့ ရှေ့လျှောက်ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေကြတာပေါ့"

ဆိုစကားကို သူမရင်ထဲ ဟားတိုက်လှောင်ပြောင်နေမိ ပါသည်။ နုလုံးသားမှာ သွေးစက်စက်ကျခဲ့ရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် က တကယ်ရော ပျော်ရွှင်နိုင်ဦးမှာမို့လား။ ရှင် ဒီစကားကို စဉ်း စားပြီးမှ ပြောသင့်ပါတယ် ဦးနေလေ။

"မင်းကို အခုလိုမနက်စာဝိုင်းမှာ လန်းလန်းဆန်းဆန်း တက်တက်ကြွကြွတွေ့ရလို့ ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာတယ်။ အခုမှပဲ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ နေလို့ကောင်းသွားတော့တယ်။ ဒီလိုမှပေါ့၊ မိန်းမ ဆိုတာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ပျော်ရွှင်မှုလေ"

သူမ သိသွားပါပြီ။ ပြဿနာရဲ့အရင်းအမြစ်ကိုပေါ့။ ခင် မှန်ခက ခင်ပွန်းသည်ကို ပျော်ရွှင်မှုတွေနဲ့ ဆွဲဆောင်ထားခဲ့တယ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

မာန်စွယ်များနှင့်မိန်းမ * ၁၃၃

ဆိုတာ သူမသဘောပေါက်သွားရပါသည်။

သူမ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ သူမရဲ့အပြုံးက ကိုယ့်အတတ် နဲ့ကိုယ်စူးစေရမယ်ဆိုတဲ့ ငြိုးမာန်ဖွဲ့မှုမျိုးပါ။ သူမကလည်း ထို သို့အကြည့်မျိုးနှင့် ကြည့်နေခဲ့သောကြောင့် တစ်ဖက်လူက ပြန် ကြည့်တဲ့အကြည့်မျိုးကလည်း အဓိပ္ပာယ်ဖော်ဆောင်ရ ခက်နေ ခဲ့ပါသည်။

ဒါ ဘယ်လိုအကြည့်မျိုးလဲ။ သူမကို ပြိုင်ဖက်လိုသဘော ထားတဲ့အကြည့်မျိုးလား။ ဒါမှမဟုတ် တစ်ဆင့်တိုးပြီး စိန်ခေါ် တဲ့အကြည့်မျိုးလားဆိုတာ သူမ ဝေခွဲမတတ်ပေမယ့် ထိုအကြည့် တွေထဲ မိုးသားမှုပျောက်ဆုံးနေတယ်ဆိုတာတော့ တတ်အပ်ပြော နိုင်နေခဲ့ပါသည်။

* * *

အခန်း (၁၅)

“ခေါင်းမူးလိုက်တာ ဦးရယ်၊ နဖူးမှာ ရဲခွဲဖူးတဲ့ဒဏ်ရာ
ကြောင့်ထင်တယ်”

“ဟင်! ဟုတ်လား၊ ဒဏ်ရာက ပျောက်သလောက်နီးပါး
ဖြစ်နေပါပြီ။ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဒဏ်ရာက တော်တော်နက်သွားတယ်လေ။ ခေါင်းက
ကြောခဏမူးနေတတ်တော့ အတွင်းများ ထိသွားသလားလို့ စိုး
နိုင်နေတာ”

“ဟင်! ဟုတ်လား”

“အင်း၊ ဦးစိတ်ပူမှာစိုးလို့ မပြောဘဲနေတာ”

ဟု မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ဆိုလျှင် ဦးနေလရဲ့ရင်ထဲမှာ ထိရှသွားရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ပိန်သေးသေးလေးနှင့်ရှိသော ခင်မုန်ခံရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို အနောက်မှသိုင်းဖက်ကာ...

“ဆောရီး ခင်မုန်ခရယ်၊ ဦး မပြတ်သားလို့ ဒီလိုတွေ ဖြစ်ကုန်တာပါ။ မမိုးမေအစား ဦးကပဲ တောင်းပန်ပါတယ်။ မမိုးမေက အရင်က အဲဒီလိုကြမ်းတမ်းတဲ့လူမျိုးမဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်ဦးရယ်၊ ကျွန်မလို ကလေး ထိန်းအစေခံကာ အိပ်ရဲ့အရှင်သခင်ကြီးနဲ့မှ ခုလိုဖြစ်နေတာကို ဘယ် ကြည်ဖြူပါ့မလဲ။ ကျွန်မရဲ့ဘဝက သိပ်ကိုခိန်ကျတာကိုး။ ခုလည်း ကျွန်မကိုခိန်နေမှန်းသိပေမယ့် ကျွန်မ သည်းခံနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မ က တရားဝင်မဟုတ်တဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်း အငယ်အနှောင်းလေ”

“ခင်လေးရယ်၊ အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ ဦးရဲ့ရင်တွေ နာလွန်း လို့ပါ”

“အဲဒီလိုဖြစ်သွားခဲ့ရင်တော့ တောင်းပါပါတယ် ဦးရယ်။ ကျွန်မက အညတရမို့ တခြားလူလိုတော့ အပြောအဆိုမတတ် ဘူးလေ။ ဦး နားလည်ပေးပါနော်”

“နားလည်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ခင်လေးကို ဦးသိပ်အား နာပါတယ်။ အဲဒီအစား ခင်လေးအပေါ် ဦး ကောင်းပေးပါ့မယ်”

“ဦး တကယ်ပြောတာနော်”

“ဦးက ဘယ်မှာညာဖူးလို့လဲ”

“ဒါကြောင့် ဦးကိုသိပ်ချစ်ရတာ”

ဟုဆိုကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ပြီး ခြေဖျားလေးထောက် ကာ ဦးနေလရဲ့မေးခိုးလေးကို နမ်းလိုက်လျှင် ဦးနေလမှာ အပြုံး ကြီးပြုံး၍ ကျေနပ်နေပါတော့သည်။

“ဟော၊ ဘာလိုလိုနဲ့ ညနေလေးနာရီတောင်ထိုးပြီပဲ”

ဟုဆိုကာ ချက်ချင်းပင် သူမအနားမှခွာကာ အင်္ကျီလဲ ခုန်အတွက် ဗီရိတ်ခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ သူမမှာ ဂဏှာမငြိမ် တော့လောက်အောင် ယောက်ယက်ခတ်သွားရပါသည်။

သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ခုဆို ဦးနေလက သူမရဲ့ခင်ပွန်း ဖြစ်နေပြီလေ။ သူမဟုတ်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဧည့်ခံပွဲ မှာ လက်ချင်းယှက်ပြီး ဧည့်ပရိသတ်တွေကို နှုတ်ဆက် ပြုံးပြနေ မယ့်အဖြစ်မျိုးကို သူမ သည်းမခံနိုင်ပါ။ ပြီးတော့ ထိုမိန်းမက သူမကို သွေးထွက်သံယိုဖြစ်စေခဲ့တဲ့မိန်းမလေ။ ပြီးတော့ သူမကို

အထင်သေး ရှုတ်ချသောအကြည့်မျိုးနဲ့ကြည့်တတ်သူလေး။

ဒေါ်မိုးမေ... ဒေါ်မိုးမေ ရှင်ကြည့်ထားပါ။ ရှင့်ဘဝဟာ ကျွန်မရဲ့မာယာတွေအောက်မှာ ကျေမှု့ပျက်စီးစေရမယ်။ ကျွန်မ ကိုယ်ခန္ဓာက သွေးယိုခဲ့သလို ရှင့်ဘဝကလည်း သွေးယိုစေရမယ် ဟု ကြုံးဝါးကာ...

“အား... နာတယ်... အား”

ဟု ဗိုက်ကိုနှိပ်ကာ မာယာလမ်း စခင်းပါတော့သည်။

“အား... အား”

သူမက အထာပိုကာ ပိုပိုသာသာလေး အော်ပြလိုက် တော့ ဝတ်ကောင်းစားလှများနှင့် စတင်ဝတ်ဆင်နေပြီဖြစ်တဲ့ ထို ပုဂ္ဂိုလ်မှာ မနေနိုင်မထိုင်နိုင်ပင် သူမအနားသို့ အပြေးရောက်လာ ခဲ့ကာ...

“ခင်လေး... ဘာ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကယ်ပါဦး ဦးရယ်၊ ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး... အား”

ဟုအော်ကာ ဗိုက်ကိုနှိပ်ပြီး မျက်လုံးကိုပိတ်ထားတော့ ဦးနေလမှာ ပြာယာခတ်သွားရပါသည်။

“ခင်လေး... ခင်လေး... ပြောပါ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ခေါင်းတွေလည်း မူးတယ်၊ ဗိုက်ထဲကလည်း အောင့် နေတယ်”

“ဟင်!”

“ဟိုနေ့က ဆရာကတော် စိတ်တိုတိုနဲ့ ကျွန်မကိုတွန်း လှဲခဲ့သေးတယ်”

“ဘာ!”

“အဲဒါကြောင့်ထင်တယ်၊ ဗိုက်ထဲက ကလေးများ တစ် နှစ်သွားပြီလားမသိဘူး။ ကယ်ပါဦး ဦးရယ်၊ နာလှပြီ... ကယ် ပါဦး”

ဟု အမှန်တကယ်မခံရနိုင်သောပုံနှင့်ပြောလျှင် ဦးနေလ မှာ ရင်ဘတ်မှကြယ်သီးပင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံမတပ်နိုင်တော့ဘဲ ကမူး ရှူးထိုးနှင့် အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားပါတော့သည်။

သူမ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ ဒေါ်မိုးမေ ရယ်ဟုပင် ရင်ထဲက ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပြောပစ်မိပါသေး၏။

သူမက သက်တောင့်သက်သာပင် အခန်းထဲ၌ လှဲနေ နှိပ်တွင် ဦးနေလက ရေးကြီးသုတ်ပြာနှင့် အခန်းထဲပြေးဝင်လာ ပြန်တော့ သူမက ချက်ချင်းပင်...

“အား... အား”

“တော်... တော်တော်များ နာနေသလားခင်လေးရယ်”

“အင်း... နာတယ်... အား”

“ခဏလေး သည်းခံထားပါနော်၊ ဖိုးကျော်ကိုလွှတ်လိုက်ပါပြီ။ မကြာခင် ဆရာမရောက်လာပါတော့မယ်။ ခဏနော်၊ ဦးရဲ့လက်ကို ကိုင်ထားလိုက်နော်။ အားဖြစ်တာပေါ့”

ဟုဆိုလျှင် သူမက ဦးနေလရဲ့လက်ကို မလွှတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပြီး...

“ကျေးဇူးပါပဲ ဦးရယ်၊ ဦးက ကျွန်မရဲ့ဘဝမှာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

ဟုဆိုလိုက်သည်တွင် ဦးနေလက သူမရဲ့နဖူးပြင်ကို လက်ဝါးလေးနှင့် အသာအယာပွတ်သပ်လာပါသည်။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဘယ်သူလဲဟေ့”

“မိအေးပါ ဆရာ၊ ဆရာကတော်နဲ့ မမကြီး စောင့်နေကြပါပြီ။ ငါးနာရီဆို ပွဲက စမှာလို့ ပြောခိုင်းပါတယ်”

ဟု အပြင်ဘက်မှအသံကို ကြားရချိန်မှာတော့ သူမက

အုတ်နားကို အမူပိုကာ ရွံ့မဲ့ထားလိုက်ပါသည်။

ဦးနေလမှာ ဇေဓဇဝါဖြစ်သွားသည်ထင်ပါရဲ့။ သူမကို ကြည့်လိုက် တံခါးဝကိုကြည့်လိုက်နှင့် မပြတ်မသားဖြစ်နေရပါသည်။ ဒါကိုသိနေသောသူမကလည်း ဦးနေလရဲ့လက်ကို ပို၍ စင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပါသည်။ သဘောကတော့ ဗိုက်က အရမ်းနာနေလို့ ထိုလက်ကို အားပြုထားရပ်မျိုးပါ။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ကြင်နာတတ်သည့်ဦးနေလက တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီထင်ပါရဲ့။ တွန့်ကွေးနေသော နဖူးကြောလေးများ ပြေလျော့သွားရပါသည်။

“မမိုးမေကိုပြောလိုက်ပါ၊ စိတ်မကောင်းပါဘူးလို့၊ ဒီမှာ ဆင်ပုန်ခ နေမကောင်းလို့ နေခဲ့ပြီလို့ပြောလိုက်ပါ”

ဟုဆိုတော့မှ သူမ သက်ပြင်းချနိုင်ပါတော့သည်။

ပြိုင်ပွဲတစ်ခုမှာ အနိုင်ရချင်တာက ပြိုင်ပွဲဝင်တွေရဲ့ထုံးစံမလေး။ သူမဘက်မှာ ဦးနေလရှိနေ၍ သူမ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်သွားရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ကြိတ်ပြီးပြီးတော့ မျက်နှာကိုလည်း နှိုးဆင်ဆင်ရပါတော့သည်။

“လိုက်သွားလိုက်ပါ ဦးရယ်၊ သွားမယ်လို့ ဦးပဲပြောထား

ခဲ့တာမဟုတ်လား”

“မလိုက်တော့ပါဘူး၊ ဦးမပါလည်းဖြစ်ပါတယ်။ မမိုးမေ
က ထက်မြက်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်လေ။ ခင်လေးက ဒီလောက်
နာကျင်နေတာကို ဦးက ဘယ်လိုနှလုံးသားမျိုးနဲ့ လျစ်လျူရှုထား
နိုင်ပါ့မလဲ”

“ရပါတယ် ဦးရယ်၊ ကျွန်မက ရပါတယ်။ ကျွန်မက
အညတရပါ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ တော်ကြာ ဆရာကတော်က
ကျွန်မ ဆွဲထားတာပါဆိုပြီး မုန်းနေတဲ့အထိက ပိုမုန်းသွားပါဦး
မယ်”

“ဦးနေချင်လို့ နေခဲ့တာပဲ ခင်လေးမှာ အပြစ်မှမရှိတာ
စိတ်ရှင်းရှင်းနေနော်”

ဟု ကြင်နာစွာဆိုလျှင် ဦးရဲ့လက်ဖျားလေးကို ကြင်နာ
စွာဆုပ်ကိုင်ပြီး ငုံ့မွေးလိုက်ပါသည်။

“ဒီကမ္ဘာမှာ ဦးသာလျှင် ကျွန်မကို ဂရုအစိုက်ဆုံးပါ
ဦးကို ကျွန်မသိပ်ချစ်တာပဲ”

“ဦးကလည်း ချစ်ပါတယ် ခင်လေးရယ်၊ ခင်လေးကို
တစ်ခုပြောရဦးမယ်၊ မမိုးမေကို ဆရာကတော်လို့ခေါ်နေရတာ

ရင်ထဲမှာ မနာဘူးလား”

“နာပေမယ့် အဲဒီလိုပဲခေါ်ရမယ်လေ”

“ခင်လေးကတော့ မခေါ်နဲ့တော့လေ။ အခုဆို ခင်လေး
က အလုပ်သမားမှမဟုတ်တော့တာ အိမ်ရှင်ဖြစ်နေပြီ။ အစ်မလို့
ပြောင်းခေါ်ပေါ့”

“အဲဒီလိုသတ်မှတ်ပေးတဲ့အတွက် ဦးကိုချစ်ပါတယ်”

“ဪ၊ ခင်လေးရယ်”

နိမ့်ကျတဲ့သူမအပေါ် ကရုဏာသံလေးနှင့်ဆိုတော့ သူမ
ကြိတ်ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူမ ဝင်ခွင့်
တမေးပွဲ အောင်သွားပြီလေ။ မကြာခင် ပြိုင်ဘက်ကို အလဲထိုး
ဖို့ သူမ ကြိုးပိုင်းပေါ်တက်ပါတော့မည်။

အခန်း (၁၆)

“နေကောင်းတယ်နော် အစ်မ”

သူမကို ခနဲတာလား၊ ရွဲတာလားမသိတဲ့လေသံနှင့်အတူ
ခင်မှုန်ခင်က စတင်နှုတ်ဆက်လာ၍ သူမကတော့ ခင်မှုန်ခင်နည်းတူ
ပင် အပြုံးတုကို ကပိုကယိုဖန်တီးလိုက်ကာ...

“အခေါ်အဝေါ်တွေက ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားပါလား”

“အင်း၊ ဟုတ်တယ်၊ ဦးက အဲဒီလိုခေါ်ရမယ်ဆိုလို့ပါ”

မှိုက်ဖုံးအင်္ကျီလေးနှင့် ခင်မှုန်ခင်က ပြုံးပြုံးလေး ဆိုလာ
ခဲ့ပြန်ပါသည်။

“အခေါ်အဝေါ်ပြောင်းရုံလောက်နဲ့တော့ မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ ပြိုင်ဘက်မဖြစ်နိုင်ဘူး ခင်မူနီခ”

“ဟွန်း... အစ်မက ကျွန်မကို ပြိုင်ဘက်အဖြစ်တောင် တွေးလိုက်ပြီလား။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အဲဒီလောက်မြင့်သွားလိမ့် မယ်လို့မထင်ခဲ့ဘူး”

“မြင့်လွန်းသွားရင် ပြုတ်ကျတဲ့အခါ အထိနာတယ်ဆို တာ မမှေ့ပါနဲ့”

“ဟုဆိုတော့ သူက မွဲပြုံးလေးနှင့်ချီကာ...”

“အစ်မကို မှန်တစ်ချပ်ဝယ်ပေးရလိမ့်မယ်”

“ဘာ!”

“မကြာခင် အဲဒီစကား အစ်မကို ကျွန်မပြန်ပြောရလိမ့် မယ်”

ဟုဆိုတော့ ဒေါ်မိုးမေက သူမကို စူးစူးရှရှစိုက်ကြည့် နေခဲ့ပါသည်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ဒေါ်မိုးမေရဲ့အကြည့်စူးစူးကို သူမ ရှောင်ဖယ်ဖို့ မလိုအပ်တော့ပါချေ။ အခုအခြေအနေမှာ ဒေါ် မိုးမေနဲ့သူမက ကြမ်းတစ်ခင်းတည်းမှာ အတူရှိနေကြပြီလေ။ သူမ လည်း ဒေါ်မိုးမေကို စူးစူးရှရှစိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါ၏။

“မင်း တမင်လုပ်တာမဟုတ်လား”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“အ.ချင်ယောင်ဆောင်မနေပါနဲ့ ခင်မူနီခ၊ အဲဒီပုံက အခု မင်းနဲ့မလိုက်ဖက်တော့ဘူး”

“ဪ၊ သိပြီ၊ ဦးနေလက ကျွန်မနားမှာပဲ စစားနေတဲ့ ကိစ္စလား။ ဟင်းဟင်း... ကျွန်မဆွဲထားတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ သူ့ ဘာသာသူ ကျွန်မနားမှာ နေချင်တာပါ”

ဟု အကဲခမ်းသလို ခန်းခနဲပြောလျှင်...

“ဆောရီး ခင်မူနီခ၊ မင်းဟာ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲဆိုတာ ငါမေ့သွားတယ်။ အငယ်အနှောင်းတွေမှန်ရင် အငယ်အနှောင်း စကားမျိုးပဲ ပြောမှာပေါ့။ အရှက်မရှိလို့ မျက်နှာပြောင်တိုက်နေ သူနဲ့အဖက်လုပ်နေရင် သိက္ခာကျရုံရှိမှာပေါ့။ မင်းဟာ ဘယ်တော့ မှ ငါးပါးသီလစောင့်လို့ရမယ့်မိန်းမမျိုးမဟုတ်ဘူး။ မင်းက ဘဝ နဲ့ချီပြီး တရားကိုမျက်ကွယ်ပြုခဲ့သူလေ။ မိန်းမယုတ်မ၊ သူမိုးမ”

ပြောရင်းဆိုရင်းပင် ဒေါသကိုမထိန်းနိုင်တော့သည့် ဒေါ် မိုးမေမှာ စိတ်ရှိလက်ရှိပင် ပေါက်ကွဲလိုက်ရာ အနာပေါ် တုတ် ကွသလို ခံစားနေရသည့် ခင်မူနီခရဲ့လက်တွေကလည်း လှုပ်ရှား

လာပါသည်။ သွေးထွက်သံယိုလုပ်ရုံသာမကသေးဘဲ စကားနှင့် ပါ ဇော်ကားလာပြန်၍ သူမ ဘယ်လိုမှသည်းမခံနိုင်တော့ချေ။

“ဖြန်း!”

ရုတ်တရက်မို့ ဒေါ်မိုးမေမှာ ကြောင်နသွားရပါသည်။ ထိုသို့လိုဖြစ်ရပ်မျိုးကို ဘယ်တုန်းကမှ မစဉ်းစားခဲ့ဖူးတာအမှန်ပါ။ သူမယောက်ျားကိုယူပြီး အိမ်ပေါ်တွင် အခန့်သားတက်နေနေသည့် အစေအပါး အငယ်အနှောင်းက သူမကို ခုလို ကိုယ်ထိလက်ရောက်လုပ်လိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မတွေးခဲ့ဖူးတာ အမှန်ပါ။

“မှတ်ထား၊ ဒေါ်မိုးမေ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလျှော့မတွက်နဲ့”

ဟု စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာ ကြုံးဝါးလိုက်ပြီး နေရာမှ ချာခနဲလှည့်ထွက်ဖို့ ကြံလိုက်သည်တွင် သတိဝင်လာသည်အခါ မိုးမေရဲ့ဒေါသတို့က အတွင်းအထိပ်သို့ ရောက်ရှိသွားရကာ ဘာကိုမှမမြင်နိုင်တော့ဘဲ ခင်မူနီခရဲ့ဆံပင်ရှည်ကြီးကို ဆောင့်ဆွဲပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

ဒေါ်မိုးမေ ခုလိုလုပ်လိမ့်မည်ဟု မယူဆထားခဲ့သော ခင်မူနီခမှာလည်း အငိုက်မိသွားကာ ဒေါ်မိုးမေဆွဲခေါ်ရာနောက်

သွားပြီးကာမှ အချိန်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ...

“အား...”

မှန်ပါသည်။ ကိုယ်ဝန်လေးနှင့်ခင်မူနီခမှာ ကွန်ကရစ်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် ဖင်ထိုင်လျက် လဲကျသွားရပါ၏။ သည်တွင် ခင်မူနီခမှာ ခင်မူနီခမှာ မျက်စိပွင့်မလာတော့ဘဲ ကွန်ကရစ်ခင်းပြင်ပေါ်မှာသာ အရပ်ကျိုးပြတ်လဲကျနေပါတော့၏။

ဒေါ်မိုးမေ လန့်သွားရပါ၏။ သူမ ဒီလောက်ထိ မရည်ရွယ်ခဲ့တာ အမှန်ပါ။ ခင်မူနီခအပေါ် ဒေါသဖြစ်မိသော်လည်း ကိုယ်ဝန်ဆောင်ဖြစ်သည့်ခင်မူနီခအပေါ် ဒီလိုမရည်ရွယ်ခဲ့ဖူးတာ အမှန်ပါ။ မိန်းမချင်း သူမကိုကိုယ်ချင်းစာမိပါသည်။

သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ။ သူမ တုန်လှုပ်နေခဲ့ပါသည်။ သေသွားပြီလား။ နို့မဟုတ်ရင် ထိခိုက်ဒဏ်ကြောင့် ကိုယ်ဝန် ပျက်သွားမှာလား။ ဘယ်အရာကိုမှ သူမ ဆက်မတွေးရဲတာ အမှန်ပါ။ သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဘာလုပ်သင့်သလဲဆိုတာမျိုးက မသိရဘူး။ ခေါင်းထဲပေါ်မလာခဲ့၍ လဲကျနေသောခင်မူနီခကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာကြည့်ရင်း ခင်မူနီခနားသို့ တိုးကပ်ခဲ့ပါသည်။

၁၅၀ * မယ်ခိုင်

“ခင်မူနီခ... ခင်မူနီခ”

နှစ်ကြိမ်ဆက်တိုက်ခေါ်ပြီးနောက်တွင် စိုးရိမ်စိတ်တွေ
က အတိုင်းအဆမဲ့ ထွက်သွားရပါတော့သည်။ ထို့ကြောင့်ပင်
ခင်မူနီခရဲ့နံဘေးတွင် ငုတ်တုပ်ထိုင်ချကာ ခင်မူနီခရဲ့ပါးကို လှုပ်
နှိုးလိုက်ပါသည်။ သည်တွင် ပျော့တွဲနေသောဦးခေါင်းကြောင့်
ထိတ်လန့်သွားရပြီး...

“လာကြပါဦး... လာကြပါဦး”

ဟု ငယ်သံပါအောင် အော်ပစ်မိပါတော့သည်။

စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေတဲ့သူမက ခင်မူနီခရဲ့အပြုံးတစ်ပွင့်ကို
တော့ မမြင်လိုက်ပါချေ။

မှတ်ထား... ဒေါ်မိုးမေ၊ အဲဒါ ခင်မူနီခပဲ။ ရှင် သိပ်ကို
မှားသွားပြီ ဒေါ်မိုးမေ။ မကြာခင် ရှင့်ကမ္ဘာမှာ နေရောင်ပျောက်
တော့မယ်။ ရှင် လိမ္မာခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ သနားသောအားဖြင့်
လရောင်လေးတော့ ချန်ထားပေးခဲ့ပါဦးမှာပါ။

* * *

အခန်း (၁၇)

“ဘာမှတော့ ထွေထွေထူးထူး ထိခိုက်သွားတာမရှိပါ
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ဝန်က နသေးတော့ သိပ်မပြောနိုင်သေးပါဘူး။
ဂရုစိုက်ဖို့တော့ လိုအပ်လိမ့်မယ်”

ဟုဆိုပြီး ဆရာမလေးက ပစ္စည်းအချို့ကိုသိမ်းဆည်း
ကာ...

“လူနာလည်း စိတ်ချရပြီဆိုတော့ ကျွန်မကိုခွင့်ပြုပါဦး
ဆေးခန်းမှာ လူနာကြည့်စရာရှိနေသေးလို့ပါ”

“သူ ဒီနေ့သတိရလာပါ့မလား”

“စိတ်မပူပါနဲ့ ဦးနေလ၊ လူနာရဲ့နှလုံးခုန်နှုန်းက နှစ်နှစ်
မြိုက်မြိုက်အိပ်မောကျနေပုံမျိုးပါ။”

ဟုဆိုပြီး ဆရာမထွက်သွားတော့မှ ဦးနေလမှာ သက်
ပြင်းချနိုင်ပါတော့သည်။

“ဆရာ ထမင်းစားရအောင်လေ”

“ရတယ် ဒေါ်ကြီးစိန်၊ ကျွပ်မစားသေးဘူး။ သူ့သတိ
ရလာမှ သူနဲ့အတူ တစ်ခုစားလိုက်မယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် ဒေါ်ကြီးမြစိန်မှာ သက်ပြင်းလေးရှိက်ကာ
အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဒေါ်ကြီးစိန်”

ခေါင်းငုံ့ကာ အတွေးများနှင့်သွားနေသော ဒေါ်ကြီးမြစိန်
မှာ ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဂဏ္ဍာမငြိမ်သောမျက်
ဝန်းများနှင့် ဆရာကတော်ကိုတွေ့ရလျှင် စိတ်ထဲမသက်သာ
ဖြစ်သွားရပြန်ပါသည်။

“အခြေအနေဘယ်လိုလဲဟင်”

“ကောင်းပါတယ်၊ ဆရာမကတော့ မစိုးရိမ်ရတော့ဘူး
ပြောတယ်”

ဟုဆိုတော့မှ သူမက ရင်ဘတ်လေးဖိကာ နံရံကိုမိုချ
မိပါတော့သည်။

“ဆရာကတော် ညစာစားပြီးပြီလား”

“မဆာပါဘူး ဒေါ်ကြီးစိန်ရယ်”

“ဒီလိုပုံနဲ့ဆို ဆရာကတော် လဲသွားပါလိမ့်မယ်။ လာ
ပါ၊ တစ်လုတ်ဝင်ဝင် နှစ်လုတ်ဝင်ဝင် ဒေါ်ကြီးနဲ့စားကြရအောင်”

ဟုဆိုတော့မှ သူမရော ဒေါ်ကြီးမြစိန်ပါ ထမင်းစားခန်း
ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြပါသည်။

“မိအေးရေ၊ ဘာဟင်းလဲဟေ့”

“ဪ၊ ဆရာကတော်ရော စားမှာလား၊ ဗူးသီးဟင်း
သီးလေး နွေးလိုက်ဦးမယ်။ ပူပူလေးဆိုတော့ ခံတွင်းတွေတာ
ပေါ့”

ဟုဆိုကာ စားပွဲပေါ်မှ ဗူးသီးဟင်းရည်ခွက်ကို မိအေး
က လှမ်းယူလိုက်သည်တွင်...

“ရတယ် မိအေး၊ မီးမွှေးနေရဦးမယ်။ မင်းလည်း တစ်
နေကုန်ချက်ပြုတ်လျှော်ဖွတ်နေရတာ နားပေါ့”

“နားလို့မရသေးဘူး ဆရာကတော်၊ ဆရာရော ခင်နှုန်

ခါ ဘာမှမစားရသေးဘူး”

ဟုဆိုတော့ ဒေါ်ကြီးမြစိန်က သူမရဲ့မျက်နှာကို အကဲ
ခတ်ကာ...

“သူတို့လာစားကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ညနေလည်း
စောင်းနေပြီပဲ၊ ဆေးစရာရှိတာ ဆေးကြောပြီး သိမ်းဆည်းနား
တော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟုဆိုကာ မိအေး ထွက်သွားတော့မှ သူမက ဒေါ်ကြီး
မြစိန်ကိုကြည့်ကာ...

“ဒီနေ့ သမီးကြီးရော သမီးငယ်ရော ကျွန်မပဲ ခေါ်သိပ်
တော့မယ် ဒေါ်ကြီးစိန်”

“ဘာလို့လဲ၊ မမကြီးက ဒေါ်ကြီးနဲ့အိပ်ရတာ အဆင်ပြေ
ပါတယ်၊ မမလေးက ခုချိန်ထိ ပုခက်ကြိုက်တုန်းပဲ၊ ဆရာနဲ့သာ
အဆင်ပြေအောင်နေပါ”

“ကျွန်မအနားမှာ သမီးတွေ ရှိမှဖြစ်မယ်၊ ကျွန်မ အခု
ယုံကြည်မှုတွေ ပျောက်ဆုံးကုန်ပြီ၊ ကျွန်မအနားမှာ ဘယ်သူမှ
ရှိမနေတော့သလိုခံစားရတယ်၊ သူနဲ့အဆင်ပြေချင်ပါတယ်၊ ဒါပေ

မဲ့ ကျွန်မကြိုသိနေပြီ။ သူနဲ့ကျွန်မ အဆင်မပြေနိုင်တော့ဘူး”

“အဲဒီလိုကြီးလည်း စိတ်မလျော့လိုက်ပါနဲ့၊ လူလည်း
ပါးပါးပဲကျန်တော့တယ်၊ စိတ်ထောင်းတိုင်း ကိုယ်ကျေရတာပေါ့”

“ဒေါ်ကြီးစိန်ရယ်၊ ကျွန်မရင်ထဲ ဘယ်လိုကြီးဖြစ်နေမှန်း
မသိတော့ပါဘူး”

“စိတ်ကိုလျော့မချပစ်လိုက်ပါနဲ့၊ အားတင်းထားပါ။ ခင်
မူနဲ့ခရီးကိုယ်ဝန်က မစိုးရိမ်ရပါဘူး၊ ဒေါ်ကြီးရဲ့အတွေ့အကြုံအရ
ဆိုရင် စိတ်ပင်ပန်းလွန်းလို့ အိပ်ပျော်နေတယ်ထင်တာပဲ”

“ခင်မူနဲ့ခက တကယ်တော့ သိပ်ကြောက်စရာကောင်း
တယ် ဒေါ်ကြီးရယ်၊ ဟိုနေ့က မွေးနေ့ပွဲကိစ္စလည်း သူတမင်
လုပ်တာ ဒေါ်ကြီး”

“ဟင်!”

“ကျွန်မ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ သူ့ကိုရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းပြောမိ
သွားတယ်၊ သူက ကျွန်မကိုပါးရိုက်တယ်”

“ဘာ!... ဘယ်လို”

“ကျွန်မက အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ မစဉ်းစားခဲ့
ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒေါသကိုမထိန်းနိုင်ခဲ့ဘူး”

၁၅၆ ★ မယ်နိုင်

ဟု ငိုသံပါလေးနှင့်ဆိုတော့ ဒေါ်ကြီးမြစိန်မှာ ရင်ဘတ်လေးဖိပြီးမှပင် ဘာမှမပြောနိုင်လောက်အောင် မှက်တက်နေရပါသည်။

မထင်ခဲ့ပါ။ ခင်မှုန်ခဟာ ဒီလောက်ထိ မာန်ကြွလိမ့်မယ်ဟု ဒေါ်ကြီးမြစိန် ဘယ်တုန်းကမှ တွေးမထားခဲ့မိတာအမှန်ပါ။ တခြားလူပြောလျှင် မယုံချင်စရာကောင်းသည့်ဖြစ်ရပ်ကြီးဖြစ်ပေမယ့် အခုချိန်ထိ ညှိမ့်ရောင်ကိုင်းနေသေးသော ဆရာကတော်ရဲ့ဘယ်ဘက်ပါးပြင်က ထိုကိစ္စက ဖြစ်ရပ်မှန်ပဲဆိုတာ သက်သေပြနေခဲ့ပါသည်။

ဒေါ်ကြီးမြစိန်ရင်ထဲ နာကျင်ခံစားသွားရပါ၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာလည်း ဆရာကတော်အပေါ် အသနားပိုသွားရပါသည်။ ခင်မှုန်ခက သတိမမေ့ဘဲ ဟန်ဆောင်နေတယ်ဆိုတာ ဒေါ်ကြီးမြစိန်က ကောင်းကောင်းသိနေခဲ့ပါသည်။ ခင်မှုန်ခရဲ့မာယာတွေအပေါ် နှာခေါင်းရှုံ့ခဲ့ရပေမယ့် ခုတော့ ခင်မှုန်ခကို ရွံသွားမိပါ၏။

ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဆရာကတော်က သနားဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ ကိုယ့်နေရာကိုလည်း အလှခံရသေး၊ စော်ကားတာလည်း ခံရသေးနဲ့ ဆရာကတော်ရဲ့ထက်မြက်မှုတွေက ဘယ်ရောက်ကုန်

ပြီလဲဟုပင် ဂရုဏာဒေါသနှင့် အော်ပစ်ချင်မိပါသော်လည်း ညှိုးမွှင်နေတဲ့မျက်နှာလေးကြောင့် မအော်ရက်ခဲ့ပါချေ။

“အမှောင်ထဲကလူကို အလင်းထဲကလူက ဘယ်မြင်နိုင်ပါ့မလဲ၊ လူ့စိတ်ဆိုတာ အင်မတန်ကြောက်ဖို့ကောင်းတာပါလား။ ဆရာကတော် ရှေ့ဆက်ဘာလုပ်မယ်စိတ်ကူးလဲ”

“ကျွန်မ မသိတော့ဘူး ဒေါ်ကြီးစိန်ရယ်။ ကျွန်မ သိတယ်၊ စောစောက ကျွန်မကိုကြည့်နေတဲ့ အစ်ကိုရဲ့အကြည့်တွေကို ကျွန်မသိတယ်။ သူ ကျွန်မကိုအထင်သေးသွားပြီ”

“ခံစားချက်ကိုမေ့ဖျောက်ထားပါ၊ ဆရာကတော်ရယ်။ ဒါမှ အဖြေကိုရလိမ့်မယ်”

“ဒေါ်ကြီးစိန်ပြောသလို မေ့ဖျောက်လို့ရနိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ ကျွန်မလည်း မေ့ချင်လှပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ရင်ထဲမှာ မီးတွေတောက်နေတယ်။ ချောင်တစ်ချောင်မှာပဲ ခွေပြီး လှဲနေချင်တော့တယ်။ ကျွန်မ စိတ်ပင်ပန်းလှပါပြီ။ ဒေါ်ကြီးစိန်သိရဲ့လား၊ ကိုယ့်ယောက်ျားက ကိုယ်မဟုတ်တဲ့ တခြားမိန်းမနဲ့အတူ မှီနေတာကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး နားစွင့်နေရတဲ့အဖြစ်ကို ဒေါ်ကြီးစိန် သိရဲ့လား၊ ကျွန်မကတော့ သေချင်တာပဲ သိတော့

၁၅၈ ★ မယ်ခိုင်

တယ်”

“မပြောကောင်းဘူး၊ အဲဒီလိုမပြောကောင်းဘူးကွယ်။
ခြေရွေးလို့မိန်းမဆီမှာ ကိုယ့်သမီးနှစ်ယောက်ကို ကြီးပြင်းစေတော့
မလို့လား”

“ဟင်!”

“မမကြီးနဲ့မမလေးက အရွယ်မရောက်ကြသေးပါဘူး။
မိခင်ဖြစ်လာပြီလေ၊ ဘယ်လောက်ပဲ ပင်ပန်းစေဦးတော့၊ သား
သမီးရဲ့ဘဝနဲ့ ရပ်တည်ရလိမ့်မယ်။ သားသမီးကောင်းဆိုတာ မိခင်
ကောင်းရဲ့လက်ထဲမှာပဲ ရှိတာပါ။ သားသမီးရဲ့ကံဆိုတာ ရှိပါသေး
တယ်။ မိခင်နဲ့သားသမီးဆိုတာ အိုးဖုတ်သမားနဲ့ အိုးကလေးတွေ
လိုပါပဲ”

ဟုဆိုတော့ မမီးမေရဲ့မျက်ဝန်းတွေက တောက်ပလာ
ရပါသည်။

“သမီးနှစ်ယောက်ကို ပင်မြင့်ထက်က နန်းထိုက်တဲ့
တော်ဝင်သဇင်လို့ သွန်သင်လိုက်စမ်းပါ”

ဟုဆိုတော့မှ ပျောက်ဆုံးနေသော ခွန်အားတို့ ပြန်လည်
ရောက်ရှိလာသလို ခံစားလိုက်ရပြန်ပါသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့၊ သူမမှာ

မာန်စွယ်များနှင့်မိန်းမ ★ ၁၅၉

အားကိုးစရာ သမီးတွေ ရှိနေသေးတယ်လေ။ သမီးတွေက ဒီ
အိမ်ကြီးရဲ့သခင်မတွေပဲ။ သူမအတွက် အင်အားတွေလေ။ သူမ
ဒါကို မေ့လျော့နေခဲ့တာပါ။

အခန်း (၁၈)

“နေသာရဲ့လား”

မနက်စာပိုင်းတွင် ဦးနေလက စိုးရိမ်ကြီးစွာပင် မျက်နှာကြီးကို ရှုံ့ထားသောခင်မူန်ခကိုမေးလျှင် သူမမှာ ခင်မူန်ခအပေါ် အားနာစိတ်ဖြစ်ပေါ်သွားရပါသည်။

“ခေါင်းနည်းနည်းမူးရုံပါ။ နေထိုင်မကောင်းလို့ ကျွန်မ ဒီလောက်ပဲစားတော့မယ်။ ဘာစားစား... ခံတွင်းမတွေ့ဘူးဖြစ်နေတယ်”

ဟုဆိုတော့ ဦးနေလမှာ သောက်လက်စကော်ဖီခွက်ကိုချပြီး...

“ဒါဆို အပြင်စာ တစ်ခုခုစားလေ၊ အပြောင်းအလဲဖြစ်တာပေါ့”

ဟု ကြင်နာစွာဆိုတော့ သူမရင်ထဲ နာကျင်သွားရပါသည်။ သူမ ကိုယ်ဝန်နှစ်ကြိမ် ဆောင်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ဦးနေလထံမှ ထိုသို့ကြင်နာမှုမျိုး မရရှိခဲ့ဖူးတာအမှန်ပါ။

“အင်း... အဲဒီလိုပဲ လုပ်ရမယ်နဲ့တူပါတယ်”

“ဘာစားချင်သလဲ”

“ဟင့်အင်း... သိဘူး”

“ကဲ၊ ဒါဆို အိပ်ခန်းထဲ သွားနားနေတော့နော်။ အပြင်မှာ တစ်ခုခု သွားဝယ်လာခဲ့မယ်”

ဟုဆိုကာ ထထွက်သွားတော့ သူမမှာ ရင်ဘတ်စည်တီးပြီးမှ ငိုချစ်လိုက်ချင်ပါသည်။ ကျွန်မကိုအားမနာဘူးလား အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်မရှေ့မှာ အဲဒီလောက် သည်းသည်းလှုပ်ပြနေရလောက်အောင် ကျွန်မက နှလုံးသားမရှိတဲ့လူလား အစ်ကိုရယ် ဟု ရင်ထဲမှာသာ ပြောနေမိပါသည်။

ဦးနေလ ထွက်သွားပြီးချိန်တွင် တစ်ချိန်လုံး ရှုံ့မဲ့နေခဲ့သော ခင်မူနီခရဲ့မျက်နှာ ချက်ချင်းလန်းဆန်းသွားရကာ ပေါင်မှန်

ကြော်တစ်ချပ်ကို လက်ဖြင့် ဖြစ်သလို ကောက်ကိုင် စားသောက်လိုက်ပြီး...

“အင်း... အခုမှပဲ တက္ကသိုလ်ပြည်နေတဲ့ဗိုက်ကံ နေသာထိုင်သာဖြစ်သွားတော့တယ်”

ဟု ဆိုချိန်မှာတော့ သူမ အံ့သြသွားရပါသည်။ အပြောင်းအလဲမြန်လိုက်တာ၊ စောစောကပဲ မစားနိုင်မသောက်နိုင်ပုံနဲ့ မကြာခင် သေပွဲဝင်ရတော့မည့်အခြေအနေမျိုးပါ။ အခုက ဘယ်ကဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ။

“မိအေး၊ ငါ့ကို ကော်ဖီတစ်ခွက် ထည့်ပေးပါ”

ဟုဆိုလျှင် မျက်လုံးပြူးလေးနှင့်ကြည့်နေသော မိအေးမှာ ကြောင်နှမ်းနှမ်းလေးနှင့် ကရားအိုးကိုမ၊ကာ သောက်လက်စကော်ဖီခွက်ထဲသို့ လောင်းထည့်ပေးလိုက်သည်တွင် ခင်မူနီခရဲ့မျက်နှာ နီမြန်းသွားရပြီး မိအေးရဲ့လက်ထဲမှကရားအိုးကို လက်ဖြင့် ပုတ်ချစ်ပါတော့သည်။

“ခလွမ်း!”

ဆိုတဲ့ကျကွဲသံနှင့်အတူ မိအေးရဲ့ခြေချောင်းလေးများမှာ သွေးစို့သွားရပါသည်။ မိအေးရဲ့ခြေချောင်းလေးများကိုလည်း

ခင်မူန်ခက တွေ့လိုက်သည့်အချိန်တွင် မိမိမှားသွားပြီလို့ သိသွားရပါသည်။ သို့သော် အမှားကိုဝန်ခံလိုက်လျှင် တိုက်စစ်ဆင်တော့မည့် တိုက်စစ်မျှားက မိမိရဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် အရှင်လတ်လတ်ကြီး ရှိနေခဲ့တာမို့ လုံချည်စွန်းပေါ် ပေကျံသွားသော ကော်ဖီတွေကိုသာ အပြစ်ပုံချရပေတော့မည်။ ထို့ကြောင့်ပင် နွေးနွေးလေးသာ ရှိနေသောကော်ဖီများကို ပုံကြီးခဲ့က...။

“အား... ပူလိုက်တာ... ပူလိုက်တာနော်၊ အား...”

ခင်မူန်ခ အမူပိုနေသည်ဆိုတာ အားလုံးက သိနေတာကြောင့် ဘယ်နားပူသွားသလဲ၊ တော်တော်များ ပူသွားသလားဟု မည်သူမှမမေးနိုင်တော့ဘဲ အားလုံးမှာ တုံ့ဖြစ်ရပ်အပေါ် အံ့အားသင့်နေကုန်ကြရပါသည်။

“မိအေး၊ နင်ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

ဟု တစ်ချိန်က လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော မိအေးကို အထက်စီးလေသံနှင့်ပြောလျှင် ခြေထောက်တွင် သွေးစို့နေတာကြောင့် နာကျင်နေသောမိအေးမှာ ဒေါသကိုမထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ခင်မူန်ခကိုစေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“မင်းရိုင်းလှချည်လား ခင်မူန်ခ”

ဟုဆိုကာ ဒေါ်မိုးမေကို မိုရိုသေသေလေးပင် မိအေးက လှမ်းကြည့်ကာ...

“ဆရာကတော့ကိုတော့ အားနာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စဆရာကတော်လည်း မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ခင်မူန်ခ သိပ်ကိုတရားလွန်လွန်းတယ်။ သူ့ခိုးက လူ့ကိုပြန်ဟစ်တာ ခံရတာလောက် အသည်းနာဖို့ကောင်းတာ မရှိဘူး”

“ဘာ... နင်ဘာပြောတယ် မိအေး”

“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ မင်းဟာ ဘယ်အဆင့်ကလာပြီး ဘယ်လိုပုံမျိုးနဲ့ ယောက်ျားရထားတယ်ဆိုတာ မမေ့နဲ့”

“ဘာ... ဖြန်း!... ဖော်ကားချင်ဦး”

ဟုဆိုကာ လက်ခဲဇက်ခဲရှိတဲ့ခင်မူန်ခက မိအေးကို ပါးဇိုက်လိုက်သည်တွင် မိအေးရဲ့မျက်လုံးတွေ ခဲခဲနီသွားကာ လက်တစ်ဖက်ကို လေထဲလွှဲလိုက်သည်တွင်...

“မိအေး... တော်တော့”

ဟုအော်လိုက်တဲ့ ဒေါ်မိုးမေရဲ့အသံက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဗွမ်းမိုးသွားရပါသည်။

ဒေါ်မိုးမေက ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး ခင်မူန်ခကို

သေသေချာချာ စေ့စေ့စိုက်ကြည့်ပြီး...

“မင်းဟာ တော်တော်အံ့သြဖို့ကောင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ ခင်မှုန့်ခ”

ဟု အေးစက်စက်ဆိုတော့ ခင်မှုန့်ခရဲ့အကြည့်စူးစူးတစ်ခုကို လက်ခံရရှိလိုက်ပါသည်။ ထိုအကြည့်မှာ ရင့်သီးတဲ့စကားလုံးများစွာတို့ နှစ်မြှုပ်ပျော်ဝင်နေနိုင်သလို ဒေါ်မိုးမေရဲ့အေးစက်စက်အကြည့်များမှာလည်း စကားလုံးများစွာ ပါရှိနေခဲ့ပါသည်။

“နေရာတကာ ဝင်ပါချင်နေတဲ့ရှင်က ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်ရှာနေတယ်ဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့”

ဟုဆိုပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားခဲ့ပါသည်။

ခင်မှုန့်ခ မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ မိအေးရဲ့ခြေထောက်ကို ငုံ့ကြည့်ကာ...

“အရက်ပျံ့နှံ့ဆေးပြီး ဆေးထည့်ထားလိုက်ပါ။ တော်ကြာ အနာရင်းနေဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကတော်”

“ခင်မှုန့်ခနဲ့ဆက်စပ်လာရင် အတတ်နိုင်ဆုံး ဝေးဝေးနေပါ။ သူက သိပ်ကိုကြောက်စရာကောင်းတယ်။ အခုတော့

ခင်မှုန့်ခရဲ့ဦးနှောက်ထဲမှာ ယုတ်မာတဲ့အကြံအစည်တွေ ရှိနေနိုင်တယ်၊ မင်းစဉ်းစားပါ။ ချွေးချယ်စရာတစ်ခုခုကိုပေါ့။ မင်းကို ဘာတွေ ဖိအားပေးမလဲ၊ ဒါမှမဟုတ် အလုပ်ထုတ်ပစ်မလား။ ဒါကို ပါလည်း မသိနိုင်ဘူး”

“ကျွန်မ ထွက်မှာပါ ဆရာကတော်၊ ကျွန်မ ခင်မှုန့်ခရဲ့ လက်အောက်မှာ မနေပါဘူး”

“သေချာစဉ်းစားပါ၊ မင်းဒီမှာနေတာ သုံးနှစ်ရှိသွားပြီလေ”

“ဆရာကတော့်ကိုတော့ သံယောဇဉ်ရှိပါတယ်။ ဆရာကတော် လိုအပ်တဲ့အချိန်တိုင်း မိအေး အဆင်သင့်ရှိနေပါမယ်”

ဟုဆိုကာ မိအေးက ကုန်းကုန်းလေး ထွက်သွားချိန်မှာတော့ သူမ ရင်မောသွားရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မနက်စာကို ဆက်မစားတော့ပါဘဲ ဘာတွေများဖြစ်လာဦးမလဲဟု ချင့်ချိန်ရင်း အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့ကာ အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲလျောင်းလိုက်ပါသည်။

သူမစိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးနေပါ၏။ မိအေးသာ ထွက်သွားလျှင် မလေးတစ်ယောက်တည်းနဲ့ အချက်အပြုတ်၊ အလျှင်

အဖွပ်နဲ့ အိမ်သန့်ရှင်းရေးဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ပါချေ။

ဒီလောက်ကျယ်ပြီး ကြီးမားတဲ့အိမ်ကြီးမှာ အိမ်မှုကိစ္စ အတွက် နှစ်ယောက်ထားတာပင် မလုံလောက်ချင်ပါ။ အလုပ် သမားပေါပေမယ့် လူကောင်းဆိုတာ ရှားလှတာမို့ မိအေး ထွက် သွားမည့်အဖြစ်ကို သူမ ရင်မောပါသည်။

အလုပ်သမားတွေနှင့် ခင်ခင်မင်မင်နေတတ်သည့် သူမ က မိအေးအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိပါသော်လည်း ခင်မှုန့်ခရဲပုံက သည်းခံချင်စရာမကောင်းတဲ့အပြုအမူမျိုးလေ။ ပြီးတော့ ခင်မှုန့် ခနဲ့မိအေးက လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်ဆိုတဲ့ပတ်သက်မှုမျိုး ရှိခဲ့ဖူးကြ သူတွေလေ။

သူမ ရင်မောရပါသော်လည်း ခင်မှုန့်ခကို မထားထား ချင်ပါ။ သူမတောင် ခင်မှုန့်ခရဲအပြုအမူတွေကို မလွဲသာလို့ ကြိတ် မှိတ်သည်းခံနေရတာပဲ။ တခြားလူတွေကိုပါ သူမလိုအဖြစ်မျိုးထဲ ဆွဲခေါ်မထားချင်ပါ။

ခင်မှုန့်ခရဲအရိပ်တွေ စိုးမိုးနေပြီဖြစ်တဲ့ ဦးနေလကို မည် သူမျှ မလွန်ဆန်နိုင်သည့်အဆုံး သက်ပြင်းချရုံတစ်ပါး ဘာကိုမှ မတတ်နိုင်ပါတော့ချေ။

အခန်း (၁၉)

“အဟင့်... အဟင့်... အဟင့်... အီး”

တံခါးဝ၌ ဦးနေလရဲ့ခြေသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ပင် ရေခွက်ထဲမှရေကိုနှိုက်ကာ ဝါးပြင်ကိုပွတ်လိုက် ပါ၏။

“အီး... ဟီး... ဟီး”

အမှန်တကယ် ခံစားဝမ်းနည်းနေပုံနှင့် ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုပြနေသည်တွင် ဦးနေလမှာ ပြာသွားရကာ...

“ဟင်! ငယ်လေး၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

အပြင်မှစားစရာဝယ်ပြီး ပြန်လာတဲ့ဦးနေလက စိုးရိမ်တကြီးမေးလျှင် ခင်မူနီခမှာ အငိုပိုသွားရကာ ရှိုက်သံလေးပင် ထွက်စပြုလာခဲ့ရပါသည်။

“အီး...ဟီး...ဟီး”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ခင်လေးရယ်၊ ဦး စိုးရိမ်လှပြီ၊ ပြောပါ ဘယ်နား နာတာလဲဟင်။ ဆရာမခေါ်လိုက်မယ်လေ”

“ရင်ထဲမှာ နာတယ် ဦးရယ်”

“ဟင်!”

“သူများတွေရဲ့စော်ကားတာကို ခံရတဲ့အချိန်လောက် အသည်းနာတဲ့အချိန် ဘယ်မှာရှိဦးမလဲ ဦးရယ်”

“ဟင်!”

“ဒီမှာကြည့်ပါဦး”

ဟုဆိုကာ အခုချိန်ထိ စိုစိစိဖြစ်နေသေးသော ကော်ဖီ စိုထားသည့်လုံချည်စကိုပြလျှင် ဦးနေလမှာ မှတ်တက်သွားရပါသည်။

“ဒါတွေက မမိုးမေ လုပ်လိုက်ပြန်ပြီလား”

“အတွင်းလူ ရိုသေမှ အပြင်လူ ခန့်ငြားဆိုတဲ့စကားနဲ့”

က ရှိတယ်မဟုတ်လား ဦးရယ်။ ကျွန်မ သိပ်ဝမ်းနည်းတာပဲ။ အစ်မကြောင့် ကျွန်မငိုက်ထဲက ကလေးက ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ တောင် မသိရသေးဘူး။ စိတ်ပင်ပန်းတာနဲ့ပဲ ငိုက်ထဲက ကလေးလည်း ကျန်းမာပါဦးမလား။ အစ်မကိုနားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်။ အစ်မက ကျွန်မအပေါ် ဘယ်လိုပဲဆက်ဆံဆက်ဆံ ကျွန်မက နားလည်ပေးနိုင်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်သမားတွေကတော့ ရိုဂိုသေသေလေးပဲ ကျွန်မအပေါ်ဆက်ဆံပေးစေချင်တယ်။ ကျွန်မကလည်း ဦးရဲ့ဇနီးပဲမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာလို့လဲ”

“ကျွန်မကိုစော်ကားတာလည်း ဦးကိုစော်ကားသလိုပဲ မဟုတ်လား”

“ဘယ်သူတွေက ခင်လေးကို မလေးမစားလုပ်ကြလို့လဲ”

“ဦးရှေ့မှာသာ ကျွန်မက ခေါင်းမောနေနိုင်ပေမယ့် ဦးကွယ်ရာမှာတော့ ကျွန်မက နေစရာမရှိပါဘူး ဦးရယ်”

“ဟင်”

“ဦးလည်း ထွက်သွားပြီးရော ကျွန်မက မိအေးကို ကော်

ဖိနည်းနည်းထည့်ပေးပါလို့ပြောတော့ မိအေးက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ ကျွန်မရှေ့မှာတင် အိုးလိုက် ခွက်ထဲငဲ့ချတယ်။ အဲဒါ ကျွန်မကို မထေ့မဲ့မြင်ပြုတာလေ။ ခွက်ကိုယူပြီး ငွေပေးရမှာမဟုတ်လား။ ဦးကိုတော့ သူဒီလိုလုပ်ပေးပြီး ကျွန်မကိုတော့ ဘယ်လိုပုံဆက်ဆံတာလဲ။ ကျွန်မသိပ်ဝမ်းနည်းတာပဲ”

“ခင်လေးရယ်”

“မိအေးက ဒါတင်မကသေးဘဲ ကျွန်မကို ဘယ်တည်းက ပြုံးထားမှန်းမသိဘဲ ကော်ဖီပူနဲ့ မတော်တဆပုံဖမ်းပြီး ကျွန်မပေါင်ပေါ် လောင်းချတယ်လေ”

“ဟင်!”

“အစ်မက မျက်နှာသာပေးထားတော့ အစ်မအားကိုးနဲ့ ကျွန်မကို မထေ့မဲ့မြင်ပြုကြသေးတယ်”

“မိအေးက အရင်က အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာလဲ၊ ဦးက ကျွန်မကို မယုံဘူးလား”

ဟု စုထော်ထော်လေးဆိုလျှင် ဦးနေလက သူမကိုပွေ့ဖက်ကာ...

“ဆောရီး... ခင်လေးရယ်၊ မင်းကို သိပ်ကိုဒုက္ခများစေ

ခဲ့ပြီ။ ဦးကိုယုံပါ။ ဘာမှအားမဝယ်ခဲ့နော်။ ခင်လေးအနားမှာ ဦးတစ်ယောက်လုံး ရှိတယ်။ သူတို့က ခင်လေးကို အဲဒီလိုပြုမူကြလေလေ၊ ဦးက အသနားပိုပြီး ချစ်လေလေပါပဲ”

ဟုဆိုကာ ခင်မူန့်ခကို ယုယုယယထွေးပိုက်ထားမိပါ၏။

“ဦးကို ကျွန်မသိပ်ချစ်ပါတယ်။ ဦးကိုချစ်သလို အစ်မကိုလည်း ချစ်ပါတယ်။ မောင်နှမမရှိတဲ့ကျွန်မက အစ်မကို အစ်မအရင်းတစ်ယောက်လို သံယောဇဉ်တွယ်မိကာမှ အစ်မက ကျွန်မအပေါ် အဲဒီလိုရက်စက်တာတော့ ကျွန်မသိပ်ဝမ်းနည်းတာပဲ”

“သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ ခင်လေးရယ်၊ ဦး မမိုးမေကို တစ်ခုခုပြောမှဖြစ်တော့မယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ ဦးရယ်၊ ကျွန်မက တိုင်တယ်ဆိုပြီး ကျွန်မကို အစ်မပိုမှန်းသွားပါဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ ဦးနေလရဲ့ရင်ခွင်ထဲကို တိုးဝင်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်မက သာယာအေးချမ်းတဲ့ မိသားစုတာဝန်မှာ နေချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်မနဲ့ကျွန်မက အဆင့်ချင်းသိပ်ကွာလွန်းနေတယ်လေ။ အစ်မက ကျွန်မနဲ့ အဲဒီလိုဘယ်နေချင်ပါ့မလဲ”

“ဪ၊ ခင်လေးရယ်”

၁၇၄ ★ မယ်ခိုင်

ဟုဆိုကာ အဖျားခတ်တုန်ယင်သွားတဲ့ ဦးနေလရဲ့အသံ
အရ သူမ သိလိုက်ပါပြီ။ မကြာခင် သူမ အောင်မြင်တော့မည်
ဆိုတာကိုပေါ့။

အခန်း (၂၀)

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် မှန်ရှေ့တွင်ထိုင်ကာ ဆံပင်ကို
ခပ်မြင့်မြင့်လေး ထုံးဖွဲ့နေသောမမိုးမေမှာ...

“ဝင်လာပါ”

ဟုအသံဖြင့် ပြောလိုက်ပါသည်။ သို့သော် မထင်မှတ်
ထားပါဘဲ တံခါးဝမှဝင်လာသူကြောင့် အံ့အားသင့်သွားရပါသည်။

“အစ်ကို”

ဟုဆိုကာ မတ်တပ်ရပ်၍ ကြိုဆိုမိသွားပါသည်။

သော် သူမကိုပြုံးပြန့်တဲ့ဆက်ခြင်းမရှိဘဲ၊ ကုတင်ပေါ်တွင် လေးလေးပင်ပင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည့်ဦးနေလကြောင့် သူမမှာ တွေးစရာတစ်ပုံကြီးဖြစ်သွားရပါသည်။

“မင်းကို ကိုယ်သိပ်အထင်ကြီးထားခဲ့တာ မိုးမေ”

ဟူ၍ လေးပင်စွာပင် စကားအစကို ချီလာခဲ့တော့ သူမသဘောပေါက်စပြုလာခဲ့ရပါသည်။ သူမထံသို့ သူမရဲ့ခင်ပွန်းက ကောင်းသောလာခြင်းမျိုးနဲ့ လာခဲ့တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုပေါ့။

“မိန်းမတွေဖြစ်တဲ့ ဖိစိကွေးပြဿနာလေးတွေမှာ ကိုယ်ဝင်မပါချင်ခဲ့ဘူး”

“အစ်ကို ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ”

“မင်း ခင်မှုန်ခကို နွေးနွေးထွေးထွေး ကြိုဆိုပေးပါ”

“ရှင်!”

“သူ့ဗိုက်ထဲမှာ ကိုယ့်ကလေးက ရှိနေတယ်၊ သားယောက်ျားလေးလည်းဖြစ်နိုင်တယ်၊ သားဆိုတာ အိမ်ရဲ့ဦးဆောင်သူပါ။ အရှင်သခင်ဆိုလည်း ဟုတ်တယ်၊ ခင်မှုန်ခက အင်မတန်သနားစရာကောင်းတဲ့မိန်းကလေးပါ။ သူ့ကိုကြိုဆိုပေးပါ မိုးမေ”

ဟု တစ်သက်လုံး သူမအပေါ် အောက်ကျမခံခဲ့ဖူးတဲ့

အစ်ကိုက သူမကိုတောင်းဆိုသလိုပြောနေ၍ သူမရင်ထဲမှာ နာကျင်သွားရပါသည်။

“အလုပ်သမားတွေအားလုံးကိုလည်း မှာထားပါ။ ခင်မှုန်ခကို ရှိရှိသေသေဆက်ဆံကြပါလို့။ အဲဒီလိုကိစ္စလေးတွေမှာပါ ကိုယ်က ဝင်ပါနေရတာ သိပ်သဘာဝမကျဘူး”

ဟုဆိုတော့ သူမက ဦးနေလကို ငေးကြောင်ကြောင်ပင် သတိလက်လွတ်ကြည့်ကာ...

“အစ်ကို သိပ်ကိုပြောင်းလဲသွားပြီ၊ အများကြီးပြောင်းလဲသွားပြီ၊ ခင်မှုန်ခ သိပ်တော်တာပဲ၊ တည်ကြည်လေးနက်ပြီး အများလေးစားအောင် နေတတ်တဲ့အစ်ကိုကို ဒီလိုလူမျိုးအဖြစ် ပြောင်းလဲပေးလိုက်တာ သိပ်တော်တာပဲ”

“မင်း ဘာကိုပြောချင်နေတာလဲ မိုးမေ”

“ခင်မှုန်ခကို ချီးကျူးချင်တာပါ၊ လက်ဖျားခါရလောက်အောင် တော်လွန်းလို့ပါ”

“မင်းနဲ့မယှဉ်သာပါဘူး၊ မင်းက ငါမရှိလည်းဖြစ်တဲ့ ခပ်ထက်ထက်မိန်းမတစ်ယောက်ပါ”

“အစ်ကိုနဲ့ယှဉ်ပြီး စကားနိုင်မလှချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အစ်

ကိုသိအောင် တစ်ခုတော့ပြောချင်တယ်။ ကျွန်မကလည်း မိန်းမတွေထဲက မိန်းမတစ်ယောက်ပါပဲ။ မည်သည့်အိမ်ထောင်သည်မဆို ကိုယ့်ခင်ပွန်းနဲ့ သာယာအေးချမ်းစွာ နေချင်ကြတာချည်းပဲ။ အစ်ကိုပြောပါ။ ကျွန်မမှာ ဘာလိုအပ်ချက်တွေရှိနေလို့လဲဟင်၊ ကျွန်မကို ဘာလို့များ အဲဒီလိုကြီး စိမ်းကားနိုင်ရတာလဲ”

“မင်းက ပြီးပြည့်စုံတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ပါ မိုးမေ။ မင်းမှာ ဘာလိုအပ်ချက်မှမရှိပါဘူး။ ပြည့်စုံလွန်းနေပါပြီ။ ခင်မူန့်ခက ဘာမှမရှိဘူး။ ကိုယ် ခင်မူန့်ခကို သနားတယ်။ မင်းလည်း သိပါတယ်။ မင်း သူ့အပေါ် ဘာပဲလုပ်ပါစေ၊ ဘယ်လောက်ပဲ ခိုင်းပြပါစေ၊ သူ မင်းအပေါ် တစ်ချက်စိတ်မဆိုးခဲ့ဘူး”

“ရှင်! အစ်ကို ဘာပြောလိုက်တယ်”

“ဒါကြောင့် ကိုယ် ခင်မူန့်ခကို ပိုပြီးသနားလာမိတယ်။ ခင်မူန့်ခလိုအပ်ချက်တစ်ယောက်က ကိုယ့်လိုအိမ်ထောင်သည်ရဲ့အမည်မဖော်တဲ့ဇနီး လုပ်နေရတာနဲ့တင် ခင်မူန့်ခရဲ့အဖြစ်က သနားစို့ကောင်းနေပါပြီ။ မင်း သူ့ကိုကောင်းကောင်းဆက်ဆံပေးပါ”

ဟု သူ့မဘက်ကို ထည့်မတွက်ပါဘဲ တစ်ဖက်စောင်းနင်း ပြောနေသောအစ်ကိုရဲ့စကားလုံးများက သူ့မရင်ကို ထက်

ခြိမ်းအက် နာကျင်စေရပါသည်။ ခင်ပွန်းသည်အပေါ် စိတ်ပျက်သည်ထက် ပိုလာခဲ့ရပါသည်။

“ကျွန်မက မခံစားတတ်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်လား အစ်ကို။ ကျွန်မက နှလုံးသားမရှိတဲ့မိန်းမလား အစ်ကိုရယ်။ အစ်ကိုရဲ့စကားလုံးတွေက တစ်ဖက်စောင်းနင်းဖြစ်နေပါတယ်ဆိုတာကို အစ်ကို တွေးမိရဲ့လား”

“မင်း ကိုယ့်ကို အဲဒီလိုလေသံမာမာနဲ့ ပြောပိုင်ခွင့်မျိုး မရှိဘူး မမိုးမေ။ ဒီအိမ်မှာ ကိုယ်က အိမ်ထောင်ဦးစီး၊ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်အောက်မှာပဲ မင်းတို့နေထိုင်ရမယ်”

“ရှင်က သိပ်ကိုတစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တာပဲ ကိုနေလ၊ ရှင်ကို ကျွန်မက သဘောထားပြည့်ဝသူလို့ ယူဆထားခဲ့တာ”

“ဘာ !”

“မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့မာယာအောက်မှာ ရှင်ဟာ ရုန်းထွက်လို့မရနိုင်တော့ဘူး ကိုနေလ။ ရှင် မွန်နေပြီ၊ ရှင် အချစ်မွန်နေပြီ”

“ဘာ !”

“အချစ်စိတ်မွန်နေတဲ့ ရှင်ရဲ့စိတ်တွေကို ဘာဆွေကူ

သပေးရမှာလဲ”

သူမက ပေါက်ကွဲပြီး ပြောပစ်လိုက်ရာ ဦးနေလရဲ့စူးဝါးတဲ့အကြည့်တစ်ချက်ကို လက်ဆောင်ရရှိလိုက်ပါသည်။

“ဖြန်း!”

ယောက်ျားအားမို့ ပါးတစ်ဖက်မှာ ပူထူသွားပြီး မျက်နှာကြီးပါ နောက်ပြန်လည်ထွက်သွားကာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ဘုန်းခနဲလဲကျသွားရပါသည်။

“မှတ်ထား မိုးမေ၊ ငါ့ကိုမစော်ကားနဲ့”

ဟုဆိုကာ အခန်းထဲမှ ထွက်မည်အပြုတွင် သူမနဲ့သူ့ရဲ့အပြုအမူတွေကို မျက်လုံးလေး မှိတ်တုပ်မှိတ်တုပ်နှင့် ပြူးကြောင်ကြောင်လေးပင် တံခါးဝမှာရပ်ကာ ကြည့်နေခဲ့သော သမီးကြီးမိုးဦးနေခြည်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ဦးနေလရဲ့ရင်ထဲမှာ ဒေါသထွက်နေတာကြောင့် သမီးကြီးကိုပင် အားမနာနိုင်တော့ဘဲ အခန်းထဲမှထွက်သွားခဲ့ပါသည်။

“မေမေ”

“သမီးကြီး”

သမီးကိုလည်းမြင်ရော စီးကျနေတဲ့ မိမိရဲ့မျက်ရည်စ

များကို ဖယ်ရှားလိုက်မိပါသည်။

“နာနေလားဟင် မေမေ”

“မနာပါဘူး သမီးရယ်”

“မျက်ရည်တွေ ကျနေတယ်၊ သမီး ဆေးလူးပေးမယ်နော်”

ဟုဆိုတော့ သူမရဲ့မျက်ရည်တွေမှာ တားဆီး၍ မရနိုင်အောင်ပင် တရကြမ်း သွန်ကျလာခဲ့ရပါတော့သည်။

“သမီးလေးရယ်”

ဟုဆိုကာ သမီးငယ်ကိုပွေ့ဖက်ပြီး ရှုံးပွဲချ ငိုကြွေးလိုက်မိပါတော့သည်။

ဘယ်သူမှမမြင်ဘူးထင်ပြီး အားပါးတရငိုကြွေးနေတဲ့ သူမကို ဒေါ်ကြီးမြစိန်က အခန်းဝမှာ ရပ်ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိပါသည်။ ဆရာက ဒီအခန်းထဲကို မျက်နှာမူနီမူနီနှင့်ဝင်သွားကတည်းက အခြေအနေမကောင်းနိုင်ဘူးဆိုတာသိ၍ နားစွင့်နေခဲ့တာပါ။

ခုတော့ ထင်ထားတာထက်ပင် အခြေအနေက ဆိုးဝါး၍နေခဲ့ပါသည်။ လေးနှစ်ကျော်လုံးလုံး အိမ်တွင် အရှင်သခင်မ

၁၈၂ ★ မယ်နီ

အဖြစ် စီမံခန့်ခွဲလာသော ဆရာကတော်ကို သနားသွားမိပါသည်။

ပြဿနာရဲ့အရင်းအမြစ်ကို သိနေတဲ့ဒေါ်ကြီးမြစိန်မှာ သူမရဲ့အရှင်သခင်ဘဝက မာယာတွေကြားမှာ နစ်မြုပ်တော့မည် ကို ကြုံမြင်နေမိပါ၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာလည်း ခင်မှုန်ခကိုသိပ်ကြောက်သွား မိပါသည်။

ထိုကြောက်သွားမိခြင်းနှင့်အတူ ခင်မှုန်ခကိုသတိထား ဆက်ဆံဖို့ပင် မိမိကိုယ်ကို သတိပေးပြီးသားဖြစ်သွားရပါတော့ သည်။

★ ★ ★

အခန်း (၂၁)

“ဦး... ဦးဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်”

ဟူ၍ပင် ခင်မှုန်ခက မေးရလောက်တဲ့အထိ သူ့ရဲ့အမူ အရာတွေက ပျက်ယွင်းနေရပါသည်။

“ကျွန်မ ကြည့်နေတာ ကြာနေပြီ။ ထလိုက်ထိုင်လိုက် နဲ့ဖြစ်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ နေမကောင်းဘူးလားဟင်”

ဟုဆိုကာ ဦးနေလရဲ့နဖူးကို ဖွဖွစမ်းလိုက်သည်တွင် ဦးနေလက ခင်မှုန်ခရဲ့လက်ကို သူ့ရဲ့နဖူးပြင်မှ ညင်သာစွာ ဆွဲဖယ် ကာ...

“ဦး ဒီနေ့နားချင်တယ် ခင်လေး”

ဟု တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဆိုတော့ သူ့မချင်ထဲ ဝေဝေဝါဖြစ် သွားရပါသည်။ သူမက ဦးနေလရဲ့မျက်နှာကို သေသေချာချာ စူးစမ်းလေ့လာနေမိပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နည်းနည်းတော့ ထူးဆန်းနေသည်မဟုတ်ပါလား။

ဦးနေလမှာ အမှန်တကယ်ပင် စိတ်ရှုပ်စရာတစ်ခုခု ရှိနေပုံပေါ်ပါသည်။ နဖူးကြောလေးများကိုပင် လှမ်းမြင်နေရပါ၏။ သူမ သိလိုက်ပါသည်။ သူမက ဦးနေလကို အေးအေးဆေးဆေး အနားယူခွင့်ပေးသင့်သောအချိန်ပဲ ဆိုတာကိုပေါ့။

ယောက်ျားတွေက တစ်ခါတစ်ရံမှာ အနုအရွယ်တွေကို နှစ်သက်တတ်ပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင် နားအေးပါးအေး နေချင်တတ်ကြတယ်လေ။ သူမက အလိုက်သိရမှာပေါ့။ သူမ ဒါကိုမှမသိလျှင် ဒေါ်မိုးမေလိုပဲ အပယ်ခံဘဝရောက်သွားနိုင်တယ်လေ။ ထို့ကြောင့်ပင် နေရာမှ ထရပ်ကာ...

‘ဒါဆို ဦး အေးအေးဆေးဆေးနားလိုက်ဦးနော်။ ဦးလိုအပ်တဲ့အချိန် ကျွန်မကိုခေါ်လိုက်ပါ’

ဟုဆိုပြီး အခန်းထဲမှ သူမက လိမ္မာပါးနပ်စွာ ထွက်လာခဲ့သည်တွင် ဦးရဲ့မျက်ဝန်းထဲမှအချိန်တစ်ခုကိုတော့ သူမ တွေ့ဖြစ်အောင် တွေ့လိုက်ပါသေးသည်။ သူမ အဖြေရှာချင်လှပါ၏။ သူမ မဖတ်တတ်သည့် ဦးနေလ၏မျက်ဝန်းရိပ်ကိုပေါ့။

ပြီးတော့ သိချင်နေမိပါသည်။ ဒီနေ့ ဦးနေလက ဘာဖြစ်နေတာလဲဆိုတာကိုပေါ့။ ဖြစ်ချင်တာကိုဖြစ်အောင်လုပ်တတ်သည့်သူမက ကိစ္စအဝဝကို နားစွင့်ရန်အတွက် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ခုံပေါ်တွင် ငူငူကြီးထိုင်ကာ ကျန်ရစ်သော ဦးနေလကို ကျောခိုင်းခဲ့မိတော့၏။

ခင်မူနီခ ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ထိုအခန်းဝသို့ ဒေါ်ကြီးမြစိန် ရောက်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

“ဆရာ”

ဟု အခန်းဝတွင်ရပ်ကာ အသံပြုတော့ ဦးနေလက ဒေါ်ကြီးမြစိန်ကို လှမ်းကြည့်ပါသည်။

“ဝင်လာလို့ရမလား”

“ရပါတယ်၊ ဝင်လာပါ ဒေါ်ကြီးစိန်”

ဟုဆိုတော့မှ ဒေါ်ကြီးမြစိန်က ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ သူမ

ပါ၏။ အမေတစ်ယောက်လို သူ့ကိုယ်စဉ်ကတည်းက ထိန်းကျောင်းခဲ့သည့် ဒေါ်ကြီးမြစိန်မှာ ပြောစရာရှိနေခဲ့မယ်ဆိုတာကို ပေါ့။ ထို့ကြောင့်ပင် ထိုင်နေရာစာကြည့်ခုံမှ ထရပ်ပြီး ဆက်တီဝိုင်းတွင် ပြောင်းထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ထိုင်ပါ ဒေါ်ကြီးစိန်”

ဟုဆိုတော့မှ ဝတ္တရားတွေ ကျင့်ဝတ်တွေကို အထူးလိုက်နာသည့် ဒေါ်ကြီးမြစိန်က ဆက်တီခုံပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေကြသူနှစ်ယောက်မှာ စကားသံတို့က ဆိတ်သုဉ်းနေပါသည်။ စကားစ ရှာမရတာလည်း ဖြစ်နိုင်သလို ပြောမည့်စကားလုံးများကို စာစီကုံးနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူ့ရှေ့တွင် ထိုင်နေသောဒေါ်ကြီးမြစိန်ကို စကားလမ်းကြောင်းဖွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ဒေါ်ကြီးစိန် ဘာများပြောစရာရှိနေသလဲ”

“ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ဆရာလည်း စိတ်ရှုပ်နေမယ်ဆိုတာနားလည်ပါတယ်”

ဒေါ်ကြီးမြစိန်က အပြောခက်နေသလို စကားအစချီ

တော့ သူကပဲ စတင်ပြီး...

“ဒေါ်ကြီးစိန်ကို ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်။ အဲဒီနေ့က ဒေါ်ကြီးကို ကျုပ်အော်မိသွားတယ်။ တကယ်တော့ ဒေါ်ကြီးက မိခင်လိုနေလာခဲ့တဲ့သူပါ။ ကျုပ် နည်းနည်းရိုင်းသွားမိတယ်”

“အို! မဟုတ်တာကွယ်၊ မဟုတ်တာတွေ။ ဒေါ်ကြီးကို အဲဒီလိုလေး ရင်ထဲမှာ နေရာပေးထားတယ်ဆိုရင်ပဲ ကျေနပ်နေပါပြီ”

“အဲဒီနေ့က ကျုပ်စိတ်ရှုပ်သွားလို့ပါ။ မမိုးမေရဲ့စိတ်ကို တစ္ဆေတစ်ကောင်လို မြင်လိုက်ရလို့ပါ။ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်မိသွားတယ်”

ဟုဆိုတော့ ဒေါ်ကြီးမြစိန်က သူ့ကိုလေးတွဲစွာ ကြည့်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုအကြည့်တွေကို သူ ဖတ်တတ်နေခဲ့ပါသည်။ မိခင်တစ်ယောက်က ပြောမရဆိုမရသော ခပ်ဆိုးဆိုးသားတစ်ယောက်ကို ကြည့်တဲ့အကြည့်မျိုးပါ။ သူက တကယ်ပဲ ဒေါ်ကြီးမြစိန်ရဲ့အမြင်မှာ ဆိုးမိုက်နေပြီလား။

“ဘယ်သူက ကောင်းတယ်၊ ဘယ်သူက မကောင်းဘူး၊ ဘယ်အကြောင်းအရာက ဘာဖြစ်တယ်လို့ ဒေါ်ကြီးက ဆရာ့ကို

မပြောလိုပါဘူး။ မဝေဖန်လိုပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒေါ်ကြီးက လူကြီးတစ်ယောက်လေ။ ဒေါ်ကြီးလိုချင်တာက ဆရာကိုယ်တိုင် အမှန်အမှားနဲ့ အဆိုးအကောင်းကို ခွဲခြားတတ်စေချင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ကြီးက ဆရာကို တစ်ခုတော့ အပြစ်တင်ချင်တယ်။ ဒီနေ့ကိစ္စမှာ ဆရာလွန်တယ်”

ဟုဆိုကာ ဒေါ်ကြီးမြစိန်က ဦးနေလရဲ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး...

“ချစ်ကြွက်ကြလို့ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ထားကြတာပဲ။ ခုဆို မမကြီးတောင် သုံးနှစ်ပြည့်ပြီးသွားပြီ။ ကလေးတွေကို ကြင်နာတယ် မကြင်နာဘူးဆိုတာမျိုးကို ဒေါ်ကြီး မဝေဖန်ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆရာက ဆရာကတော့ကိုတော့ အဲဒီလို မလုပ်သင့်ဘူး”

ဟုဆိုတော့ ဒေါ်ကြီးမြစိန်ရဲ့စကားလုံးများက သူ့ရင်ကို ထိမှန်သွားရပါသည်။

“ဆရာကတော်က ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိတဲ့အမျိုးသမီးပါ။ သူ့ဆရာကိုသိပ်ချစ်ရှာပါတယ်။ မိန်းမကောင်းတို့မည်သည် စိတ်ဆန္ဒအချို့ကို သိက္ခာနှင့်ဖုံးဖိရမည်တဲ့။ ဆရာကတော်က သိက္ခာရှိတဲ့

အမျိုးသမီးပါ။ ဒေါ်ကြီးစိန်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဆရာကတော်ကို လေးစားပါတယ်။ အခု ဆရာကတော် သိပ်ကိုအားငယ်နေပါတယ်။ ဆရာလည်း ဆရာကတော်ရဲ့ရာဇဝင်ကို သိနေပါတယ်။ အားကိုးရာမရှိတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ အသိုက်မရှိတဲ့ငှက်တစ်ကောင်လိုပါပဲ”

“ကျုပ်သိပါတယ်။ ကျုပ်စိတ်ဆိုးတာပါ။ မမိုးမေရဲ့စိတ်ဟာ ခင်မူနီခအပေါ် သိပ်ခါးလွန်းတယ်”

“နားလည်ပေးပါ ဆရာ၊ မမိုးမေနေရာကို ဆရာ ခဏဝင်ကြည့်ပါ”

ဟုဆိုသော ဒေါ်ကြီးမြစိန်ကို သူ့စူးစမ်းသလို ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ကေန္တ မမိုးမေက ဒေါ်ကြီးမြစိန်ကို စည်းရုံးရေးလွှတ်လိုက်တာလားဆိုတာမျိုးကို အဖြေရှာမိပါ၏။ သူ့ရဲ့အကြည့်ကို ဒေါ်ကြီးမြစိန်က ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ သူ့ကိုလည်း ပြန်ကြည့်နေခဲ့ပါ၏။

“ဆရာအထင်မလွဲပါနဲ့၊ ဒေါ်ကြီး ဆရာနဲ့လာတွေ့တာ ဆရာကတော် မသိပါဘူး။ တကယ်တော့ ဒါကို ဒေါ်ကြီး ရှင်းပြနေဖို့တောင်မလိုပါဘူး။ ဒေါ်ကြီးထက် မမိုးမေရဲ့စိတ်ကို ဆရာက

၁၉၀ ★ မယ်ခိုင်

ပိုသိမှာမို့ပါ။ ဒေါ်ကြီးကလည်း ဒါကိုသတိပေးချင်တာပါ။ မမှားသောရှေ့နေ မသေသောဆေးသမားဆိုတာ လောကမှာ မြို့ပြီးသားပါ။ ပျက်အစဉ် ပြင်ခဏတဲ့။ အလယ်မှာနေပြီး သေသေချာချာတွေးကြည့်ပါ။ အကယ်၍ ဖြစ်ရပ်တွေကို အမှားလို့မြင်ရင် အချိန်တွေက မနှောင်းသေးပါဘူး။ တကယ်လို့မှန်နေတယ်လို့ ယူဆမိရင်လည်း ရှေ့ဆက်သွားပေါ့။ ကဲ... ဒေါ်ကြီးသွားတော့မယ်၊ ပင်ပန်းနေရင် အနားယူပါ”

ဟုဆိုကာ ဒေါ်ကြီးထွက်သွားချိန်မှာတော့ သူက ခုံပေါ်မှာပင် မလှုပ်မယှက်နှင့် ငူငူကြီးထိုင်နေခဲ့မိပါသည်။ သူ့ခေါင်းထဲရော နှလုံးသားထဲမှာပါ ရှုပ်ထွေးနေရပါ၏။ သူ ဘာကိုမှဆက်မတွေးနိုင်လောက်အောင် ခေါင်းထဲရှုပ်ထွေးနေရပါသည်။

သူ မှားသွားပြီလား။ အစကတည်းက မှားခဲ့တာလား။ ခင်မှုန်ခနဲပတ်သက်ခဲ့တဲ့အချိန်ကကို စမှားနေတာလား။ သူ မတွေးနိုင်တော့ပါချေ။ အခုချိန်မှာတော့ သူ ခင်မှုန်ခနဲကိုချစ်နေမိပါသည်။ ခင်လေးကို သူသိပ်ချစ်သွားခဲ့ပြီလေ။

★ ★ ★

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၂)

ဦးနေလကတော့ အတွေးများစွာတို့ဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေရပေမယ့် မိမိရဲ့အောင်ပွဲကို အသိအမှတ်ပြုချင်နေသော ခင်မှုန်ခကတော့ သွေးတိုးစမ်းရန်အတွက် မမိုးမေကို တစ်အိမ်လုံး နှံ့နေအောင် တိတ်တဆိတ်ရှာဖွေနေခဲ့ပါသည်။ သို့သော် သူမရဲ့အားထုတ်မှုက အချည်းနှီးဖြစ်သွားရပါသည်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မမိုးမေရဲ့အရိပ်အယောင်ကို ဘယ်မှာမှမတွေ့ရသောကြောင့်ဖြစ်ပါ၏။

ထူးဆန်းစွာပင် ဒေါ်မိုးမေက ပျောက်ဆုံးနေပါသဖြင့် သိချင်စိတ်က ပို၍ပြင်းပြလာရပါ၏။ ဦးနေလရဲ့မျက်နှာကလည်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထူးဆန်းနေပါသည်။

သူမ ခန့်မှန်းကာ သုံးသပ်လိုက်ပါ၏။ ဦးနေလနဲ့ဒေါ်မိုးမေတို့ သေချာပေါက် တစ်ခုခုဖြစ်ထားကြတယ်ဆိုတာကိုပေါ့။ ထိုသို့တွေးမိလေ၊ အကြောင်းအရာကို ပိုသိချင်လာလေဖြစ်ရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဒေါ်မိုးမေကို ရှာမရသည့်အဆုံး၌ သတင်းစုံသော စားဖိုဆောင်သို့ ထွက်လာခဲ့မိပါ၏။

စားဖိုဆောင်သို့ သူမရောက်သွားတော့ ပျာယာခတ်နေသော မလေးနှင့် ကြော်လှော်နေသော ဒေါ်ကြီးမြစိန်ကို တွေ့လိုက်ရပါ၏။

မလေးက သူမအဖို့ မမြင်လောက်ပေမယ့် ဦးနေလရဲ့ အရေးပေးခြင်းကိုခံရတဲ့ အိမ်တော်စိုးရာထူးနှင့် ဒေါ်ကြီးမြစိန်ကိုတော့ သူမ လန့်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်သင့်မဝင်သင့်ဆိုသည့်ကိစ္စကိုရပ်ကာ စဉ်းစားနေမိပါ၏။

သူမက မီးဖိုခန်းထဲဝင်သွားရင် ဘာဖြစ်နိုင်မလဲဟူသော ကိစ္စနှင့် ဆက်စပ်တွေးကြည့်နေမိပါသည်။ သို့သော် မလေးထံမှ သတင်းအချို့ကိုလည်း တီးခေါက်ကြည့်ချင်မိပါ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ဒေါ်ကြီးမြစိန်ရဲ့အလစ်ကိုချောင်းကာ ဝင်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါ

တော့၏။ ထို့ကြောင့်ပင် မီးဖိုခန်းထဲသို့ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုနေမိပါသည်။

အချိန်ကုန်သွားပေမယ့် ဒေါ်ကြီးမြစိန်က မီးဖိုခန်းထဲမှာ တစ်ဖဝါးမှ ခွာမသွားပါချေ။

‘ဒေါ်ကြီးစိန်က ဘာကြောင့် ဒီမှာလာရှုပ်နေတာလဲ’ဟု ပါးစပ်မှ ယောင်နုနုလေးပြောမိပြီး စဉ်းစားခန်းဖွင့်နေမိပါသည်။ သူမ ဒီအိမ်ကြီးကိုရောက်လာသည်မှာ တစ်နှစ်ကျော်သွားခဲ့ပါပြီ။ ဒီအချိန်အတွင်း ဒေါ်ကြီးမြစိန်ကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်နေတာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှမတွေ့ခဲ့ဖူးပါ။ စီမံခန့်ခွဲမှုလေးတွေသာ လုပ်တတ်တဲ့ ဒေါ်ကြီးမြစိန်က ဘာကြောင့် ဒီနေ့မှ ကိုယ်တိုင်ကွင်းဆင်းနေရတာလဲဟု စဉ်းစားလိုက်ချိန်မှာတော့ သူမခေါင်းထဲ အဖြေတစ်ခုပေါ်လာရပါသည်။

သူမ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ သူမကိုမှ အာခံချင်တဲ့မိအေးကို ဦးက အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်လို့ အားလုံးအလုပ်ရှုပ်ကုန်ရသည်ကို ကျေနပ်သွားမိသောအပြုံးမျိုးပါ။ သူမရဲ့စိတ်ထဲမှာတော့ အာခံချင်ဦးလေ၊ နည်းသေးတယ်ဟု ကျေးကျေနပ်နပ်ကြီးပြောမိပါသည်။

“ကဲ၊ မလေး။ ဆန်ပြုတ်ကို ပန်းကန်ထဲခပ်ထည့်လိုက်၊
ရေခွေးတစ်ခွက်ပါ ဗန်းထဲထည့်ပါ။ ဆရာကတော် ဆာနေရော
ပေါ့”

ဟုဆိုသံကို သဲသဲကွဲကွဲပင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှချောင်းမြောင်း
နားစွင့်နေသော သူမကကြားလျှင် ဒေါ်ကြီးမြစိန်ရဲ့စကားသံမှာ
စဉ်းစားစရာဖြစ်သွားရပါသည်။

“ဆန်ပြုတ်က ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ အိမ်မှာ ဘယ်သူက နေ
မကောင်းတာလဲ။ ကေန္တ ဒေါ်မိုးမေများလား”

ဟု နှုတ်မှတ်ဖွဖွပြောကာ လင်ပန်းကိုမပြီး ထွက်သွား
မည့်ဒေါ်ကြီးမြစိန်ရဲ့ခြေလှမ်းများကိုသာ စောင့်ဆိုင်းနေမိပါသည်။
မကြာခင်မှာပင် လင်ပန်းအဝါရောင်လေးကိုမကာ ဒေါ်ကြီးမြစိန်
မီးဖိုခန်းထဲမှထွက်သွားသဖြင့် သူမကလည်း ချောင်းမြောင်းကြည့်
ရှုနေရာမှထွက်ကာ ခပ်တည်တည်ပင် မီးဖိုခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့
ပါသည်။

“ဘာလိုနေသေးလို့လဲ ဒေါ်ကြီးစိန်”

ဟု သူမကိုလှည့်မကြည့်ဘဲ မလေးကမေးလျှင် သူမက
ချောင်းဟန်လိုက်ပါသည်။

“အဟင်း... အဟင်း”

“ဟင်! ခပ်မှုန့်၊ အဲ... ဆရာ... အဲ... ဘယ်လိုခေါ်
ရမှန်းမသိတော့ပါဘူး”

မလေးက ယောင်နုနုဖြစ်သွားလျှင် သူမရင်ထဲ ကျေနပ်
သွားရပါသည်။ ဒီလိုပဲဖြစ်ရမှာပေါ့။ ခပ်မှုန့်ခဆိုတဲ့သူမနဲ့တွေ့လျှင်
ဒီလိုပဲဖြစ်နေရမယ်လေ။

“ရပါတယ်၊ အခေါ်အဝေါ်တွေက သိပ်ပြဿနာမရှိပါ
ဘူး”

“ဘာများခိုင်းစရာရှိလို့လဲ”

မိမိကိုယ်ကိုခိုချနေသည့်မလေးရဲ့ လေယူလေသိမ်းကို
သူမ သဘောကျသွားရပါသည်။ အခုမှ သူမက အရှင်သခင်မနဲ့
တူသွားရသည်လေ။ မိအေးကို စံပြပြုလုပ်လိုက်၍ အကြောမာ
တဲ့မလေးက အချိုးပြောင်းသွားသည်ထင်ပါရဲ့။

“ဘာမှတော့ ခိုင်းစရာမရှိပါဘူး၊ အိမ်ထဲမှာချည်း နေ
နေရတော့ အညောင်းမိနေတာနဲ့ အပျင်းပြေလမ်းလျှောက်ထွက်
လာတာ။ ဪ၊ ဒါနဲ့ မိအေးတစ်ယောက်လည်း မတွေ့ပါလား”
အပြစ်ကင်းသူတစ်ယောက်လို သွေးတိုးစမ်းကာ

လိုက်လျှင် မလေးက...

“မရှိတော့ဘူး၊ အလုပ်ထွက်သွားပြီ”

ဟုဆိုလျှင် သူမရင်ထဲ ကြိတ်ပြီးပြီး...

“ဘာလို့လဲ”

ဟုမသိသလိုမေးတော့ မလေးရဲ့အဓိပ္ပာယ်ပါအကြည့် တစ်ချက်ကို လက်ခံရရှိလိုက်ပြန်ပါသည်။ မလေးရဲ့ထိုအကြည့် ကို မနှစ်သက်ပါသော်လည်း သူမ ကျေနပ်သည်လေ။ သူမရဲ့ လုပ်ရပ်ကို သူမ ကျေနပ်အားရနေပါသည်။ မလေးရင်ထဲက သူမ ကိုအပြစ်တင်နေပေမယ့် တကယ်တမ်းတော့ မလေးက သူမကို ပြန်ပြောရဲလို့လား၊ လွန်ဆန်နိုင်လို့လားဟု ကျေနပ်အားရစွာပင် ပြုံးနေဖြစ်ပါသည်။

“ဪ၊ သိပြီ... သိပြီ၊ ဟိုနေ့ကကိစ္စကို ဦးနေလသိ သွားပြီး စိတ်ဆိုးလို့ မိအေးကို အလုပ်ထုတ်လိုက်တာ မဟုတ် လား”

ဟူသော ခင်မူန့်ခရဲ့အထက်စီးနင်းလေသံကို မလေးရင် ထဲ ခါးသက်သွားမိကာ...

“ထုတ်လိုက်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ထွက်သွားတာပါ။ မလုပ်

ချင်တော့ဘူးလို့ ဆရာကတော့ကိုပြောပြီး ထွက်သွားတာပါ”

ဟု တစ်လုံးချင်းပြောချလိုက်မိပါတော့သည်။ မလေးရဲ့ စကားလုံးကြောင့် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားသော ခင်မူန့်ခရဲ့မျက် နှာကို ရင်ထဲက ကျိတ်ကျေနပ်အားရနေမိပါသည်။

ခင်မူန့်ခကလည်း ပျက်ယွင်းနေသော မိမိရဲ့မျက်နှာထား ကို အချိန်မီပြင်ဆင်ကာ...

“ထွက်ပေါ့၊ ဒီအိမ်လောက်ကောင်းတဲ့အိမ် ဘယ်မှာရှာ မလဲ”

ဟုဆိုလိုက်ရပေမယ့် ရင်ထဲမကျေမနပ်ဖြစ်သွားရတာ တော့ အမှန်ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် သိချင်ရာကိုမေးပြီး ထွက်ခွာဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏။ ထို့ကြောင့်...

“ဒီနေ့ အိမ်ကတိတ်ဆိတ်နေသလိုပဲနော်၊ မမကြီးနဲ့ မမ လေးတို့ကိုလည်း မတွေ့ဘူး”

“မမကြီးကိုရော မမလေးကိုပါ ကလေးထိန်းကျောင်း ပို့ထားတယ်”

“ဪ၊ သူ့အမေနဲ့အတူသွားကြတာပေါ့”

“ဆရာကတော် နေမကောင်းဘူး”

“ဪ၊ ဒါကြောင့် ဒေါ်ကြီးမြစိန်က ဆန်ပြုတ်ယူသွားတာကိုး။ တော်တော်များ နေမကောင်းတာလား။”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး။”

“အင်း... သတင်းသွားမေးဦးမှပဲ။”

“မမေးပါနဲ့၊ အခန်းထဲမှာပဲ ငြိမ်နေတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ချင်ဘူးလို့ပြောတယ်။”

ဟုဆိုသော မလေးရဲ့စကားကြောင့် ပြဿနာရဲ့အရင်းအမြစ်ကို ပို၍စိတ်ဝင်စားသွားရပါသည်။ ဒေါ်မိုးမေရဲ့သတင်းကို ရအောင်ပင် မလေးထံ စုံစမ်းတော့မယ်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ စကားနှိုက်ရန် စကားလုံးတွေကို ခေါင်းထဲ၌တန်းစီလိုက်လျှင်...

“ဟင်! ခင်မူနဲ့၊ ဘာကိစ္စလဲ။”

ဟုဆိုကာ လင်ပန်းအဝါလေးကို မထားသော ဒေါ်ကြီးမြစိန်က မီးခိုခန်းထဲပြန်ဝင်လာ၍ သူမအစီအစဉ်တွေမှာ ပျက်သွားရပါသည်။ ထက်မြက်သောဒေါ်ကြီးမြစိန်ရဲ့ သံသယမျက်ဝန်းကို သူမ မနှစ်သက်ပါသော်လည်း ဒေါ်ကြီးမြစိန်က ဦးနေလေရဲ့မျက်နှာသာပေးခြင်း ခံရသူလေ။ ဒေါ်ကြီးမြစိန်ကို တိုက်ခိုက်ဖို့တော့ ခက်ခဲလိမ့်မယ်ဆိုတာ သူမသိပါသည်။

ထို့ကြောင့် အပြုံးတုကို အိလည်လည်ကြီး ဖန်တီးလိုက်ပြီး...

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ပျင်းတာနဲ့ မလေးနဲ့စကားလာပြောနေတာ။ မလေးလည်း တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ စကားပြောဖော်လိုအပ်နိုင်တယ်လေ။ ကဲ၊ ခုတော့ ဒေါ်ကြီးစိန်ရဲ့ပြီဆိုတော့ သွားတော့မယ်။”

ဟုဆိုကာ ခင်မူနဲ့ခင်မူ ယောင်နုနဲ့ထွက်သွားချိန်မှာတော့ ဒေါ်ကြီးမြစိန်က မလေးကို မေးခွန်းတွေပါသောမျက်လုံးမျိုးနဲ့ ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဒါကိုသိသောမလေးကလည်း ထွက်သွားသောခင်မူနဲ့ခင်မူကျောပြင်ကို ချောင်းကြည့်ကာ...

“မိအေးနဲ့ ဆရာကတော်ရဲ့သတင်းကို လာစုံစမ်းပုံရတယ်။”

“ဘာပြောလိုက်သလဲ။”

“အမှန်ပြောလိုက်တယ်၊ ဒါနဲ့ ဆရာကတော် တော်တော်များ နေမကောင်းဖြစ်နေတာလား။”

“စိတ်ထောင်းတိုင်း ကိုယ်ကျေလေ။”

“ခြေနှစ်ချောင်း အဝင်မတော်ရင်လည်း မျက်ရည်ပဲဖြစ်

၂၀၀ ★ မယ်ခိုင်

နေတတ်တယ်။ ဟွန်း... ဆရာကတော့ကိုလည်း သနားပါတယ်။

မိအေးရော အဆင်မပြေပါ့မလား”

“ကဲကဲ... လုပ်စရာရှိတာကိုသာ လုပ်ပါ”

“ဝဋ်ဆိုတာ အမြဲရှိတယ်။ ခင်မူန့်ခတော့ ဝဋ်လည်း
မယ်”

ဟူသော မလေးရှေ့မခံမရပ်နိုင်စကားကြောင့် ဒေါ်ကြီးမ
စိန်မှာ သက်ပြင်းရှိက်လိုက်မိပါတော့သည်။

အခန်း (၂၃)

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မပါ။ ခင်မူန့်ခ”

ဟူသောအသံကိုကြားရသည်နှင့် နှလုံးသားမှာ နာကျင်
လာရပါသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ”

“အစ်မ နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ သတင်းလာမေးတာပါ”

ဟု ဆိုနေသော ခင်မူန့်ခရဲ့အသံမှာ ရိုးသားမှုတွေက

ပျောက်ဆုံးနေရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူမက...

“ကျေးဇူးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အခု ငါဘယ်သူနဲ့မှမတွေ့ချင်ဘူး”

ဟုဆိုကာ တံခါးကို လော့ခ်ချပစ်လိုက်ပါ၏။ အခန်းပြင်
မှ ခင်မူန်ခမကလည်း ငြိမ်သက်သွား၍ ခင်မူန်ခ ထွက်သွားပြီဆို
တာ သူမ သိလိုက်ပါ၏။

သူမ မှန်ကိုကြည့်လိုက်ပါသည်။ မှန်ထဲမှာပေါ်နေသော
သူမရဲ့မျက်နှာကြောင့် သူမနုလုံးသားတွေမှာ နာကျင်လာရပါ၏။
ပါးတစ်ဖက်မှာ ရောင်ကိုင်းပြီး ညိုမဲနေခဲ့ပါသည်။ အသားနာရ
သည်ထက် ရင်ထဲကအနာက ပို၍နက်ရှိုင်းလှပါသည်။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

ဒုတိယအကြိမ် တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာချိန်မှာ
တော့ နှစ်ရက်လောက် အခန်းအောင်းနေပြီဖြစ်တဲ့သူမက...

“ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မပါ”

“ဘာကိစ္စလဲ ခင်မူန်ခ”

“အစ်မ အရမ်းဖျားနေရင် ဆရာမခေါ်ပေးရမလားလို့

ပါ”

ဟုဆိုလာချိန်မှာတော့ ခင်မူန်ခရဲ့စကားလုံးတွေက စေ
တနာတို့ ပျောက်ဆုံးနေသည်ကို သူမ သတိထားမိသွားပါသည်။
ရိုးသားခြင်းမရှိတဲ့ ခင်မူန်ခရဲ့စကားလုံးတွေကို စိတ်ဖျက်သွားမိ
၍...

“ငါနားချင်နေတယ် ခင်မူန်ခ၊ ကျေးဇူးပြု၍ လာမနောင်
ယှက်ပါနဲ့”

ဟူသောစကားကြောင့် ခင်မူန်ခရဲ့သံသယမှာ ကြီးသွား
လိမ့်မည်ဟု ဘယ်သူက ထင်မှာတဲ့လဲ။ ဒေါ်မိုးမေရဲ့အသံတွင်
အင်အားတို့ပျောက်ဆုံးနေတာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါကို သိပ်ကိုထက်
မြက်တဲ့ခင်မူန်ခက ရိပ်မိသွားပါသည်။

“ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ဦးနေလနဲ့ဒေါ်မိုးမေက”

ဟု ပါးစပ်မှဖွဖွဆိုကာ စဉ်းစားနေမိပါ၏။ သူမ အထပ်
ထပ်စဉ်းစားပါသည်။ ပြောင်းလဲနေသည့်ဦးနေလရဲ့ပုံနှင့် အခန်း
အောင်းနေသည့် ဒေါ်မိုးမေရဲ့ထူးဆန်းမှုကိုပေါ့။

သူမ တစ်နာရီလောက် သံသယမဲ့အဖြေရှာလိုက်သည်
တွင် နောက်ဆုံးတော့ အဖြေတစ်ခု ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒေါ်မိုးမေနဲ့ဦးနေလက ကွဲကြတော့မှာ

သေချာတယ်”

ဟုအဖြေရလျှင် သူမ ပျော်သွားရပါသည်။ ဒါ သူမ ဖြစ်ချင်ခဲ့တဲ့ဆန္ဒမဟုတ်ပါလား။ ဒေါ်မိုးမေမရှိတော့မှ ဒီအိမ်ကြီး မှာ သူမက အရှင်သခင်မ ဖြစ်နိုင်သည်လေ။ သူမ မပျော်ဘဲ ရှိ ပါ့မလား။

သူမရဲ့အပျော်တွေ ခိုင်မာဖို့အတွက် သေချာမှုတစ်ခုခု ရရန် သူမ ကြိုးစားရပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ဒေါ်မိုးမေကလည်း သူမကိုမတွေ့ပါ။ ဦးနေလကလည်း တစ်ယောက်တည်းပဲနေလို နေ၍ သူမမှာ ဘယ်မှာစကားနှိုက်ရမည်မှန်းမသိအောင်ပင် လမ်း စပျောက်နေရပါသည်။

ဒေါ်မိုးမေနှိုင်းနေလကြားမှာ ပြဿနာရှိနေတယ်ဆိုတာ သေချာနေပါသည်။ သူမသိချင်တာ ပြဿနာကြီးသလား။ သေး သလားဆိုတာကိုပါ။ အကယ်၍ ပြဿနာက သေးခဲ့ရင် သူမမှာ ရှိတဲ့ဉာဏ်စွမ်းတို့နဲ့ ကြိုးသွားအောင် ဖန်တီးရမည်လေ။ အကယ် ၍ ကြိုးနေခဲ့ရင်လည်း ကြီးသည်ထက် ပိုကြီးအောင် ဖန်တီးရမည် လေ။ ဒါမှတစ်ခါတည်းနဲ့ ကိစ္စပြတ်မှာပဲဟုတွေးကာ အကြံကုန် ထုတ်နေမိပါသည်။

ကြစမ်း... ခင်မူနဲ့အ ကြစမ်းပါဟု ဆိုပြီး မိမိရဲ့ဦးခေါင်း ကိုပင် ရိုက်လိုက်မိပါသေးသည်။

သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ပြဿနာရဲ့အရင်းအမြစ်က ဘာ လဲ။ ပြဿနာရဲ့အရင်းအမြစ်ကိုသိမှ သူမ ဘာဆက်လုပ်ရမည် လဲဆိုတာ စဉ်းစားနိုင်မယ်လေ။ ဘာလဲ... ပြဿနာရဲ့အရင်း အမြစ်က ဘာလဲ... ကွာရှင်းကြဖို့ပြောရင်း ဖြစ်ကြတာလား။ ဒါ မှမဟုတ် ကွာရှင်းဖို့ပြောရင်း ပစ္စည်းအဝေမတည့်လို့ ဖြစ်ကြတဲ့ ပြဿနာလား။ ဒါမှမဟုတ် ကလေးနှစ်ယောက်ကြောင့်လား။ ဦး နေလက ကလေးနှစ်ယောက်ကို ဒေါ်မိုးမေလက်ထဲမထည့်လိုက် နိုင်လို့ ဖြစ်ကြတဲ့ပြဿနာလား။ ဒါဆိုရင်တော့ ထိုပြဿနာထဲ သူမ ဝင်ပါမှဖြစ်တော့မည်လေ။

အကယ်၍ ဦးနေလနဲ့ဒေါ်မိုးမေတို့က သူမကြောင့် ကွာ ရှင်းကြတော့မယ်ဆိုရင်တောင် ထိုက်သင့်သလောက် ငွေကြေး ပေးပြီး ကလေးနှစ်ယောက်ကို ဒေါ်မိုးမေနောက် ထည့်ဖြစ်အောင် ထည့်ရပါလိမ့်မည်။ ဒါမှလည်း သူမပိုက်ထဲက ကလေးအတွက် အန္တရာယ်ကင်းတာလေ။ သူမမွေးလာမည့်ကလေးက ယောက်ျား လေးဆိုရင် ကိစ္စမရှိပေမယ့် မိန်းကလေးသာဖြစ်နေခဲ့လျှင် အမွေ

ကိစ္စတွေက စကားများစရာဖြစ်လာနိုင်ပါသည်။ သူမမွေးလာမယ့် ကလေးအတွက် နေရာတစ်ခုခိုင်မာဖို့အတွက် သူမရဲ့နေရာက သေချာမှုရှိရပေလိမ့်မည်။

သားယောက်ျားလေး လိုချင်နေသောဦးနေလအတွက် သူမက သားတစ်ယောက် မွေးပေးနိုင်လို့ကတော့ ဒီအိမ်မှာ သူမက မိဖုရားတစ်ပါးဖြစ်လာနိုင်ပါသည်။ အာဇာနည်တို့မိဖုရားတစ်ပါးပေါ့။ အရှင်သခင်လောင်းရဲ့မိခင်လေး နေရာမရဘဲနေပါ့မလားဟူသောအတွေးက သူမရင်ကို ဝိတိဖြစ်စေရပါသည်။ ထိုဝိတိတွေတာရှည်ခိုင်မာစေဖို့အတွက်တော့ သူမ ကြိုးပမ်းရပါလိမ့်မည်။

သူမ စဉ်းစားမိပါသည်။ ဒီတစ်အိမ်လုံးက ဒေါ်မိုးမေရဲ့လူတွေချည်းပဲမို့ ဒေါ်မိုးမေက အင်အားတောင့်တင်းလှပါသည်။ ဒေါ်မိုးမေကိုပြိုင်ဖို့ဆိုလျှင်တော့ သူမမှာလည်း အင်အားရှိဖို့ လိုအပ်ပေလိမ့်မည်။ သူမဘက်က လူက ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲဟု စဉ်းစားနေမိစဉ်တွင် သူမရှေ့မှ ဖြတ်သွားတဲ့ဖိုးကျော်ကို လှစ်ခနဲပြေးမြင်မိပါသည်။ သူမခေါင်းထဲ အတွေးတစ်ခုက ဖျတ်ခနဲဝင်လာရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်...

“ဖိုးကျော်”

ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်မိပါတော့သည်။

ဖိုးကျော်မှာ ကြောင်နုနုဖြစ်သွားရပါသည်။ ခင်မူနီခက ဒီအိမ်ကိုရောက်လာတာ တစ်နှစ်ကျော်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း ပေါကြောင်ကြောင်နေသည့်သူ့ကို တစ်ခါမှ စကားကို အရေးတယူလုပ်ပြီး မပြောခဲ့ဖူးပါချေ။

“ကျွန်တော့်ကိုခေါ်တာလား”

ဟူသောချာအောင် ထပ်မေးလိုက်သည်တွင် ခေါင်းညိတ်ပြနေ၍ ပို၍အံ့သြသွားရပါသည်။ ကလေးထိန်းဘဝမှာတောင် အဖက်လုပ်ပြီး စကားမပြောတဲ့ခင်မူနီခက ဆရာကတော်ဖြစ်သွားချိန်မှ ခေါ်နေတော့ စဉ်းစားစရာဖြစ်နေရပါသည်။

“ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ ကတော်လေး”

သူမ သဘောကျသွားရပါသည်။ သူမ ချက်ချင်းသိလိုက်ပါပြီ။ ဖိုးကျော်က သူမရဲ့လူဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာကိုပေါ့။

“ဘာမှတော့ ခိုင်းစရာမရှိပါဘူး၊ မေးစရာရှိလို့”

“မေးစရာ”

“အင်း၊ ဟုတ်တယ်လေ၊ ငါက မင်းဆရာနဲ့သာ အကြင်လင်မယားဖြစ်သွားရတာ။ တကယ်တော့ မင်းရဲ့ဆရာအကြောင်း

ကို ငါက သိပ်မသိသေးဘူးလေ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်းက ဆရာအနားမှာ အမြဲနေတဲ့လူယုံတော်ကြီးဆိုတော့ မင်းဆရာရဲ့အကြောင်းကို ဒေါ်မိုးမေထက် မင်းက ပိုသိမယ်လို့ယုံကြည်တယ်”

“မှန်တာပေါ့ ကတော်လေးရယ်၊ ဆရာ အရက်သောက်သွားရင် ဆရာကတော်မှ မလိုက်နိုင်တာ။ ပြီးတော့ ဆရာက မကြာခဏ ခရီးထွက်တယ်လေ။ ကျွန်တော်က အပါးတော်မြဲမပါ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ”

“ဒါဆို မင်းက လုပ်ငန်းသဘောတရားတွေကိုလည်း သိနေတာပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့ဗျ။ ဆရာနဲ့အလုပ်အတူလုပ်တဲ့ ပွဲရုံပိုင်ရှင်တွေနဲ့လည်းသိတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာက မြို့ပေါ်ကစားသောက်ဆိုင်တွေမှာလည်း ရှယ်ယာဆိုလား ဝင်ထားသေးတယ်ဗျ။ ဒီမြို့မှာ ဖွင့်ထားတဲ့အပေါင်ဆိုင်နှစ်ခုရဲ့လည်ပတ်မှုစာရင်းတွေရယ်၊ ခြံပိုင်ရှင်တွေကို ကြိုပေးထားတဲ့ငွေစာရင်းတွေရယ်ကို ဖိုးကျော်မသိဘဲ ရှိပါ့မလား။ ဖိုးကျော်က စာအုပ်ပိုက် လိုက်ရတာလေ”

ဖိုးကျော်က ရိုးသားစွာဆိုတော့ သူမရဲ့အပြုံးတွေက ပို၍တောက်ပလာရပါသည်။ ဒီပုံအတိုင်းသာဆိုလျှင် သူမ လူရွေးမှန်သွားခဲ့ပြီပေါ့။

“စီးပွားရေးကတော့ ဟုတ်ပါပြီ လူမှုရေးကိစ္စတွေရော”

ဟု သူမကမေးလျှင် ဖိုးကျော်က သူမကိုကြောင်တောင်တောင်နှင့် ကြည့်နေခဲ့၍ သူမ သိလိုက်ပါသည်။ ဖိုးကျော်က သူမရဲ့စကားကို နားမရှင်းဘူးဆိုတာကိုပေါ့။

“ကတော်လေး ဘာမေးတာလဲ”

“ဪ၊ နင်ကလည်း နားဝေးလိုက်တာ၊ အပျော်ဇောလေးတွေကိုပြောတာ”

“ဪ၊ ဒါလား”

“ဟင်! ရှိနေသလား”

“ကျွန်တော် သိသလောက်ကတော့ ကတော်လေးတစ်ယောက်တည်းရှိတာဗျ”

ဟုဆိုတော့ ဖိုးကျော်ရဲ့စကားလုံးက သူမအတွက်တော့ ပျော်ရမလို ထိုင်ငိုမရမလိုဖြစ်သွားရပါသည်။ သို့သော် ပျော်ပဲ ပျော်လိုက်ကာ...

“မင်းဆရာနဲ့ မင်း ဒီနေ့တွေ့ပြီးကြပြီလား”

“မတွေ့ဘူးဗျ”

“ဟင်! ဒါဆို မင်းဆရာက ဒီနေ့အပြင်မသွားဘူးလား”

“မသွားဘူးဗျ”

“နေ့များမကောင်းလို့လား”

ဟုမသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ ပြောလိုက်သည်တွင် ဖိုးကျော်က သူမကို ပေမှိတ်မှိတ်ကြည့်ကာ...

“ကတော်လေး မသိဘူးလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ဆရာနဲ့ဆရာကတော် စကားများကြတယ်လေ”

“ဟင်!”

သူမမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည့်ပုံနှင့် အာမေဇွတ်သံပြုလျှင်...

“တော်တော်စကားများသွားကြပုံရတယ်ဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့များလဲ မသိဘူးနော်”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော် မသိဘူးဗျ၊ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများကြပုံတော့ပေါ်တယ်၊ အဝေးကနေဆိုတော့ ကေး

သံကိုမကြားလိုက်ဘူး။ ကျွန်တော်က ပန်းပင်ရေလောင်းနေရင်း ပြတင်းပေါက်က အမှတ်မထင်မြင်လိုက်တာ။ ဆရာက ဆရာကတော့ကို အဲဒီလိုမျိုးလိုက်တာ”

ဟု မာန်ပါပါနဲ့ ပါးရိုက်သလိုလုပ်ပြလျှင် သူမမှာ ဝမ်းသာလွန်း၍ ဘယ်လိုထပ်ပြီး မေးခွန်းထုတ်ရမှန်းမသိနိုင်တော့ပါ။ ဝမ်းသာလွန်းနေသည့်သူမရဲ့စိတ်က ဖုံးမနိုင်ဖိမရပင်ဖြစ်သွား၍ ပြုံး၍ပင် ဖိုးကျော်ကို ကြည့်နေဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

သူမဘယ်သိလိမ့်မလဲ။ ထိုမြင်ကွင်းကိုလည်း တစ်စုံတစ်ယောက်က စူးစူးစမ်းစမ်းကြည့်နေခဲ့မယ်ဆိုတာကိုပေါ့။

အခန်း (၂၄)

“ဦး...”

ဟုဆိုကာ ကော်ဖီဖုန်းကလေးနှင့် ဝင်လာသောသူမကို
စာရင်းစာအုပ်ကို လှန်လှောကြည့်ရှုနေတဲ့ ဦးနေလက မျက်ခုံး
လေးပင့်ကာ ကြည့်လာပါသည်။

“ဪ၊ ခင်လေး”

“ဦးက တစ်နေ့ကုန် စာကြည့်ခန်းထဲမှာပဲ အချိန်ကုန်နေ
တော့ ပင်ပန်းတာပေါ့လို့”

“လကန်ပြီလေ၊ စာရင်းတွေ ပြန်စစ်မှရမယ်၊ အရင်က

တော့ ဒါတွေ မမီးမေလုပ်တာပါ။ အခု သူနေမကောင်းတော့ ဦးပဲလုပ်နေရတာ”

ဟုဆိုတော့ ဦးနေလကို သူမ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားရပါ သည်။ သူမကိုတော့ချစ်တယ်ပြောပြီး ဒေါ်မီးမေရဲ့ကိစ္စကိုတော့ ဘာကြောင့်ဖုံးကွယ်ချင်ရတာလဲ။

“အစ်မက တော်တော်နေမကောင်းဖြစ်နေသလားဟင် ဘယ်နေရာက နေမကောင်းတာလဲ”

ဟု သူမက ရိုးသားသယောင် မျက်ဝန်းဝိုင်းဝိုင်းလေး နှင့်မေးခွန်းထုတ်လျှင်...

“ခင်လေးက စိုးရိမ်နေတာလား”

“အင်းလေ၊ စိုးရိမ်တာပေါ့။ မိသားစုပဲ၊ ဒီနေ့တောင် သတင်းမေးမလို့ အစ်မအခန်းထဲကို သွားခဲ့သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ တံခါးဖွင့်မပေးဘူး”

ဟု နှုတ်ခမ်းစုစုလေးနှင့်ပြောနေသော ခင်မူန်ခရဲ့လက် ကို ဦးနေလက ယုယုယံယဆုပ်ကိုင်ကာ...

“ခင်လေးက သိပ်ရိုးသားတာပဲ။ ဒါကြောင့် ဦးက ခင် လေးကိုချစ်နေရတာ”

ဟုဆိုလျှင် သူမက ဦးနေလရဲ့မေးရိုးလေးကို ခြေဖျား ထောက်ကာ နမ်းလိုက်ပြီးမှ...

“ပင်ပန်းနေသလားဟင်၊ ကျွန်မနှိပ်ပေးမယ်လေ”

ဟုဆိုကာ သွက်သွက်လက်လက်ပင် ဦးနေလရဲ့ကျော ကုန်းလေးကို လက်သီးဆုပ်လေးနှင့် ဖွဖွထုပေးတော့ ဦးနေလ မှာ ပြုံး၍နေပါတော့သည်။

“တကယ်တော့လေ၊ ဦးရဲ့စာရင်းတွေကို ကျွန်မ ဝိုင်း ကူလုပ်ပေးချင်တာ။ ကျွန်မက ဦးရဲ့ဇနီးပဲလေ”

“ခင်လေးက စာရင်းလုပ်တတ်လို့လား”

“သင်ရင်တော့ တတ်မှာပေါ့ဦးရဲ့”

“ဦး သင်ပေးရမလား”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ဟင်း... ဒါပေမဲ့ ဦးပင်ပန်းပါတယ်၊ ကျွန်မက ဉာဏ်ထိုင်းတယ်”

“အင်း... ဒါဆို ဖိုးကျော်ကိုပြခိုင်းမယ်လေ။ ဖိုးကျော် က လူသာပေါ့ကြောင်ကြောင်နေတာ၊ စာရင်းအင်းတော့ ကောင်း ကောင်းနိုင်တယ်”

ဟုဆိုလျှင် သူမမှာ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ဒီလိုပေါ့။

တစ်ချက်ချိတ် နှစ်ချက်ပြတ်လေ။ စာရင်းတွေလည်း နားလည်ပြီး သား၊ လူယုံလည်း ရှိပြီးသားပေါ့။

“အင်း... ကောင်းတယ်၊ ဒါဆို မနက်ဖြန်ကပဲစပြီး သင် တော့မယ်လေ။ မြန်မြန်တတ်တော့ ဦးကိုမြန်မြန်ကူနိုင်တာပေါ့ လို့။ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ... ဟုတ်ပါ့”

ဟုဆိုကာ ဦးနေလက ရယ်မောနေချိန်မှာတော့ ဒါ သူမ ကြောင့် ရယ်တာပါလားဆိုတဲ့ပီတိက ရင်ထဲဝင်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။ သို့သော် ထိုပီတိက ကြာရှည်မခံလိုက်ပါချေ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ စာကြည့်ခန်းနံရံတွင် ချိတ်ထားသော ဦးနေလနဲ့ဒေါ်မိုးမေတို့ရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ဓာတ်ပုံကြီးကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

“ဦး အရမ်းပျော်ခဲ့မှာပဲနော်”

ဟု အဆက်အစပ်မရှိ ပြောလိုက်သော သူမရဲ့စကားကို ဦးနေလက နားလည်ပုံမရပါ။ သူမကို လည်ပြန်၍ ကြည့်လာပါ သည်။ သူမက မျက်နှာငယ်လေးနှင့် နံရံမှဓာတ်ပုံကြီးကိုကြည့် ကာ...

“သိပ်လိုက်ဖက်တာပဲ”

ဟု ပြုံးပျော်နေပုံနှင့် မင်္ဂလာစုံတွဲကိုရည်ညွှန်းပြီး ပြော လျှင် မယားပြိုင်ထားသောသူက ခင်မုန့်ခအပေါ် အားနာသွားမိ ပါသည်။

“ကျွန်မစိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးတဲ့ပုံစံပဲ။ ကျွန်မလည်း အဲဒီလို မျိုးပဲ ခမ်းခမ်းနားနားမင်္ဂလာဆောင်ဖူးချင်ခဲ့တာ”

“ခင်လေးရယ်”

“မိန်းကလေးတိုင်း အဲဒီလိုအိပ်မက်မျိုးရှိကြပါတယ်”

“ဦး တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“တရားမဝင်တဲ့ကျွန်မဘဝကို နားလည်ပါတယ်”

“တရားမဝင်ဘူးလို့ ဘယ်သူပြောလဲ၊ ခင်လေးကို ဦး တကယ်လက်ထပ်မှာပါ။ အခြေအနေကြောင့် ကြန့်ကြာနေရတာ ကို နားလည်ပေးပါ။ လူမှုရေးတွေမှာ အများကြီးစဉ်းစားရမယ့် အနေအထားမို့ပါ။ ရှေ့နေဆီမှာ လက်မှတ်ထိုးဖို့လည်း စီစဉ်ထား တယ်။ ဦးရဲ့ရှေ့နေက ခရီးထွက်နေလို့ပါ”

“ဟင်! တကယ်လား ဦး”

“တကယ်ပေါ့”

“ဒါဆို ကျွန်မလည်း ဦးရဲ့တရားဝင်မိန်းမပေါ့”

“ဒါပေါ့၊ ကြည့်စမ်း! ကောင်မလေး ဘာတွေအတွေး
ချော်နေပြီလဲ။ မကြာခင်ပဲ မိခင်ဖြစ်တော့မယ်”

“ဦးကိုသိပ်ချစ်တာပဲ”

“ဆော့ရိုး ခင်လေးရယ်၊ ခင်လေးကို မင်္ဂလာပွဲမလုပ်
ပေးနိုင်တဲ့အတွက် ဦးတကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဦးကလည်း
ကိုယ်ချစ်တဲ့လူရဲ့ဆန္ဒတွေကို ဖြည့်ဆည်းပေးချင်လှပါတယ်။ ဒါ
ပေမဲ့...”

“ရပါတယ် ဦးရယ်၊ ဒီလောက်ဆိုရင်ပဲ ကျွန်မကျေနပ်
ပါပြီ။ အဲဒီအစား ကျွန်မမွေးမယ့်ကလေးကိုချစ်ပေးရင် လုံလောက်
သွားပြီလေ။ မင်္ဂလာပွဲမလိုတော့ပါဘူး”

“ဪ၊ ခင်လေးရယ်”

“ဦးကိုသိပ်ချစ်တာပဲ၊ သိလား၊ ခင်လေးအပေါ် အလို
လိုက်ပေးတဲ့ဦးကို သိပ်ချစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်လေးက ဦးကိုပြည့်
ပြည့်ဝဝချစ်ခွင့်မရှိပါဘူး”

“ဟင်! ဘာလို့လဲ”

“ဟင့်အင်း၊ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ဦးက ဂရုစိုက်တယ်
ဆိုရင်ပဲ လုံလောက်ပါပြီ။ ဒေါ်ကြီးစိန်ရဲ့မလိုလားတဲ့အကြည့်

မလေးရဲ့အထင်သေးတဲ့အကြည့်တွေကိုလည်း မမူတော့ပါဘူး။
ဒီအိမ်ကြီးမှာလေ၊ ခင်လေးကိုကောင်းတာ ဦးနဲ့ဖိုးကျော်ပဲ ရှိပါ
တယ်”

“ဖိုးကျော်!”

“အင်း၊ ဖိုးကျော်ကလေ၊ ကျွန်မကို ရိုရိုသေသေခေါ်
တယ်၊ ကတော်လေးတဲ့”

“အဲလိုခေါ်တာကို ခင်လေးက သဘောကျလို့လား”

“လူရာဝင်သလို ခံစားရလို့ပါ”

ဟုသာ မထိတရဲလေးဆိုလိုက်ပေမယ့် သူမ သိနေပါ
သည်။

ဦးနေလရဲ့သြဇာအရှိန်နဲ့ နောက်နေ့ကစပြီး သူမကို
အလုပ်သမားတွေအကုန်လုံးက ကတော်လေးလို့ ခေါ်ကြတော့
မည်ဆိုတာကိုပေါ့။

အခန်း (၂၅)

ဆရာဦးနေလ၏အမိန့်အရ ခင်မှုန်ခကို စာရင်းအင်း ကိုင်တွယ်ပုံများနှင့် လုပ်ငန်းပိုင်းဆိုင်ရာ သဘောတရားများကို တတ်သလောက်မှတ်သလောက် ရှင်းပြပေးနေရတာနှင့် ခုတလော ဖိုးကျော်နှင့်ခင်မှုန်ခတို့ အတွဲများလာခဲ့ကြပါသည်။

အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်အရွယ် လူငယ်တွေပီပီ ခင်မင်မှုက ခဏအတွင်းပင် ပီပြင်လာရပါသည်။ ခင်မှုန်ခကတော့ မိမိအကြံနှင့်မိမိ ဖိုးကျော်ကိုပေါင်းသင်းနေပေမယ့် ဖိုးကျော်မှာတော့ ခင်မှုန်ခအပေါ် အမှန်တကယ်ခင်မင်သွားရပါသည်။

ခုတလော အခန်းအောင်းနေသော ဒေါ်မိုးမေမှာ ခင်
မှုန်ခန့် ဖိုးကျော်တို့ရဲ့ တွဲသွားတွဲလာဖြစ်ရပ်များကို မြင်တွေ့နေ
ရ၍ စဉ်းစားစရာကိစ္စတစ်ခုကြီး ဖြစ်လာရပါသည်။

ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာလို့ သူတို့နှစ်ယောက်က ခုတလော
ပူးတွဲပူးတွဲလုပ်နေရတာလဲပေါ့။ သူမ သိချင်ပါသည်။ လွန်ခဲ့သော
လေးငါးရက်ခန့်ကလည်း ပန်းခြံကြားတွင် ခင်မှုန်ခန့်ဖိုးကျော်
တို့ ရယ်ပွဲဖွဲ့ပြောဆိုနေကြသည်ကို ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် မြင်
ထားခဲ့၍ ဖိုးကျော်နဲ့ခင်မှုန်ခန့်က ဘာလဲဆိုတာမျိုးက တွေးစရာတစ်
ခုဖြစ်နေ၍ ဒေါ်ကြီးမြစိန်ကို ခေါ်မေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါ၏။

သူမက လှမ်းအော်ခေါ်ရန် စဉ်းစားနေဆဲမှာပင် ဒေါ်ကြီး
မြစိန်က ဆန်ပြုတ်စန်းလေး မ၊က အခန်းထဲသို့ဝင်လာ၍ သူမ
အတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်သွားရပါသည်။

“ဆန်ပြုတ်လေး သောက်ပါဦး ဆရာကတော်၊ အစာ
မစားတာကြာနေတော့ အစာမကြေဖြစ်မှာစိုးလို့ ဆန်ပြုတ်ပဲယူ
လာခဲ့တယ်”

ဟုဆိုကာ ဒေါ်ကြီးမြစိန်က သူမရှေ့သို့ ဆန်ပြုတ်စန်း
ကို ချလိုက်ပါသည်။

“ကြည့်ပါဦး၊ ပိန်သွားလိုက်တာ။ စိတ်ထောင်းတိုင်း
ကိုယ်ကျေရတယ်လေ”

“ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ကျွန်မ အများကြီးစဉ်းစားခဲ့တယ်”

“ဟင်! ဆရာနဲ့ကွာရှင်းတော့မှာလား၊ အဲဒီလိုမလုပ်ပါ
နဲ့ကွယ်။ ကလေးနှစ်ယောက်ရှေ့ရေးလည်း ရှိသေးတယ်။ မိန်းမ
ဆိုတာ တစ်ခုလဲ၊ တစ်လင်ကွာဆို ပတ်ဝန်းကျင်က အထင်သေး
ချင်ကြပါဘိသနဲ့။ မလုပ်ပါနဲ့. . . ကိုယ့်နေရာကို သူများကိုပေးရ
တာက ကိုယ်အသုံးမကျရာရောက်လွန်းပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒေါ်
ကြီးစိန်တို့လည်း ဆရာကတော်နဲ့ မမလေးတို့ မမကြီးတို့မရှိရင်
ဒီအိမ်ကြီးမှာ ပျော်နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ခင်မှုန်ခန့်လက်အောက်
မှာ ဘယ်လိုပျော်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဒေါ်ကြီးစိန်၊ ကျွန်မ သူ့ကိုမကွာရှင်းပေး
ပါဘူး”

“ဟင်!”

“ခင်မှုန်ခန့် အောက်တန်းကျတဲ့မိန်းမကို ကျွန်မ အရှုံး
မပေးဘူး”

“ကောင်းတယ်. . . အဲဒါကောင်းတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဂူတစ်ဂူထဲမှာ ခြင်္သေ့နှစ်ကောင် အောင်းရိုး ထုံးစံမှမရှိတာ”

“ဟင်!”

“ကျွန်မ ခင်မှုန်ခကို ဒီအိမ်ကြီးထဲက မောင်းထုတ်မယ်”

“ဟင်!”

“မိုးမေမှာလည်း အစွယ်လေးနဲ့ဆိုတာ သိအောင် ပြရမယ်။ ကျွန်မနာကျင်ခံစားရတာနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ပြစ်ဒဏ်မျိုး ပြန်ပေးရမယ်။ ခင်မှုန်ခရဲ့ဘဇာကြီးက ကျွန်မလက်ထဲမှာ စုတ်ပြတ် သွားစေရမယ်”

“ဆရာကတော် ဘာတွေလုပ်မလို့လဲဟင်”

“အောက်တန်းကျတဲ့ခင်မှုန်ခကို အောက်တန်းကျတဲ့ နည်းနဲ့ပဲ ပြန်တိုက်ရမယ်။ ကိုယ့်ရှူးကိုယ်ပတ်ပေါ့”

“ဟင်!”

“ဒေါ်ကြီးစိန်ကို မေးရဦးမယ်”

“အင်း... ဘာမေးမှာလဲ”

“ခုတလော ဖိုးကျော်နဲ့ခင်မှုန်ခတို့ တွဲနေကြတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ဒေါ်ကြီးစိန်လည်း သတိထားမိ

တယ်”

“ဟိုနေ့က ဖိုးကျော်နဲ့ခင်မှုန်ခတို့ ပန်းခြံကွယ်မှာ ရယ်ရယ်မောမောပြောဆိုနေကြတာကို ကျွန်မမြင်တယ်”

“ဟင်! ဟုတ်လား”

“ကျွန်မ သံသယဖြစ်နေပြီ၊ ဖိုးကျော်နဲ့ခင်မှုန်ခတို့ ရိုးကြရဲ့လားလို့”

“ဖိုးကျော်က ရိုးပါတယ်၊ ကြောင်တောင်တောင်လေးပါ”

“ခင်မှုန်ခ မာယာများတာကို ဒေါ်ကြီးစိန်က ကိုယ်တွေ့ကြုံဖူးတယ်နော်”

“အင်း... ဒေါ်ကြီးဖြင့် လန့်ပါတယ်”

“အဲဒီလို မာယာများတဲ့မိန်းမမှာ သစ္စာတရားဆိုတာ ရှိသလား”

“အဲ... ”

“ခင်မှုန်ခရဲ့ကိုယ်ဝန်က အစ်ကိုရဲ့ကိုယ်ဝန်ရော ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟင်!”

“ကျွန်မ စိုးရိမ်နေတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“ဖိုးကျော်က အစ်ကို့ကိစ္စတွေအားလုံးသိတဲ့ အစ်ကို့ရဲ့ အပါးတော်မြဲပါ။ အစ်ကိုကသာ ခင်မှုန့်ခကို တရားဝင်လက်ထပ် ခဲ့ရင် အကယ်၍ ခင်မှုန့်ခနဲ့ဖိုးကျော်က မရိုးခဲ့ဘူးဆိုရင်တော့ ဒီ ရွှေခြံရံအိမ်ကြီးတော့ သွားပြီ”

“ဟင်! ကြည့်စမ်း၊ ဒေါ်ကြီး ဒါကိုမစဉ်းစားမိလိုက်ဘူး”

“သတိမမူ ဂူမမြင်တဲ့။ ချစ်စိတ်မွန်နေတဲ့အစ်ကိုက ဒါ ကို သတိပြုမိမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မစဉ်းစားရမှာ နှစ်ခုပဲရှိတယ်။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ပစ်ထားခဲ့ပြီး၊ ဒီအိမ်က ထွက်သွားရမလား။ အချစ် နွဲ့နစ်ပြီး မှားတော့မယ့်အစ်ကို့ကိုပဲ ဆွဲထုတ်ရမလား”

“ဒုတိယဟာကိုပဲ ရွေးလိုက်ပါ ဆရာကတော်ရယ်”

“ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ကျွန်မ ဆက်ဆံရေးက”

“ဆရာရင်ထဲမှာ ဆရာကတော် ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ ဒေါ်ကြီး အာမခံရပါတယ်။ လင်မယားဆိုတာ သံယောဇဉ်ပြတ် သွားကြတယ်ဆိုတာမျိုး မရှိပါဘူး။ စိတ်သဘောမတိုက်ဆိုင်ရင် ခဏတာ ဒေါသဖြစ်ကြရုံပါ။ ကြားသုံးကြား မဝင်ကောင်းဘူးဆို

ပေမယ့် ခုလိုအခြေအနေမှာတော့ ဒေါ်ကြီး ဝင်ပါတော့မယ်”

ဒေါ်ကြီးစိန်က အားတက်သရောပြောလျှင် သူမမှာ ဝမ်း သာသွားရပါသည်။

“ဆရာဘဝပျက်စီးမယ့် ဖြစ်ရပ်မျိုးတော့ ဒေါ်ကြီး အဖြစ် မခံနိုင်ဘူး။ ဖိုးကျော်နဲ့သာ ခင်မှုန့်ခဖြစ်နေတာသေချာလိုက်တော့ ဆရာဇနီးရောဘာရော အားမနာနိုင်ဘူး။ ဒေါ်ကြီးကိုယ်တိုင် မောင်း ထုတ်ပစ်မယ်။ သူ့ကြောင့် လူတွေဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်နေ ရပြီလဲ”

ဟု ဒေါ်ကြီးစိန်က အားတက်သရောပြောလျှင် သူမ ရင်ထဲ ကျေနပ်သွားရပါသည်။ အေးစက်စွာပြီးနေတဲ့သူမရင်ထဲ မှာတော့ ခင်မှုန့်ခကို တိုက်စစ်ဆင်ဖို့တိုက်ကွက်တွေ ရေးဆွဲပြီး နေလောက်ပါပြီ။

အခန်း (၂၆)

“ဆရာ”

“ဪ၊ ဒေါ်ကြီးစိန်၊ လာလေ”

ဟုဆိုကာ မတ်တပ်ရပ်ကာ အပြင်ကိုငေးနေတဲ့သူက ဆိုလျှင် ဒေါ်ကြီးမြစိန်က ဝင်လာ၍ သူက ဆက်တီပေါ်ထိုင်ရင်း ဒေါ်ကြီးမြစိန်ကိုပါ ထိုင်ရန်အမှုအရာနှင့်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဒေါ်ကြီး ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

“ဒေါ်ကြီးက လူကြီးပါ။ အကြိမ်ကြိမ်စဉ်းစားပြီးမှ ဒီကို လာခဲ့တာပါ”

“ပြောစရာရှိတာကိုသာ ပြောပါ”

“သတိမမူ ဂူမမြင်ဆိုတဲ့ ဆိုရိုးစကား ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ပြောပါ ဒေါ်ကြီး”

“ခုတလော ဖိုးကျော်အပြင်ထွက်ရင် ခင်မူနဲ့ပါ သွားတတ်တယ်နော်”

“အင်း... ဟုတ်တယ်လေ၊ လုပ်ငန်းအကြောင်းလေ့လာချင်တယ်ဆိုလို့ လွှတ်ထားတာ”

ဟုဆိုလာချိန်မှာတော့ ဒေါ်ကြီးမိမိနဲ့မှာ ပိန္နဲပုပန်သွားရပါသည်။

“လေ့လာတာလည်း လေ့လာတာပေါ့။ ဒီလိုကြီးတဲ့နေ့တော့ သိပ်မကောင်းဘူး”

“ဗျာ!”

“ကြားသုံးကြား မဝင်ကောင်းဘူးဆိုပေမယ့် မပြောမဖြစ်လို့ပြောရဦးမယ်။ ခင်မူနဲ့ခနဲဖိုးကျော်က မကြာခဏဆိုသလို ပန်းခြံကွယ်မှာ စကားပြောနေတတ်တယ်တဲ့”

“ဗျာ!”

“အဲဒီလိုတာတွေမလုပ်ခင် အချိန်ကတည်းကပဲ”

ဒီတစ်ခါ အံ့ဩသွားရသူက ဦးနေလပဲဖြစ်ပါတော့၏။

“ကဲကဲ... ဒီလောက်ပြောတယ်ဆိုရင်ပဲ ပြီးပါပြီ။ ကျန်တာ ဆရာဟာဆရာ ဆုံးဖြတ်ပေါ့”

ဟုဆိုကာ ထွက်သွားသော ဒေါ်ကြီးမိမိနဲ့ရဲ့ကျောပြင်ကိုသာ သက်မဲ့တစ်ယောက်လို ငေးကြောင်ကာ ကြည့်နေမိပါတော့၏။

သူ့အတွေးထဲ ရှုပ်ထွေးနေရပါသည်။

ဖိုးကျော်နဲ့ခင်မူနဲ့ခနဲဆက်ဆံရေးက ဒေါ်ကြီးပြောသလိုပဲ ရှုပ်ထွေးနေတာလား။ ဒါဖြစ်နိုင်ရဲ့လား။ ဒေါ်ကြီးက အနေအေးပြီး ကိစ္စရပ်တိုင်း ဝင်မပါတတ်သူပါ။ ဒါကြောင့် ဖြစ်နိုင်ရဲ့လားဆိုတဲ့အတွေးက ဒေါ်ကြီးရဲ့စာရိတ္တကိုများ ဖော်ကားသလိုများ ဖြစ်နေပြီလား။

သူ့မတွေးတတ်တာ အမှန်ပါ။ အကယ်၍ ဒေါ်ကြီးပြောသလိုသာ ဖြစ်နေခဲ့လျှင် သူ့ကိုအရူးလုပ်တဲ့ခင်မူနဲ့ခကိုရော ဖိုးကျော်ကိုပါ သူလုံးဝခွင့်မလွှတ်နိုင်ပါ။

ခင်မူနဲ့ခကို သူချစ်ပေမယ့် ခင်မူနဲ့ခရဲ့အချစ်ကတော့

သူ့အပေါ်မှာ အတုတွေဖြစ်နေခဲ့တာကို သူ့စိုးရိမ်လာပါသည်။ သူဟာ ဂုဏ်သံရေရှိ မြို့ရဲ့မျက်နှာပိုးသူဌေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကိုတော့ သူ့ထိန်းသိမ်းဖို့ လိုအပ်ပေလိမ့်မည်။

သူ့စိတ်ရှုပ်သွားရပါသည်။ ဒါတွေဟာ အမှန်တကယ်ပဲ လားဟု ခင်မှုန်ခရဲ့ပခုံးလေးကိုကိုင်ပြီး မေးပစ်ချင်မိပါသည်။

“ဟင်! ဦး မတ်တပ်ကြီးအိပ်ပျော်နေတာလား”

ဟူသောအသံကြည်ကြည်လေး ထွက်ပေါ်လာတော့မှ သူက မျက်လုံးဖွင့်လိုက်ရာ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ခင်မှုန်ခကို တွေ့လိုက်ရပါ၏။

“ခင်လေးရဲ့ကိုယ်ဝန် ဘယ်နှလ ရှိပြီလဲ”

ဟု သူကမေးလျှင် သူမက လက်သုံးချောင်းထောင်ပြပါသည်။

သူ့သက်ပြင်းရှိက်လိုက်ပါသည်။ ဖိုးကျော်နဲ့သာ ခင်မှုန်ခရဲ့ဆက်ဆံရေးက ရှုပ်ထွေးခဲ့ပါလျှင် ဒီကိုယ်ဝန်ကိုလည်း သူသံသယဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။

“ခင်လေးနဖူးမှာ ချွေးတွေနွံပါလား။ ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

“ဖိုးကျော်နောက် လိုက်သွားတာလေ၊ ညနေခင်းဆိုတော့ အပေါင်ဆိုင်ကငွေနဲ့ပစ္စည်းတွေ သွားသိမ်းတာ”

ဟုဆိုလျှင် သူ့ရင်ထဲ ရတက်မအေးဖြစ်သွားရပါသည်။ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့တူလိုက်တာ။ ဒီလိုမိန်းကလေးကို သူလိုလူကြီးတစ်ယောက်က တခြားယူနဲ့ဘယ်လိုလုပ်စိတ်ချနိုင်မှာလဲ။

“ဆရာ”

ဟုဆိုကာ ဖိုးကျော်က အထုပ်တစ်ထုပ်နှင့်အတူဝင်လာ၍ သူက ဖိုးကျော်နှင့်ခင်မှုန်ခရဲ့ဆက်ဆံရေးကို သံသယနှင့်ကြည့်နေမိပါသည်။

သံသယမျက်ဝန်းကြောင့် ထင်ပါသည်။ ဖိုးကျော်နဲ့ခင်မှုန်ခတို့ရဲ့အပြုံးတွေက သာမန်ထက် ရင်းနှီးနေသည်ဟု ခံစားရပါသည်။ ဖိုးကျော်က စာရင်းစာအုပ်နှင့် ငွေရော ပစ္စည်းများကိုပါ အပ်သွားခဲ့ပေမယ့် သူ ဘာကိုမှစိတ်မဝင်စားနိုင်ခဲ့ပါချေ။

သူ့အာရုံထဲ၌ ဖိုးကျော်နှင့်ခင်မှုန်ခတို့ရဲ့ အပြန်အလှန်အပြုံးတွေကသာ ကြီးစိုးနေပါတော့သည်။

★ ★ ★

အခန်း (၂၇)

“ဖိုးကျော်”

“ဟင်! ဆရာကတော်၊ ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ”

စာရင်းတွေကိုအပ်ပြီး ပြန်လာသောဖိုးကျော်ကဆိုလျှင်
ဒေါ်မိုးမေက ဖိုးကျော်ထံ ငွေအချို့ကိုပေးလိုက်ပြီး...

“နွားနို့သွားဝယ်ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရေချိုးပါဦး၊ မိုးချုပ်မှ အိပ်ရာဝင်ခါနီး သောက်မလို့

ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရေချိုးပြီး သွားဝယ်ပါမယ်”

ဟုဆိုကာ သူမရှေ့တွင် သွက်သွက်လက်လက်ပင် ထွက်
ခွာသွားသော ဖိုးကျော်ကို သူမက ငေးကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။
ဖိုးကျော်က သိပ်ကိုရိုးသားတယ်ဆိုတာ သူမ သိပါသည်။

သူမ စိတ်မကောင်းပါ။ သူမရဲ့အစီအစဉ်တွေကြားတွင်
ဖိုးကျော်က တားစာခံနေရာမှာပို့ပါ။

သူမတို့ရဲ့တိုက်ပွဲတွင် ဖိုးကျော်က မြေအပင်ဖြစ်ရပါလိမ့်
မည်။ သူမစိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသော်လည်း မတတ်နိုင်ပါ။ သူမ
မှာ ထိုနည်းလမ်းအပြင် ခင်မှုန့်ခကို တိုက်နိုင်တဲ့ဗျူဟာမျိုးက
မရှိတော့လို့ပါ။ အကယ်၍ ဒါက ဝဋ်ကြွေးတစ်ခုဖြစ်သွားခဲ့မယ်
ဆိုရင်တောင် နောင်ဘဝမှာ ဖိုးကျော်အပေါ် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ
ပင် ဝဋ်ကြွေးပြုချင်ပါသည်။

အခုတော့ အမောက်ထောင်နေသည့် ခင်မှုန့်ခရဲ့မာန်
စွယ်တွေကို သူမလက်နဲ့ ချိုးပစ်ရပါလိမ့်မည်။

မှတ်ထား... ခင်မှုန့်ခ၊ ငါကလည်း မိန်းမထဲက မိန်းမ
တစ်ယောက်ပါ။ နင်သာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့မှာလည်း မာယာတွေ
နဲ့ပါဟု ရင်ထဲမှာ အသံတိတ်ကြွေးကြော်ပြီး တိုက်ပွဲစရန်အတွက်

သူမ စတင်ပြင်ဆင်ပါတော့သည်။

အဝတ်အစားတွေ အထပ်လိုက်ထည့်ထားသော ဗီရို
တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး စိမ်းဝါရောင်ပါတိတ်ဝမ်းဆက်တစ်ထည်
ကို ဆွဲယူဝတ်ဆင်လိုက်ကာ မှန်ရှေ့တွင်ထိုင်၍ လှပသောသူမ
ရဲ့မျက်နှာကို အနုစိတ်ခြယ်မှုန်းလိုက်ပါသည်။

သူမစိတ်ကျေနပ်လောက်အောင် ပြင်ပြီးပြီဆိုမှ အခန်း
ထဲက ကျော့ကျော့လေးထွက်လာခဲ့ပြီး ညရှစ်နာရီအထိ စာကြည့်
ခန်းထဲမှာ နေတတ်သော ဦးနေလထံသို့ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

ယခုဆိုလျှင် ဦးနေလနှင့်သူမ မျက်နှာချင်းမဆိုင်တာ
ဆယ်ရက်ကျော်သွားခဲ့ပါပြီ။ ပြဿနာဖြစ်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်း၌
ယခု ပထမဆုံးတွေ့ဆုံခြင်းဖြစ်၍ သူမ အများကြီးသတိထားရပေ
လိမ့်မည်။

သူမက အသက်ကိုမှန်မှန်ရှုကာ ရက်စက်တော့မည့်
အပြုံးမျိုးပြုံးလိုက်ပြီး စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားခဲ့ပါသည်။

“ကျွန်မကိုဝင်ခွင့်ပြုပါ၊ အစ်ကို”

ဟုဆိုလိုက်သဖြင့် ဦးနေလရဲ့အကြည့်တစ်ချက်ကို လက်
ခံရရှိပါသည်။ ဦးနေလက သူမကို မမှီတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေခဲ့

ပါသည်။ သူမက ကျော့ကျော့လေးပင် အခန်းထဲဝင်သွားကာ ဆက်တီခုံပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“အံ့ဩနေသလား၊ မအံ့ဩပါနဲ့၊ လောကကြီးမှာ ဘာ မဆိုဖြစ်နိုင်တဲ့ နိယာမမျိုးရှိတယ်လေ”

“မင်း သိပ်ကိုထူးဆန်းနေတယ် မိုးမေ”

“ကျွန်မ စဉ်းစားတယ်၊ ကျွန်မကို အစ်ကို ဘာကြောင့် မချစ်တော့တာလဲဆိုတာကိုပေါ့”

“မင်းကို ကိုယ်မချစ်တာမဟုတ်ပါဘူး”

“ခင်မူနီခလို နုနုရွှေမပြောလို့များလား အစ်ကို”

“မဆိုင်လိုက်တာကွာ”

“ကျွန်မရင်ထဲမှာလည်း နာကျင်ခံစားရပါတယ်၊ တစ်ချို့က အစ်ကို ကျွန်မကိုသိပ်ချစ်ခဲ့ဖူးတယ်လေ”

“ဆောရီး မိုးမေ၊ ကိုယ် မင်းကိုပင်ပန်းစေခဲ့ပြီ၊ ကိုယ် အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ မရည်ရွယ်ခဲ့ပါဘူး။ မင်းကိုရိုက်ခဲ့မိတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့လက် ကိုလည်း ကိုယ်မုန်းနေပါတယ်”

“အဲဒီလောက်လေးနဲ့တင် ကျွန်မရင်ထဲ ငြိမ်းချမ်းသွား ပါတယ်။ ကျွန်မ ဒီကိုလာတာ အကြောင်းရှိတယ်အစ်ကို”

“မင်းလာတာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကိုယ်သိ ပါတယ်”

“ကျွန်မကို အဲဒီလောက် နားလည်နိုင်သေးတဲ့အတွက် ခကျားဇူးတင်ပါတယ်”

“မင်းဟာ ထက်မြက်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ပါ”

“ထက်မြက်တဲ့မိန်းမရဲ့ရင်ထဲမှာလည်း အချစ်ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အစ်ကိုကိုနှုတ်ဆက်ရလိမ့်မယ်”

“ဟင်!”

“ကျွန်မနဲ့ခင်မူနီခဆိုရင် အစ်ကိုက ခင်မူနီခကိုပဲရွေး မယ်ဆိုတာ ကျွန်မကြိုသိနေလို့ပါ”

“ဟင်! မိုးမေ၊ မင်း...”

“ကျွန်မ အိမ်ကနေ ထွက်သွားတော့မယ်အစ်ကို။ ဒါပေ မဲ့ ကျွန်မတို့ ကွာရှင်းစာချုပ်ကိုတော့ မလုပ်ချင်ဘူး။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ ကျွန်မက အစ်ကိုရဲ့ဇနီးအဖြစ် ထာဝရဖြစ်နေချင်လို့ ပါ။ ကျွန်မ၊ အစ်ကိုနဲ့ခင်မူနီခကို မနှောင့်ယှက်လိုပါဘူး”

“မဟုတ်သေးဘူး မိုးမေ”

“ချစ်တဲ့ခင်ပွန်းသည်နဲ့ တစ်မိုးအောက်ထဲမှာ အတူနေ

ပြီး အခုလိုမျိုးကြီးရုံနေကြတဲ့အခြေအနေကို ကျွန်မ မှန်းတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မထွက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ။ ဒီအိမ်မှာ ခင်မှုန်ခနဲကျွန်မ၊ တစ်ယောက်ယောက်မရှိမှဖြစ်မှာလေ။ ကျွန်မ မသွားခင် ခင်မှုန်ခကို ပစ္စည်းလေးတစ်ခု ပေးခဲ့ချင်ပါတယ်။ ခင်မှုန်ခ မအိပ်လောက်သေးပါဘူးနော်။ အစ်ကိုနဲ့ကျွန်မ အတူတူ သွားကြတာပေါ့။ ခင်မှုန်ခကို နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ချင်တယ်လေ။ ကိုယ့်အပေါ်နိုင်သွားခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အပြုကို ကျွန်မ ကြည့်ချင်ပါသေးတယ်။ အစ်ကို... ခဏနော်”

ဟုဆိုကာ ထိုစာကြည့်ခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပြီး မိမိရဲ့ အိပ်ခန်းထဲဝင်ကာ ယွန်းသေတ္တာလေးကို ယူလိုက်သည်တွင်...

“ဆရာကတော် နွားနို့ရပါပြီ။ ခွက်နဲ့အဆင်သင့်ထည့်ပြီး ယူလာခဲ့တယ်။ ဒေါ်ကြီးမိန်းက ဘုရားဝတ်ပြုနေလို့ ကျွန်တော် ပဲ ယူလာခဲ့တာ”

ဟုဆိုတော့ သူမရဲ့အစီအစဉ်တွေမှာ ကွက်တိဖြစ်နေတဲ့ သူမ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

“အဲဒါ ငါ့အတွက်မဟုတ်ဘူး။ ခင်မှုန်ခရဲ့အခန်းထဲမှာ ပို့လိုက်ပါ။ သူက ကိုယ်ဝန်ဆောင်နေတယ်ဆိုတော့ အားဖြင့်

အောင်လို့။ အိပ်နေရင်လည်း နှိုးလိုက်။ ငါပို့ခိုင်းတာလို့ပြော”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာကတော်က သိပ်သဘောထားပြည့်တာပဲနော်”

ဟုဆိုလျှင် သူမ ဖိုးကျော်ကို ပို၍အားနာသွားရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် နွားနို့ခွက်လေးနှင့် ထွက်ခွာမီပြင်နေသော ဖိုးကျော်ကို လေးတွဲစွာပင် တောင်းပန်သောအကြည့်များနှင့်ကြည့်ကာ၊
“ဖိုးကျော်”

“ဗျာ”

“တကယ်တော့ ငါ မင်းကိုခင်ပါတယ်။ မင်းနားလည်ပေးပါ ဖိုးကျော်။ မြစ်တွေချောင်းတွေကရေကို ပိတ်လို့မရဘူး။ ပိတ်ထားခဲ့ရင် ဖြစ်သလိုဗရမ်းဗတာ စီးဆင်းသွားကြတာ။ အဲဒါ ရေရဲ့အဖြစ်မဟုတ်ဘူး။ မင်းကို ငါတောင်းပန်ပါတယ်”

“ဗျာ!”

“ကဲ၊ သွားတော့၊ နွားနို့တွေ အေးကုန်တော့မယ်”

ဟုဆိုလိုက်ပေမယ့် သူမရဲ့စကားတွေကို ဖိုးကျော် နားမလည်နိုင်ဘူးဆိုတာ သူမသိနေပါသည်။

သူမက ဖိုးကျော်အတွက် သက်ပြင်းမောက်ရွှိတ်ကာ

ယွန်းသေတ္တာလေးကိုပိုက်ပြီး စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

“အစ်ကို”

ဟုဆိုကာ ယွန်းသေတ္တာကိုပြလိုက်ပြီး...

“ဒါက အစ်ကိုအမေ ပေးခဲ့တဲ့ပစ္စည်းတွေပါ။ အိမ်ရဲ့ အမွေဆက်ခံတဲ့ချွေးမက ထိန်းသိမ်းရတဲ့ပစ္စည်းပါ။ ကျွန်မ အခု ဒါကို ခင်မူန်ခလက်ထဲ ကျွန်မကိုယ်တိုင် အပ်ခဲ့ချင်တယ်”

“ကိုယ်တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူးဆိုတာကလွဲလို့ မင်းကို ဘာမှမပြောနိုင်ပါဘူး။ တကယ်တော့ ကိုယ် မင်းကိုချစ်ပါတယ်”

“ဒီလောက်ထိ ကျွန်မက အစ်ကိုရင်ထဲမှာ နေရာရှိနေတယ်ဆိုတာ သိရရင်ပဲ ကျေနပ်ပါပြီ။ ကဲ၊ အစ်ကို၊ ခင်မူန်ခ အိပ်ပျော်နေဦးမယ်။ သွားကြရအောင်”

ဟုဆိုကာ နှစ်ယောက်သား စာကြည့်ခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။

“ငါမသောက်ချင်တော့ဘူး ဖိုးကျော်”

ဟူသောခင်မူန်ခရဲ့အသံကို သူမနားနှင့်ဆက်ဆက် ကြား

လိုက်ရ၍ သူမ ကျေနပ်သွားရပါသည်။ အခုမှပဲ စိတ်သက်သာရာရသွားပါတော့သည်။ အဲဒီအစဉ်တွေများ လွဲခဲ့ရင်ဟု ရင်တုမမ ဖြစ်နေရာမှ အခုတော့ အသက်ရှူချောင်းသွားရပါသည်။ ခင်မူန်ခရဲ့ ခွဲပျစ်ပျစ်အသံကို သူမလိုပဲ ဦးနေလကလည်း ကောင်းကောင်း ကြားနေပေလိမ့်မည်။

“ငါအိပ်ချင်ပြီကွာ... ပြန်တော့ ဖိုးကျော်”

ဟု ဒုတိယအကြိမ် တပ်ကြားရချိန်မှာတော့ ဦးနေလရဲ့ မျက်နှာမှ စူးရှခြင်းတွေကို သူမ တွေ့မြင်လိုက်ရပါသည်။

ဦးနေလက နဖူးကြောများပင် ထောင်လာကာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီမြန်းသွားရပြီး တံခါးချပ်ကို ဝုန်းခနဲတွန်းဖွင့်လိုက်သည်တွင် အိပ်ချင်းမူးတူးနှင့် ကုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော ခင်မူန်ခအားလည်းကောင်း၊ နွားနို့ခွက်လေးနှင့် ကုတင်ဘေးတွင် ခပ်နေသော ဖိုးကျော်အားလည်းကောင်း တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ဦးနေလရဲ့မျက်နှာမှာ ငရဲမီးနှင့်ပက်ထားသည့်အလား နီခဲ့နေခဲ့ပါသည်။

“ခင်မူန်ခ!”

ဦးနေလရဲ့အော်သံက အလုံးအရင်းနှင့် အင်အားပြင်း

စွာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။

“ဟင်! ဦး...”

“သိပ်ပျော်နေကြတယ်ပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား”

ဟုဆိုချိန်မှာတော့ ခင်မူနီခမှာ မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ဖြစ် သွားရပါသည်။

“ဆန်ကောလောက်မှ စောက်မနက်တဲ့ဟာတွေ၊ ထွက် သွား... မင်းတို့နှစ်ယောက် ခုချက်ချင်း ငါ့အိမ်က ထွက်သွား ကြ”

“ဦး... ဦးဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“သိပ်ကိုရုတ်စရာကောင်းတယ်”

ဟု ဦးနေလက ခါးသက်စွာ ဆိုလာချိန်မှာတော့ ထက် မြက်တဲ့ခင်မူနီခက ပြဿနာကို ရိပ်စားမိလိုက်ပါပြီ။ ထူးထူးခြား ခြား သူမကို နွားနို့လာဖို့တဲ့ ဖိုးကျော်နှင့် ထူးထူးခြားခြား သူမ အခန်းထဲဝင်လာသည့်ဒေါ်မိုးမေတို့ကို စုပေါင်းလိုက်လျှင် အဖြေ က ရှင်းနေပါပြီ။

ဒါ ဒေါ်မိုးမေထွင်တဲ့အကွက် ဆိုတာကိုပေါ့။ သူမက လည်း ငကြောင်ဖိုးကျော်ကိုမှ လူယုံထားချင်မိတာကိုး။

သူမ ဦးကိုရှင်းပြရပေလိမ့်မည်။ ဦး အထင်လွဲနေပြီ လေ။

“ဦး မှားနေပြီ”

“မင်းမှားနေတာပါ ခင်မူနီခ၊ ငါ့သိပ်ရှက်တယ်၊ မမိုးမေ ကို ငါဘယ်လိုမျက်နှာပြုရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ ထွက်ကွာ၊ မနက်မိုးလင်းရင် ငါ မင်းတို့မျက်နှာကို မမြင်ချင်ဘူး”

“ဦး...”

“ဆရာမှားနေပြီ”

“ငါ အေးအေးဆေးဆေးပြောနေတဲ့အခါ သွားကြနော်”

“မဟုတ်သေးဘူး ဦး၊ ကျွန်မ ရှင်းပြမယ်”

“ရှင်းပြမယ်ဆိုတာတည်းက မင်းက ရှုပ်နေလို့ပေါ့ကွ။ ငါဘာမှမကြားချင်ဘူး၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ငါဘာမှမလုပ် သေးခင် သွားကြတော့။ သွားကွာ... မင်းတို့ကို ငါတစ်သက် လုံးထပ်မတွေ့ချင်ဘူး။ တောက်! ခွေးဖတ်ခင်းတဲ့ ခွေးမျိုးတွေ”

ဟုဆိုကာ ဦးနေလ ဒေါသတကြီးနှင့် အခန်းထဲမှထွက် သွားတော့မှ ခင်မူနီခမှာ ရှုံးပွဲချင်တာ ဒေါ်မိုးမေကိုစေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပါ၏။

“ရှင့်အကြံ ဒါအကုန်ပဲလား ဒေါ်မိုးမေ”

အထိနာတဲ့သူမက ဒေါ်မိုးမေနှင့် ပြောလိုက်ပေမယ့် ဒေါ်မိုးမေကတော့ သူမကိုလှောင်ပြောင်ကာ ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“ရှင် ဒီနေ့ကိုမှတ်ထားလိုက်ပါ။ ခုချိန်မှာ ကျွန်မထွက်သွားမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ အရှုံးပေးသွားတာမဟုတ်ဘူးဒေါ်မိုးမေ။ ရှင်ရဲ့ယုတ်မာမှုကို ကျွန်မအမြဲအမှတ်ရနေမယ်။ အခု ကျွန်မထွက်သွားခြင်းဟာ ရှင်ရဲ့အောင်မြင်မှုမဟုတ်ဘူး။ ပွဲက မပြီးသေးဘူးဒေါ်မိုးမေ”

“ဒါ မင်းအတွက် သင်ခန်းစာပေါ့။ သက်ရောက်မှုတိုင်းမှာ တန်ပြန်သက်ရောက်မှုဆိုတာရှိတယ်။ ဒါနိယာမပဲ”

“ကောင်းပြီလေ။ ဒီစကားကို ရှင်မှတ်ထားလိုက်ပါ။ အဲဒီစကားက တစ်နေ့ ရှင်အတွက် လက်ဆောင်ဖြစ်စေရမယ်”

ဟုဆိုတော့ ဒေါ်မိုးမေက ခနဲပြုံးလေးနှင့်...

“ကဲ... စကားကြီးစကားကျယ်ကို ငါနားမထောင်ပေးနိုင်တော့ဘူး။ မင်းပစ္စည်းတွေ တစ်ခုမကျန်ယူသွားပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်းသိအောင် တစ်ခုတော့ ငါပြောလိုက်မယ်။ ငါ ဒီလိုယုတ်မာတတ်အောင် မင်းသင်ပေးသွားတာ ခင်မူနီခ”

ဟုဆိုကာ ကျောခိုင်းလိုက်ပြီး...

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေပါစေ”

ဟု ခနဲသလိုပြောပြီး ထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။ သူမသိတာပေါ့။ ခင်မူနီခ ဆွေ့ဆွေ့ခနဲ ခံပြင်းနေမယ်ဆိုတာကိုလေ။ သူမခံစားရတာတွေက အခုတော့ ကျေသွားပြီလေ။ သူမရဲ့အစီအစဉ်တွေ အောင်မြင်သွားပါပြီ။ သို့သော် တစ်ခုကျန်နေပါသေးသည်။ ဒါကတော့ ခင်မူနီခရဲ့နည်းလမ်းကိုသုံးဖို့ပေါ့။

ထိုအတွေးကြောင့် စာကြည့်ခန်းထဲသို့ တတိယအကြိမ် ဝင်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

“အစ်ကို”

ဟု စိတ်မကောင်းသောအသံကို လုပ်ယူကာ ခေါ်လိုက်စဉ်တွင်...

“ဆောရီး၊ မိုးမေ ကိုယ် မင်းအပေါ် အရမ်းလွန်သွားခဲ့တယ်။ ကိုယ် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့မာယာကြားမှာ နစ်ပျော့နေခဲ့မိတယ်။ ကိုယ်ညွှံ့ပါတယ်။ မင်းအပေါ်မှားခဲ့တာတွေအတွက် ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်”

“မဟုတ်တာ အစ်ကိုရယ်”

“မင်း ဘယ်မှမသွားပါနဲ့တော့၊ ခင်မူန့်ကို ကိုယ်မောင်း ထုတ်လိုက်ပြီလေ။ မင်းမသွားပါနဲ့တော့။ မင်းပါတွက်သွားခဲ့ရင် ကိုယ် သိပ်ကိုအတီးကျန်နေရလိမ့်မယ်။ အခု မင်းထွက်သွားစရာ မလိုတော့ဘူး”

“အစ်ကိုရယ်”

“ကိုယ် သိပ်ညံ့ပါတယ်၊ မင်းအပေါ်လည်း အားနာမိ တယ်။ မင်းအပေါ် ကိုယ်ရက်စက်သလိုဖြစ်သွားရပြီ။ တကယ် တောင်းပန်ပါတယ် မိုးမေရယ်။ ကိုယ် တကယ်ကိုခံစားရတာပါ။ ကိုယ့်ကံတိပေးပါတယ်။ နောက်ဆို မင်းတစ်ယောက်တည်းကို ပဲ ကိုယ်ချစ်ပါတော့မယ်”

ကဲ... သူမအတွက် ဘာလိုသေးလို့လဲ။ သူမလိုချင်တာ ဒါပဲလေ။ ဒါ သူမလိုချင်တဲ့အခြေအနေပေါ့။

အားနည်းချက်ရှိသောသူကို အားသာတဲ့လူက အနိုင် ရစတန်းဆိုလျှင် သူမက အစ်ကိုအပေါ် ရာသက်ပန်အနိုင်ယူသွား ပါတော့မည်။ အစ်ကိုရဲ့အပြင်မှာတော့ သူမက မေတ္တာရှင်၊ သစ္စာ ရှင်၊ ဂုဏ်ထူးကြီးဆိုတဲ့ရာထူးနှင့် သူမ ရာသက်ပန်ထောင်လွှား

နိုင်ပါတော့မည်။

ပြိုင်ဖက်မဟုတ်တဲ့ သူမရဲ့ပြိုင်ဖက် ခင်မူန့်အတွက် တော့ သူမ စိတ်မကောင်းစွာပင် လှောင်ပြောင်ရပေလိမ့်မည်။ အငယ်အနှောင်းအဖြစ် အိမ်ကြီးထဲဝင်ချင်ခဲ့တာကို အခုတော့ ဘာ တတ်နိုင်သေးသလဲ။ နောက်ဆုံးတော့လည်း တရားဝင်မိန်းမဖြစ် တဲ့သူမကပဲ နိုင်သွားခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

ဒီလိုနိုင်နေတဲ့မိန်းမရဲ့စိတ်ကရော အမှန်တကယ်ပျော် ရွှင်ရဲ့လား။ ဒါကို သူမနားမလည်ပါချေ။ ပျော်ရွှင်ခြင်းနဲ့ ရင်ထဲ ကလာတဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုမူ ဒေါ်မိုးမေရော ခင်မူန့်ခေါ် သိကြ လိမ့်မည်မဟုတ်ပါချေ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အမှောင်ထုကြီးနှင့် တူသော မာန်စွယ်တွေ ဖုံးအုပ် ကာရံထားတဲ့မိန်းမတွေမို့ပါ။

ရသတို့နှင့်ပြည့်စုံပါစေ....